

Giới thiệu Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện

Sau một đêm tỉnh dậy, Mạc Khanh lại phát hiện bản thân mình thế nhưng lại xuyên không vào chính cuốn tiểu thuyết mà mình đang hoàn thành phần cuối. Xuyên không thì cũng thôi đi nhưng tại sao cô lại xuyên vào nhân vật phản diện ai ai cũng ghét bỏ.

Chính Mạc Khanh lúc này cũng thực hối hận vì sao mình lại viết một cuốn tiểu thuyết tình cảm biến thái đến mức nam chính sống lại gặp là đánh, nhìn là chém làm cho cô không thể nào chạy thoát.

Mạc Khanh: Tôi đói!!!

Phó Kiệt: (Đẩy gói bánh bích quy sang) Ăn đi.

Mạc Khanh nghiêng răng: Tang thi không ăn được những đồ này.

Phó Kiệt: Vậy cô tự sẵn tinh hạch đồng loại mà ăn đi.

Mạc Khanh:...

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Một tiểu thuyết giả trong lúc lười suy nghĩ đã lấy tên và tính cách của những người xung quanh vào thể loại truyện mạt thế đang có lượng người đọc khổng lồ chỉ nhằm tăng follow trang cá nhân:))). Và sau khi chị đại bản khoản mãi không biết viết chương kết thúc thế nào thì ôm gối trằn trọc đi ngủ mà hoa hoa lệ lệ xuyên qua.

Được thôi xuyên thì đã xuyên rồi, nhưng mà tại sao lại xuyên vào đúng Mạc Khanh, nhân vật phản diện độc ác bị nam chính coi là kẻ thù không đội trời chung cơ chứ??

Không những vậy nhân vật phản diện đáng thương lại còn nhiễm virus bệnh độc và trong tương lai còn làm Tang Thi Vương một cõi, khiến cô trở thành kẻ thù của toàn bộ loài người vì độ huyết tinh tàn nhẫn và xảo quyệt không ai bì kịp.

Và vận đen của Mạc Khanh là nhân vật mang bàn tay vàng - nam chính Phó Kiệt đã trùng sinh, từng chết không còn xác chôn dưới tay của Tang Thi Vương Mạc Khanh nên sự thù ghét cực hạn là không thể nghi ngờ.

Mạc Khanh: Anh có thể nhẹ tay chút được không tôi là con gái đó...

Phó Kiệt: Tang thi không có phân biệt giới tính.

Mạc Khanh: Tôi có thể hít thở bình thường dưới nước này!!!

Phó Kiệt: Nếu cô hít thở được dưới đất để tôi chôn cô xuống.

Mạc Khanh: Đêm rồi anh còn đi đâu? Công căn cứ rất nghiêm.

Phó Kiệt: Đi sẵn tinh hạch tang thi cho người nào đó đói đến mức nhìn thấy tôi như nhìn đồ ăn chảy cả nước miếng.

Mạc Khanh: Khốn kiếp, anh thấy Tang Thi Vương nào đi làm việc thiện chưa???

Phó Kiệt: Tam quan của cô quá vận vẹo rồi, cần bổ tức văn hoá lại gấp.

|~|

Tuy thù hận kiếp trước của Phó Kiệt quá sâu nặng, thế nhưng tác giả có bệnh thần kinh thô Mạc Khanh lại vô lo vô nghĩ cứ thế từng chút từng chút một đi vào tâm trí hắn, cắm rễ ở trong lòng hắn không cách nào bỏ đi được.

"Mạc Khanh, nếu em cho rằng chúng ta không cùng chung một thế giới, thì tôi cũng không còn quan tâm mình sẽ trở thành cái gì, chỉ cần em sẵn sàng, tôi đều có thể làm vì em.

Nếu hợp lý, em muốn 1 tôi sẽ cho 2.

Còn nếu bất hợp lý, tôi sẵn sàng dùng sinh mệnh quay lưng lại với thế giới trở thành một kẻ không biết phân rõ phải trái,... để thỏa mãn em"

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Xuyên không dựa vào yếu tố gì?

Trong buổi trưa hè tháng 5 nóng đỏ lửa, Mạc Khanh thông thả gác chân vòng lên ghế để gió điều hòa phả vào mát rượi, vẫy vẫy hai chòm tóc dài cho cái chuông buộc trên đó kêu leng keng mới thích thú cười rộ lên, tiếp tục viết.

Đây là chương cuối của bộ truyện [Trùng Sinh Thoải Mái Tiêu Dao Mạt Thế] mà Mạc Khanh tâm đắc khổ sở ròng rã 5 tháng trời hy sinh không cày game lên cao thủ, mục đích để câu follow trang cá nhân thật cao còn nở mặt nở mày với chị gái Mạc Tổ Tâm. Chị gái cô cũng là người viết truyện, còn là cái thể loại teenfic mà đối với Mạc Khanh - không - thể - chấp - nhận - được lại có lượt follow trang cá nhân lên đến hơn 100 ngàn người.

Trẻ trâu đợt này sinh ra đông thật. Mười mấy năm trước cũng nóng thế này nên trứng nở nhiều sao?

Thế nên để chứng minh với bà chị phù thủy của mình thế giới vẫn còn đầy người bình thường khác, Mạc Khanh quyết định đánh vào thể loại Truyện Mạt Thế đang rất nổi hiện nay để khi lượt follow của cô cao hơn chị Tổ Tâm rồi, cô có thể đâm nạt cái thể loại đục khoét ngôn ngữ đó dưới chân mình và cười ha hả sung sướng 1 tháng trời không cần khép miệng.

Trong truyện của Mạc Khanh người giỏi nhất là nam chính sở hữu bàn tay vàng thần chết luôn ngó lơ, sau đó là nhân vật phản diện bất nam bất nữ hắc ám thích giết chóc luôn muốn tiêu diệt sự sống nhân loại và là nỗi ám ảnh của toàn bộ căn cứ có người sống sót.

Cô không am hiểu loại này lắm nhưng cũng rất chú tâm học hỏi, cuối cùng thì sau 347 hồi tình tiết không ngừng nghỉ và được ủng hộ nhiệt tình của cư dân mạng, Mạc Khanh đã có thể cười cong tít cả mắt hoàn thành chương kết để thỏa mãn cái cơn số đang tăng lên từng ngày kia.

Ý muốn ban đầu của cô là nhân vật phản diện đại nhân sẽ có một trận chiến oanh tạc để đời, sau đó thực xinh đẹp mà chết đi khi đã tàn sát gần hết tất cả các căn cứ người sống sót. Vì sao kẻ khát máu ác độc lại kết thúc quá bảnh như vậy?

Bởi vì cô lấy chính tên mình đặt cho nhân vật phản diện.

Mà cô thì không thể nhận một cái chết xấu xí và tài năng có hạn được. Đúng chứ?!

Mạc Khanh lướt lại các dòng comment và tiếp nhận các ý kiến trái chiều, vừa đọc cô vừa cau tiết "Tại sao lại ghép đôi lệch lạc như vậy được? Con bà nó bọn mi không thấy ta trong truyện rất rất soái ư? Nam chính Phó Kiệt là cái đỉnh gì mà xứng với nữ vương Khanh Khanh?"

...

Nghĩ là vậy.

Nhưng mà không theo ý chúng nó có phải truyện của cô sẽ bị đem lên dàn hoá thiêu và chét ngập trong gạch đá không góc đầu lên nổi?

Không được, nếu cái kết như shit dẫn đến view thấp thì chắc chắn chị Tổ Tâm sẽ cười thối mũi mà phe phẩy cuốn teenfic "Nữ hoàng băng giá và nô lệ học đường" đã được xuất bản của bà trước mặt cô cho đến khi phải nằm xuống đất an nghỉ cũng chưa hết ám ảnh mất.

Mạc Khanh vò đầu bứt tai một hồi sau đó bực mình quyết định ném cái bút sắt xuống tập bản thảo rồi nhảy lên giường trùm chăn đi ngủ.

Châm ngôn của cô là mọi sự trên đời ngủ xong đi rồi mới quyết định được.

Cây bút sắt bị lực tác động cắm một lỗ thẳng đứng xuyên 3 trang giấy rồi từ từ rò mực ra một vùng rộng cũng chưa dừng lại, cứ thế nuốt trọn từng chữ một và dần bay lên những vụn ngân tinh lấp lánh. Trong không gian tĩnh lặng, từ cửa sổ phòng Mạc Khanh loé lên vàng sáng vàng nhạt rồi tắt đi rất nhanh hoà mình vào ánh nắng trưa oi ả như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra cả.

Trên giường vốn có một cô gái say sưa ngủ cũng hoàn toàn mất dạng không thấy tăm hơi, chiếc bút sắt rò mực loang lỗ khi bụi ngân tinh cuối cùng biến mất thì ký hiệu đóm lửa khắc trên bút loé lên vài giây, lộc cộc rơi xuống đất lăn vài vòng rồi dừng lại.

Gió thổi đung đưa chiếc chuông gió kêu đing đang.

Lá cây rơi xào xạc.

Tiếng chim hót đậu bên cửa xa dần rồi tắt ngấm vì bị hút vào một vòng xoáy vận vận vô hình gần mặt trời nóng như thiêu đốt.

Ở một thế giới khác có cái gì đó đã bị biến đổi không ai ngờ.

[...]

...

Quả đúng là không thể ngờ thật.

Mạc Khanh ngu ngu dại dại nheo mắt nhìn đám người lạ hoắc đi đi lại lại trước mặt mình, trong một căn phòng lạ hoắc và rất nhiều cái váy diêm dúa lạ hoắc nốt.

"Mạc tiểu thư, cô xem đây là những mẫu thiết kế mới nhất mà Mạc lão gia đã cho người sang Amola mang về lúc sáng nay, cô muốn thử từng cái một xem có thích không hay tự tay chọn?"

Mạc Khanh vẫn dần mặt ra nhìn người phụ nữ phấn son lòe loẹt đơn đã tươi cười "chào hàng". Với tinh thần cứng như thép thích nghi với mọi hoàn cảnh, Mạc Khanh đột nhiên đứng dậy bước xuống giường hồng tìm hiểu tình hình xem có phải bà chị phù thủy Tố Tâm dở trò không khiến tất cả những người trong phòng một trận đứng tim hoảng hốt.

Mạc gia gia, Mạc bà nội, Mạc thái hậu, Mạc tổ tông có phải không hài lòng cái gì không a...

Mạc Khanh hí hí mắt đi một vòng khắp phòng đi đến đâu trái tim bé nhỏ của mọi người khác phập phồng theo đó, hết cảm cái khay trang sức toàn kim cương đá quý ngấm nghĩa, cục sec chi phiếu thoải mái điền những con số thiên văn, lại đến phòng thay đồ treo hàng trăm cái váy toàn đồ hàng hiệu chất vải thượng hạng, cuối cùng là tủ giày treo tường số lượng kiểu dáng màu sắc mới tinh không đếm xuể.

Người phụ nữ lòe loẹt vẫn đi theo sau cố nặn ra một nụ cười lấy lòng nhất có thể, cẩn trọng hỏi "Mạc tiểu thư, những đồ dùng này không hợp ý của tiểu thư sao? Ngay ngày mai... không, ngay bây giờ tôi sẽ cho người thay lại toàn bộ trang sức, váy vóc, giày cao gót theo bộ sưu tập mới nhất của làng thời trang. Tất cả đều theo ý tiểu thư, được chứ ạ?"

"..."

Đứng im một lúc, Mạc Khanh nhìn mặt bà ta rồi nhìn xuống đất, rồi lại nhìn mặt bà ta xong vòng tay ra sau lưng khệnh khạng bước đi. Chậc chậc lười ra chiều nhiều suy nghĩ, Mạc Khanh ngửa đầu lên nhẹ nhàng cảm thán... "Xuyên không rồi!!!!"

Quả là trời cao có mắt, xuyên không gì gì đó... rất biết chọn người.

Mạc Khanh chợt quay lại nhìn thẳng vào người phụ nữ làm bà ta giật mình, cô thông thả hỏi "Người có biết nguyên nhân gì khiến suy nghĩ của ta thay đổi không?" Cái suy nghĩ vì sao ta nhanh chóng chấp nhận sự thật này ấy.

Người phụ nữ im lặng, đầu đồ đầy mồ hôi sợ trả lời sai, nhưng quả thực bà ta không biết nên nói gì cho vừa lòng vị tổ tông này nên đành bậm môi lắc đầu cầu nguyện. Cô ta lúc quái nào cũng kỳ quặc và dễ nổi xung, bà làm ở đây được 1 tháng đã là kỷ lục giỏi nhất rồi.

Mạc Khanh dương dương tự đắc trước khi ra khỏi phòng quần áo bỏ lại một câu khiến không khí chết lặng

"Vì ta giàu"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Mạc đại nhân của người là duy nhất trên đời

Trên thế giới này người ta thường nói cái quý giá nhất là sức khỏe, có sức khỏe thì tiền tài vật chất mới có giá trị, có thể tiêu pha được mà không ngại bước chân mỗi một ngăn cản hay bệnh tật đẩy lùi.

Thấu hiểu điều đó, Mạc Khanh lúc này để tinh thần thật thư thả, ngâm mình trong bồn tắm đèo bằng muối Hillane quý hiếm và để nhân viên massage bấm thủ huyết xua tan mệt mỏi.

Cô đang rất mệt vì quá giàu có được không. (o__o)ノ≧\$\$

Rốt cuộc thì cô đã xây dựng cho nhân vật phản diện của mình cuộc sống phú quý cỡ nào mà từ khi đến đây đã 3 ngày rồi cũng chỉ phải ăn, chơi, ngủ, làm đẹp, dạo vườn hoa, chơi game, bơi lội... và học đàn. Chẳng phải đi làm mà tiền vẫn đổ về tài khoản cá nhân đều đều chưa hề dừng lại, rất thoải mái chỉ duy một điều học ba cái thứ lễ nghi và đàn đóm gì đó cô mới ghét nhất thôi.

Con mẹ nó, cái mục học hành nhảm nhí này là tiêu chuẩn về tài năng của các vị tiểu thư quý tộc ở đây mà một người tự do phóng khoáng như cô bắt buộc phải học khi xuyên đến. Một ngày phải học tận 3 loại nhạc cụ, thanh nhạc và cứ cố định mỗi tuần học 6 buổi như vậy. Thật đúng giết người mà. Mạc Khanh chủ thể vốn cực thông minh nên khi cô đến thay thế đã phải hứng chịu hàng loạt những cảm xúc thái độ bất ngờ của mấy người gia sư.

Tôi có biết cái quái gì ngoài viết truyện viễn tưởng đâu hả các người ngạc nhiên cái quần gì. (¬_¬;)

Thế là Mạc Khanh quyết định cho bọn họ nghỉ việc. Mạt thể theo tính toán của cô thì chỉ hơn 1 tháng nữa thôi sẽ diễn ra, đây là lúc cấp bách để cô thu thập vật tư xây dựng cuộc sống sung túc vô lo vô nghĩ đúng như tựa truyện [Trùng Sinh Thoải Mái Tiêu Dao Mạt Thế] và làm vương một cõi.

Mạc Khanh nghĩ đến tương lai nhân vật của mình sẽ làm bá chủ không khỏi hưng phấn mà cười không khép miệng lại được. Còn về phần vì sao cô lại biết mình xuyên vào đây, thì chỉ có thể giải thích cô là tác giả, thứ cô vẽ ra đến chính cô còn không biết thì lấy tư cách gì mà đầu lại chị gái Tổ Tâm và teenfic vô văn đó được chứ.

"..."

Mạc Khanh cười thầm, ung dung cảm ly vang đỏ lên nhấp một ngụm rồi lắc lắc trước mặt mình... Quả là người đẹp, chân tay đẹp dù không biết uống thế nào cũng thực sang chảnh mà...

... Cái mẹ gì đây??

Mạc Khanh giật mình nhìn móng tay có màu hơi hơi xám xịt, cô liền đặt ly vang xuống lấy tay trái kỳ kỳ cọ cọ thì thấy cái hình móng tí mĩ chăm sóc vuông vắn gọn gàng này thế mà lại vô cùng cứng rắn và sắc bén. Nhíu mày suy nghĩ, Mạc Khanh búng tỉnh rồi nghiêng rãnh chữi thăm - Đứa nào thiết kế cho bà đây nhiễm virus sớm thế này không biết, bà mà bắt được cho mĩ nát xác - ㄟ(ˊ﹏ˋ) ㄎ Tuy là đã biết trước mình sẽ lây nhiễm và thành tang thi, nhưng sớm thế này thì cô hoàn toàn không lường trước được.

Theo nguyên tác, Mạc Khanh bị nhiễm bệnh độc trước cả khi mạt thế tới, đương nhiên là cô không hề biết và vẫn sinh hoạt vô cùng bình thường, tiệc tùng hội họp bạn bè cũng không ít nên số người bị lây nhiễm từ Mạc Khanh quả thực cũng không phải là một con số nhỏ. Chính vì là người đầu tiên mắc bệnh cộng thêm đầu óc thiên tài nên Mạc Khanh đã sớm thức tỉnh dị năng cường đại và là tang thi trí tuệ có thể sai khiến tang thi khác một cách dễ dàng.

Chưa kể tất cả những tang thi đặc lực đi theo Mạc Khanh đều là bạn bè thân quen và học thức cao, cô lại không hề che dấu tham vọng cũng như sự khát máu biến thái, nên chẳng mấy chốc Mạc Khanh đã nổi danh toàn bộ các căn cứ có người sống sót là Tang Thi Vương các đội nhóm sẵn tinh hạch đều phải dè chừng để bảo toàn mạng sống.

"..."

Thế này thì cần thu thập vật tư làm cái gì nữa, có thu cũng chẳng ăn được, thôi thì đảm bảo tính mệnh an toàn cô sẽ chuyển sang thu mua súng ống đạn dược, formalin ướp xác chống phân hủy, hương liệu và quần áo, nước sạch tắm rửa.

Làm tang thi cũng đâu có gì xấu, xấu là do không biết cách hưởng thụ mà thôi, chưa kể khi cô đi trên đường chẳng phải tang thi khác sẽ đều chẳng thèm đụng đến sao, điều đó oai phong lắm liệt nhàn hạ cỡ nào a~

Mạc Khanh nghĩ trong đầu một danh sách dài những thứ bị cần cho một tang thi sống tốt trong mạt thế, càng lên kế hoạch càng thích thú sau đó cho nhân viên massage dừng công việc lại để mình thu thập chuẩn bị đi mua sắm số lượng lớn. Và đã đi thì phải đi một mình, đi nhiều người khác gì thể hiện ra cho người khác thấy hành động mờ ám của mình sao?

Cô chọn trong phòng thay đồ bộ trang phục đơn giản, màu đơn điệu nhẹ nhàng nhất và không quên đeo thêm một đôi găng tay mỏng tránh vô ý gây xước người khác rồi phát tay cho đám vệ sĩ thay trang phục bình thường ẩn mình ra chỗ khác để cô tự do đi dạo cần quét không bị chú ý.

Có tiền thì đi mua sắm làm gì cần nhìn giá. \$ \ (\geq \nabla \leq) / \\$

Thế nên Mạc Khanh chọn trung tâm thương mại lớn nhất, nghênh ngang đi vào và xông thẳng lên lầu quần áo hòng tự tay chọn những bộ dễ dàng hoạt động và gam màu trung tính.

Tang thi thì không được làm đẹp?? Đạo lý này ở đâu ra chứ. Hừm.

Mạc Khanh cần quét hầu như tất cả các shop quần áo lớn nhỏ có đầy đủ các bộ cánh gọi là -ura nhìn- và cả giày cao cổ để cao su màu đen tiện di chuyển việc đi lại... hoặc là leo tường, trèo nóc nhà gì gì đó. Trong phim ảnh đây rầy Mạc Khanh cô không tin trong truyện của cô sáng tác những kỹ năng viễn vông này là ngoại lệ, nhất là năng lực vun vén sức mạnh cho nam nữ chính và nhân vật phản diện nha.

Đúng rồi!!!

Mạc Khanh đang ném đôi giày thứ 7 vào giỏ cho nhân viên thì giật mình dừng lại. Cô quên bếng các nhân vật mình tạo dựng là lấy từ đâu ra.

Thì từ đời sống hiện thực của chính cô chứ đâu nữa. Nam chính là ảnh đế Phó Kiệt hô mưa gọi gió trên nền điện ảnh thế giới sở hữu lượng fan lớn nhất nhì Châu Á, với vẻ ngoài điển trai thân hình cân đối bậc nhất. Tuy là nhà cùng khu nhưng mà cũng chỉ để ngắm, không thể sờ (▽ ▽) Còn nữ chính... e hèm.

Thật buồn là cô lại lấy chính chị gái mình ra làm hình tượng xây dựng cốt lõi tính cách. Không chỉ thế, nguyên tác nữ chính còn ghét Mạc Khanh như chó

vậy (￣▽￣|||), chẳng cần làm gì nhiều cứ thấy Mạc Khanh là tự động ghét không cần chất xúc tác vật hy sinh rồi, vì lúc trước trong trường học Mạc Khanh vừa có tài vừa xinh đẹp, sắc xảo, yêu ghét rõ ràng nên rất hay chen ép nữ chính mà điển hình nữ chính Tổ Tâm lại lương thiện, tốt tính luôn nín nhịn thế nên khi mặt thể tới đừng hỏi vì sao cả hai đã là thiên địch.

Đơn giản là cô không chịu được mấy đóa bạch liên giàu lòng nhân từ quá mức cho phép.

Tính toán một hồi, Mạc Khanh nhớ là nam chính Phó Kiệt trước khi mặt thể xảy ra một tuần sẽ trùng sinh. Lúc đó cô viết tình huống hần bị em trai thiết kế một tay súng bắn tia tập kích, nữ chính xuất hiện và chữa thương cho hần vết đạn ở bả vai, Phó Kiệt có chút rung động sau đó tâm nguội lạnh nguyên do kiếp trước quá khốn khổ nay chỉ vì nữ chính mà bảo vệ cô và dân này sinh tình yêu trên con đường tiêu diệt Mạc Khanh.

Thực sến!!!! ㄟ(ˉˋ)ㄟ

Nhưng như vậy mới đúng với nội dung thị trường và nhiều người đọc.

Mạc Khanh trong truyện được mô phỏng tính cách, lối sống gần như hoàn toàn giống cô ngoài hiện thực, cả các nhân vật khác cũng vậy có khác cũng chỉ là hoàn cảnh xảy ra và suy nghĩ phát triển mà thôi. Nhưng mà Mạc Khanh của [Trùng Sinh Thoải Mái Tiêu Dao Mặt Thể] huyết tính tàn nhẫn hơn rất nhiều, không chỉ sát khí cực nặng mà tâm ma rất lớn sẵn sàng san phẳng vùng đất của Tang Thi Vương khác nếu nó thích. Đó là ham muốn giết chóc đã ăn nhập vào tận sâu trong cốt tủy tôi luyện ngay khi mặt thể tới, ác ma trong Mạc Khanh mới chính thức trỗi dậy và được định sẵn sẽ tự tay đưa sự sống nhân loại bên bờ vực thẳm.

Thấy cô gái hào phóng bỗng dừng đang mua sắm thì dừng lại lăm bằm như có bệnh, nhân viên bán hàng đành rụt rè hỏi "Tiểu thư, nếu cô ưng tất cả những đôi này tôi xin phép ra quầy thanh toán và gói đồ lại. Xin cô cho địa chỉ để cửa hàng gửi đồ đến ạ"

Mạc Khanh bị cắt mạch suy nghĩ, cô chợt nhếch miệng nổi hứng trêu chọc "Này, nếu cô đã từng gây thù hận với một người đàn ông vô cùng đẹp trai tài giỏi, nhưng may mắn là hần về sau bị mất trí nhớ. Là cô cô sẽ làm gì để tiếp cận hần?"

Người nhân viên ngây ra một lúc trước câu hỏi kỳ cục của một vị khách cũng kỳ cục, thiết nghĩ không nên làm khách mất hứng mua sắm nên tốt nhất là tung hứng theo cảm xúc của cô ấy để kiếm thêm thưởng cuối tháng. Nghĩ kỹ xong, người nhân viên mới cẩn thận trả lời "Nếu anh ấy rất đẹp trai tài giỏi mà tôi lại muốn cho anh ta thấy con người của mình thực không xấu, có lẽ tôi sẽ dùng một thân phận khác tiếp cận để dần lấy lòng anh ta. Khi anh ta đã yêu rồi lúc đó nói chân tướng chắc chắn sẽ không sao cả"

Mạc Khanh nhưn mảy nghe cô nhân viên trả lời không khỏi bùng tình đại ngộ, theo thói quen lấy ngón tay phải xoa xoa cằm ra điều suy nghĩ sau đó quay ra nhìn cô ta với ánh mắt thương thức.

Rất hợp ý cô nha. Mặt thể tới nếu cô gái này còn sống mà gặp được cô, cô sẽ thu nhận làm chân sai vặt.

Không sai. Nam chính và nữ chính là hai kẻ mang bàn tay vàng đi đến đâu hoa nở đến đó, thế nên cho dù nhân vật phản diện có mạnh tới mức nào đi chăng nữa cũng sẽ có ngày bị "xử trảm" thậm chí "chết không toàn thây". Nếu cảm hoá được nam chính, chẳng phải tương lai làm tang thi bình bình đạm đạm của mình sẽ được đảm bảo sao? Cô đâu có thích đánh nhau lẫn lộn bụi bặm, rất tốn sức.. Chỉ bằng có bảo kê, cuộc sống về sau sẽ nhẹ nhàng đi rất nhiều, thậm chí là "xin" được một thành phố và lập giao ước không ai phạm ai.

Nữ vương Mạc Khanh không điều gì là không thể làm được cả. Phó Kiệt thân ái, ta chuẩn bị tới đây. Ha ha ha.

Kịch trường:

Mạc Khanh: Này Phó Kiệt, người đang ở đâu hả? Có phải đang đóng phim con heo không để ta tới tìm. Người thực sự đóng vì ta đã viết...

Quản lý Phó đại minh tinh:.... (Dập máy cái rụp) Fan cuồng bây giờ thực đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thể Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: "Hoàng A Mã"

Mạc Khanh đứng trước gương ngắm nghía một hồi hết néo cái má trắng nõn hơi kém sắc đến vuốt mái tóc đen óng dài ngang lưng, sau đó quay 1 vòng tạo dáng nhìn cái eo con kiến phía dưới nữa là cái mông cong, ngang tầm mắt bộ ngực vừa phải đầy tay, thậm nhủ "Tốt lắm, ông trời rất có mắt mới tuyển một thân thể hạng A thế này cho mình sử dụng. Hừm. Cũng may trong văn viết miêu tả nhân vật phản diện trước mặt thể rất tuyệt sắc nếu không nữ vương Khanh Khanh sẽ phải chịu thiệt sống trong thân xác giàu có mà vô cùng xấu xí mất" Bây giờ khi tang thi hoá cô chỉ việc cẩn trọng giữ gìn là ổn rồi.

Mạc Khanh bấm môi cắn một lúc, sau đó nhún vai tỏ vẻ không sao cả, cầm cây kéo lên xoẹt hai đường cơ bản cắt phẳng mái tóc mềm lên đến tận

cổ, rồi trước mặt mấy cô người hầu đang lúi húi dọn phòng điễm nhiên huyết sáo mà tia lại tóc.

Những cô hầu gái này trước lúc đến làm phục vụ riêng cho Mạc Khanh tứ tiểu thư - con cưng của Mạc Quân đã được quản gia dạy dỗ rất cẩn thận đầy đủ, nhất là phải nâng niu chăm sóc về ngoại cho cô đến từng đường chỉ, sợi tóc.

Được biết tứ tiểu thư Mạc Khanh yêu tóc như sinh mạng, ấy vậy mà bây giờ họ đang thấy cái gì thế này....

Mạc chần lờ lại không chút thương tiếc dùng cái kéo chẳng biết lỗi đâu ra (nói chung là rẻ tiền so với tính cách của cô ta) chạm vào mái tóc yêu quý và cắt phẳng nó đi, tia tốt lại vô cùng thích thú.

"..."

Có phải tiểu tở tông này chuẩn bị nháo cái gì không a~~~

Trái ngược với trăm mối tơ vò trong lòng người làm, Mạc Khanh lại thoải mái tia chút tóc trước trán sau đó hài lòng lắc lắc cái đầu, nhẹ nhàng vuốt vuốt, cắt ngắn đi thực nhẹ đầu, khuôn mặt này vốn rất xinh đẹp nên để kiểu nào cũng hợp chưa kể nước da hơi trắng xanh do virus tang thi gây nên lại càng tăng thêm mấy phần không thực.

Tóc cô ngoài thế giới kia vốn cũng dài, cô cũng rất yêu quý nó, nhưng tại đây những ngày sau cô không có ý định sẽ tiếp tục ở lại căn nhà này mà là tìm chỗ ở của nam thân Phó Kiệt, sau đó thuê một căn hộ gần gần bắt đầu kế hoạch tiếp cận.

Tóc dài giả trang rất khó, chưa kể ông nam chính này trước khi trùng sinh hận cô thấu xương dám chắc liếc một cái là nhận ra cô ngay lắm. Mà tóc dài lẫn lộn ở mặt thế cũng rất vướng víu và khó chăm sóc, dù có tiếc cũng đành thôi.

Mạc Khanh dựa theo "ký ức tác giả" lần mò danh bạ một lúc liền thấy mục số điện thoại người nhà. Khi lướt đến cái số cần gọi khoé miệng cô liền giật giật "Hoàng A Mã"????

Cái thân thể này thú vị hơn cô nghĩ nha ~~~

[...]

[Sòng bạc Lavoge - Châu Âu]

Tại nơi ăn chơi đắt tiền vào bậc nhất nhì thế giới, có một đám người mặc áo đen mặt không chút cảm xúc đứng nghiêm chỉnh xung quanh bảo vệ một chiếc bàn có bốn người đang ngồi.

Trái ngược hoàn toàn với không khí nặng nề, Mạc Quân mặc bộ quần áo sặc sỡ ngồi trên ghế chủ thượng chân rung rung đôi dép đi biển, mắt híp lại nhìn số tiền cược đặt trước mắt:

"Lão Tứ, ông xác định?"

Người được gọi là Lão Tứ kia cũng ăn mặc tương tự điễm nhiên gật đầu: "Lão Tam, chỉ là một nửa gia sản của Phó gia mà thôi. Ông cũng đặt đi. Lát tôi còn phải về bồi bà xã dùng cơm tối nữa. Muộn rồi"

Mạc Quân gật gật đầu ra chiều có lý: "Ông nói phải, phu nhân tôi trước lúc chúng ta đi chơi biển đã dặn về sớm. Ông nhắc tôi mới nhớ, cảm ơn nhá"

Sau đó dùng giọng nhẹ như -xin cái tằm xia răng - quay ra trợ lý bên cạnh: "Đặt nửa sản nghiệp Mạc gia vút lên cạnh chỗ cược Phó gia cho tôi, thêm dây quần đảo nghỉ dưỡng Turboab phía Nam.

Lão Tứ, vậy có đủ không nhĩ?"

Phó Vương nhướn mày nhìn nhìn: "Có vẻ đủ" rồi ông và Mạc Quân hướng về mặt vạ phần xác định nhìn hai người đối diện đang im lặng như ngâm thóc, cười giả lả: "Hai vị cứ tự nhiên, mấy khoản này đối với chúng tôi như muỗi vậy. Đừng ngại. Ha"

Ha cái con khi khô. Đúng là hai lão già chết tiệt, đặt cả nửa sản nghiệp gia tộc lên bàn như ném rác, bảo bọn họ làm sao mà đua cho kịp. Nhưng nếu không đáp ứng thì những người thách thức trước là bọn họ đây sao còn mặt mũi mà ngẩng đầu với giới thượng lưu cơ chứ.

Lưu Nghị và Bá Tiếp cũng là những người có tiếng tăm và địa vị, thế nhưng khi đứng trước hai người này... họ hoàn toàn không có cửa.

Đúng lúc dầu sôi lửa bỏng thì điện thoại của Mạc Quân rung lên, ông vui vẻ cầm lên nói với Phó Vương: "Con gái cưng tôi gọi, ông cứ chơi tiếp đi. Tùy tiện sát phạt" rồi ấn nút nghe:

"Alo Khanh Khanh, tiền ba mới gửi về không đủ tiêu sao?"

Con gái ông tính khí hỷ nộ thất thường, cực kỳ hiếm khi chủ động liên lạc với ông trừ khi liên quan đến hai vấn đề 'thiếu tiền' và 'quan hệ xã hội' mới chịu gọi điện vài câu ngắn ngủi rồi cúp máy. Giờ con bé chủ động, ông cũng đã sẵn sàng đợi yêu cầu và thoả mãn rồi.

Bên này Mạc Khanh đang ra lệnh cho người làm gói gém toàn bộ đồ đạc cô mới mua sắm, nghe giọng nói quen thuộc giống hệt cha ruột trong ký ức không khỏi có mấy phần xúc động: "Ba, người đang ở đâu đó? Có mẹ bên cạnh không?"

Cha cô mất từ khi hai chị em còn nhỏ, lúc đó một mình mẹ cô mang bệnh bẩm sinh trong người lam lũ vất vả nuôi cả nhà, sau cũng đợi được lúc cả hai ra trường công việc ổn định mới an tâm mà theo cha cô xuống hoàng tuyền đoàn tụ. Cả cha mẹ đều rất chiều chuộng yêu thương Mạc Khanh và Tổ Tâm, bao nhiêu năm mới được nghe lại cô không khóc tại chỗ là tốt lắm rồi.

Mạc Quân nghe loáng thoáng giọng nói của con gái cũng có chút không như bình thường, mặt liền đánh lại hơi toả sát khí mạnh mẽ nói: "Khanh Khanh bảo bối, ai khi dễ con nói ba nghe, ba sẽ tống 50kg thịt heo vào miệng nó, bịt đường ra của nó lại om đủ 1 tuần rồi đánh cho đến lúc người nhà nó nhận không ra mới ném xuống biển. Khanh Khanh không khóc"

Phó Vương đang lắc lắc mấy quyển bất động sản trong tay do thắng ván cược không khỏi rơi vài vạch hắc tuyến. Lão già này ngoài cái tật chiều con gái quá mức còn lại mọi thứ không chệ vào đâu được. Có khi toàn bộ gia sản Mạc gia sẽ đặt ngay ngắn dưới gót giày con bé chỉ cần nó yêu cầu cũng nên. Vậy ba thằng con trai phía trước chỉ là "hỏi buồn phiền" khi mãi không có đứa con gái nào sao??

Mạc Khanh cảm nhận từng câu chữ quan tâm bông đùa của ông như lúc nhỏ không khỏi phì cười: "Ba, con không có. Con đang có việc này rất quan trọng, ba phải lắng nghe cho kỹ nhé"

Mạc Quân vừa nghe con gái nói xong đã im lặng phất tay ra hiệu cho trợ lý lập tức di tản toàn bộ khách chơi bạc tại tầng này ra tất cả các lầu khác để ông có không gian yên tĩnh nghe bảo bối làm nũng. Cái việc động trời này phải hơn 10 năm rồi ông không được thấy a~~

Phó Vương là bạn thân lâu năm của ông, không vấn đề, không sợ mất mặt.

Mạc Khanh thấy ba cô khích lệ nói sau đó mới chậm rãi bày tỏ "Con muốn ra thủ đô thuê một căn nhà ở để trải nghiệm cuộc sống bình thường thế nào, đồ đạc con đã mua sắm đủ nên xin phép ba một tiếng trước khi đi"

Mạc Quân nghe thế không khỏi nhay dựng: "Người làm trong nhà không vừa ý con sao mà phải chuyển đi? Xã hội ngoài kia biết bao nhiêu cạm bẫy lỡ con không được bảo vệ tốt bị ai bắt mất thì ai đền cho ba?" Mà quan trọng hơn là hôm nay có bão sao con gái lại lễ phép như vậy????

(Bất giê!!!! Bỏ nhà theo zai đó (*'▽'*)

"Không có không có, vệ sĩ con sẽ đem theo 1 người là được. Con muốn khám phá cuộc sống bên ngoài để làm bài tiểu luận xã hội cô mới cho. Ba nói lại với mẹ hộ con nha"

"Tiểu luận? Được, để ba sắp xếp phòng ở cho con ở khu cao cấp Tây Mộc"

Mạc Khanh liền từ chối, đến khu đấy biết rình nam chính kiểu gì chứ: "Không cần, con đã sắp xếp xong rồi. Đang đợi chuyển đồ đi"

Mạc Quân biết không lay chuyển được ý của con gái cũng không muốn chọc con mất hứng đành mềm nhẹ khuyên "1 vệ sĩ ba thấy hơi ít, con đem theo 5 người mới đủ"

"Không cần đâu, con mang theo A Nhất là được rồi"

Nguyên tác A Nhất là cánh tay đắc lực của Tang Thi Vương Mạc Khanh, một lòng trung thành thế nên cô chọn hắn mang theo cũng chẳng lấy gì làm lạ. Mạc Quân cũng gật gù đồng ý. A Nhất là do ông cứu sống lúc nhỏ xui ở bìa rừng xứ Wale, một tay ông và Mạc Vĩ - ông nội của Mạc Khanh đào tạo nên không hề nghi ngờ về tâm đạo cũng như thân thủ. A nhất là người ngoại quốc nhưng thân hình lại đặc biệt bé nhỏ, kiêu ngạo nhưng làm việc vô cùng nhanh, chuẩn xác và hiệu quả. Mạc Khanh rất có mắt nhìn, đúng là con gái ông có khác. Quyết định xong ông cười cười:

"Khanh Khanh, đi chơi vui vẻ, thỉnh thoảng về nhà chính nhớ báo để ba đưa mẹ về thăm con"

Mạc Khanh vâng lời sau đó cúp máy, cô không vội nói với ông chuyện mặt thể hơn một tháng nữa sẽ đến, nếu quá nóng vội thu thập vật tư ngược lại sẽ khiến không ít người nghi ngờ và khi đó an toàn của Mạc gia sẽ bị lung lay do thế lực thù địch. Tuy nhiên cũng không thể báo quá muộn, công tác chuẩn bị sẽ làm cho người khác biết rằng Mạc gia đã biết được cái gì đó liên quan đến mặt thể mới có thể chuẩn bị vật tư số lượng lớn gấp rút như vậy, chỉ bằng cô tự mình rút dần rút mòn tiền của Mạc gia, lên mua sau đó bảo A Nhất bố trí vậy sẽ an toàn hơn nhiều.

Mặt thể không phải chuyện con nít đem ra đùa giỡn được vì cô đâu biết mình sẽ mắc kẹt ở đây bao lâu chứ. Chưa kể cô rất thích phiêu lưu, được trải nghiệm một cuộc sống khác không thể ngờ tới khiến cô nóng lòng muốn biết trí tưởng tượng của mình có thể xa đến đâu.

Kịch trường:

Mạc Khanh: Hình như ba anh và ba tôi dù lớn tuổi rồi vẫn chơi với nhau rất vui.

Phó Kiệt: Nếu cô chơi trò của người lớn với tôi sẽ vui hơn rất nhiều dù là thời điểm nào. Không cần ghen tị.

Mạc Khanh:...

Chương 5: Mạc Tổ Tâm

Mạc Khanh cầm ipad nhìn bản báo cáo của A Nhất về hoạt động gần đây của Phó Kiệt thì cô được biết hẳn ta hiện đang ở khu căn hộ toà chung cư L bình thường ở ngoại thành, căn hộ đứng tên người khác và lại hẳn cũng hay cải trang ra ngoài, hành động nhật nhòa không gây động tĩnh lớn nên không ai phát hiện ra hẳn là ảnh đế Phó Kiệt cả. Căn hộ thương gia ở trung tâm thủ đô do quản lý của hẳn bố trí chỉ là để làm màu cho truyền thông và fan biết để dâng tặng quà hoặc gặp thần tượng, chứ Phó Kiệt là người ưa yên tĩnh nên đã bảo quản lý thiết kế cho hẳn ở ngoại thành, thuê người đóng thế giả trang hẳn đi lại ở căn hộ công khai kia cho hẳn có phút giây được thư thái.

Mạc Khanh thông dong như một vị vua cao thượng ở ghế sofa mềm mại giữa phòng, để mặc cho nhân viên chuyển nhà và 2 người làm khác sắp xếp đồ đạc. A Nhất vẫn tận chức tận trách nghiêm chỉnh đứng bên cạnh sẵn sàng làm việc khi có chỉ thị, mái tóc vàng kim mới bị Mạc Khanh cho đi nhuộm lại thành màu đen óng, quần áo vest cứng nhắc cũng bỏ đi thay vào là áo phông trắng quần jean đơn giản, thoát nhìn cũng phải trẻ đi rất nhiều và còn mang dáng dấp của một công tử nhỏ nhả.

Vật một quả nho bỏ vào miệng, cô lười biếng kéo kéo ngón tay lên đọc tiểu sử ở đầu file:

"Phó Kiệt, 26 tuổi, cao 1m81, nặng 75kg. Đại thiếu gia của Phó gia - đối tác làm ăn lâu năm của Mạc thị và là bạn thân chí cốt của Mạc Quân cùng 3 người khác nữa (Khiêm gia, Quý gia, Hạ gia). Bạn thân là đại thiếu gia Quý Viêm và nhị thiếu gia Khiêm Tấn Hạo. Được đính ước hôn sự cùng tứ tiểu thư Mạc gia từ lúc 7 tuổi..."

Mạc Khanh dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn A Nhất: "Có chuyện đính ước nữa hả?"

A Nhất nghiêm túc đáp "Vâng, lão gia dự định sinh nhật năm nay sẽ báo tiểu thư biết"

Mạc Khanh chép chép miệng tiếp tục cúi xuống đọc. Cái tên Phó Kiệt chết bầm, rõ ràng đã có vị hôn thê là cô đây rồi còn tơ tưởng đến nữ nhân khác, không chỉ thế còn âm mưu giết vợ để quang minh chính đại đi bên người mới. Hừm, đúng là đáng chết mà.

"Bắt đầu sự nghiệp diễn xuất từ năm đầu học cao trung, gây được tiếng vang lớn vào năm 18 tuổi với bộ phim [Điệp Viên Ba Bánh]...."

.... thời trực tiếp bỏ qua lan man quá.

Xem nào... Hẳn ghét ăn hành..."

Mạc Khanh tiếp tục im lặng, có vẻ là cố nén cười, cô lại ngẩng lên hỏi A Nhất: "Có vụ này nữa hả? Hẳn ghét gì nữa?"

A Nhất: Ghét phụ nữ điều ngoa, chanh chua, lẻo lét.

Mạc Khanh:... Ám chỉ ta đúng không?

A Nhất: Không phải ám chỉ, là trong buổi họp báo 3 năm trước đã nói rất ghét tiểu thư.

Mạc Khanh:...

Cô bữu môi vút ipad lên bàn, lững thững vào phòng tắm giặt tay ra rửa mấy lần cho sạch sẽ, nhìn bản thân trong gương với một hình ảnh sạch sẽ hoàn toàn khác trước, hài lòng gật đầu rồi lau khô tay, đeo găng lại đi ra ngoài. Cô gọi A Nhất "Chuẩn bị đi dời đồ đạc đến căn hộ hàng xóm của Phó Kiệt ở ngoại thành. Ta đi ra ngoài có chút việc lúc về đến khu chung cư đó thì ta phải thấy mình đã có thân phận mới" Sau đó bỏ ra ngoài.

Hừm. Càng ghét thì cô lại càng bám dính lấy cho hẳn tức chết.

A Nhất sau khi tiễn tiểu thư ra khỏi công lập tức xoay người phân phó công việc với tốc độ cực nhanh từ liên hệ với căn đối diện của Phó Kiệt, thỏa thuận hợp đồng mua nhà, đến thương lượng chuyển tiền, chuyển nhà cho bọn họ và sắp xếp nơi ở mới... đều phải xong trong một buổi chiều cho đến khi tiểu thư về.

Mạc Khanh vắt chân chữ ngũ ngồi trong xe Audi phiên bản giới hạn, bỏ một quả nho vào trong miệng chóp chép nhai cảm thán - Xuyên không thực tốt, mặt thế không tới còn tốt nữa ~~~

Chiếc xe đen bóng chạy đến gần trung tâm thương mại thì dừng lại nhanh chóng phi xuống hầm để xe, toà nhà này thuộc quyền sở hữu của Mạc gia nên bảo vệ nhận diện trước đã chỉ huy nhân viên chạy ra đón vô cùng chu đáo. Thấy người xuống hoàn toàn khác xa so với một tuần trước tất cả đều không khỏi dụi dụi mắt thêm mấy lần sợ nhìn nhầm, nếu không phải nhờ tay tài xế quen thuộc kia thái độ vô cùng cung kính gọi "Mạc tiểu thư" và đỡ người xuống xe có lẽ bọn họ đã hoàn toàn không biết cái người đen xì từ đầu đến chân kia là ai rồi.

Mạc Khanh chẳng buồn chú ý đến thái độ của nhân viên bảo vệ, cô khoát tay bảo vệ sĩ đã mặc quần áo bình thường tản ra chỗ khác cho cô khỏi bị nhòm ngó sau đó hai tay rút túi quần vô cùng hiên ngang bước ra ngoài chậm rãi dạo phố. Đi đi lại lại ở khu vực cô đã miêu tả Phó Kiệt bị em trai tập kích lần 1 thuê người đánh, được nữ chính Tô Tâm tiện đường đi qua hô cảnh sát cứu giúp. Lần đó cả hai coi như chỉ gặp mặt làm quen, còn lần 2 khi Phó Kiệt gặp tay súng bắn tia cũng là hẹn nữ chính đi ăn thay lời cảm ơn, đó cũng là lúc hắn trùng sinh và nhìn nhận Tô Tâm với con mắt khác.

Mạc Khanh càng nghĩ càng thấy buồn cười, sao cô lại có thể viết cái loại tình cảnh buồn nôn thế này được cơ chứ, nó không hợp với tính cách của cô một chút nào. Nếu không phải vì cái lượt follow kia thì cô đã tự tát mình mấy nhát cho tỉnh ra rồi.

"A... Mạc Khanh, không ngờ là cũng có ngày cô đến cái nơi cô hay gọi là - ổ chuột - này nha!!"

Mạc Khanh đang đắm mình trong dòng phi nhô không khỏi quay người lại hướng nơi vừa gọi tên mình. Đó là một nhóm 3 cô gái trẻ tuổi ăn mặc vài phần giản dị, mái tóc chải thẳng không nhuộm uốn và cả phong thái đậm chất nữ sinh thôn quê. Cô nhướn mày.

Ra đây người ta hay gọi là em gái nhà bên phòng??...

Mạc Khanh nhìn nhìn một lượt khẳng định mình không quen bọn họ liền nhú mày lại định bụng bỏ đi thì va phải người đang đi ngay sau lưng.

"Á!!" Cô gái kêu lên một tiếng sau đó ngã ngổ ra đất.

Mạc Khanh đen mặt, cô va vào cô ta mạnh thế sao??

(Đúng rồi, chị đại đang trong quá trình tang thi hoá mà)

"Tô Tâm!! Có sao không???"

Nà nì???

Cô gái bị va vào kia mặc chiếc váy tím nhạt dịu dàng bấy giờ mới vén mái tóc dài sang một bên để lộ gương mặt hồng nhuận trắng nõn, đường nét tinh xảo hài hoà. Đôi mắt to tròn ngập nước lúng liếng chọc người yêu thích, môi nhỏ tô son nhẹ căng mọng mím cười ý bảo không sao khiến Mạc Khanh bất giác liếm liếm môi, mắt sáng rực. Cô bỗng thấy không khí nổi lên mấy bong bóng màu hồng tô điểm cho vẻ đẹp thánh thiện trước mặt a~~

Cmm hàng này quả là cực phẩm Tô Tâm a~~. Bà phù thủy dưới bàn tay biến hoá tài tình của mình cũng thành tiểu mỹ nhân mà ~~

Thấy hành động khiêm nhã của người họ vừa gọi là "Mạc Khanh", cô gái váy vàng be nhú mày có chút bức mình:

"Xin lỗi vì đã nhận nhầm người. Nhưng cậu làm ơn đừng nhìn bạn tôi bằng ánh mắt đó có được không??"

Mạc Khanh nghe giọng nói có chút không vui kia liền ngoảnh đầu sang, mặt đàn ra.

(Nào chị đại đang không kịp load dữ liệu =)))))

"À à... cho hỏi, các cô là đang nói chuyện với tôi hả??"

"..." Không phải thì là ai

"Chắc không phải Mạc Khanh đâu. Cô ta mỗi khi nhìn thấy bọn mình không phải vênh mặt lên coi thường thì là buông vài câu móc mỉa rồi bỏ đi à"

"Chưa kể phong cách cô ta chưa bao giờ không trang điểm mặc quần áo đơn giản và để tóc ngắn cà, cho dù là hoá trang"

Mạc Tô Tâm đang phui phui tà váy bị dính đất nghe mấy cô bạn thân bàn luận không khỏi ngẩng lên nhô giọng thắc mắc: "Các cậu đang nói về chuyện gì vậy??"

Cô gái mặc váy vàng be tên Khải Liên tiện tay vén một lọn tóc của cô bạn vì bị ngã mà mất trật tự, bình tĩnh nói: "Bọn mình thoáng nhìn thấy cổ tay đeo đồng hồ đắt tiền được thiết kế riêng mà con nhỏ Mạc Khanh lúc nào cũng đeo quý như vàng nên đang ngạc nhiên tại sao người kiêu ngạo như cô ta lại chịu nóng lang thang ở đây. Nhìn lại hoá ra là nhận nhầm một cậu thanh niên - trung tính -"

(Ám chỉ những người phong cách bên ngoài khó phân biệt nam nữ)

Sau đó liếc khoé mắt nhìn thoáng Mạc Khanh vẫn đứng đực đó, gương mặt hơi trắng xanh có chút đại đại, Khải Liên nói tiếp "Nhưng mà hình như cậu ta thích cậu. Cứ nhìn nhìn rồi có mấy cử chỉ rất biến thái"

Mạc Tô Tâm nghe xong cũng hơi tò mò, chậm chậm ngược mắt ra phía trước nhìn "cậu thanh niên có hành động biến thái" phía trước.

Mạc Khanh đang ù ừ cạc cạc không hiểu mấy cô nàng này là ai, khi nhìn thấy Mạc Tô Tâm liền vỡ lẽ mà liên hệ nhân vật với truyện [Trùng Sinh Thoái Mái Tiêu Dao Mạt Thế]. 3 cô nàng có chút đánh đá kia là bạn thân của nữ chính, lớn lên cùng nhau từ nhỏ nên mỗi khi Mạc Tô Tâm bị Mạc Khanh bắt nạt luôn đứng ra bênh vực mặc kệ hậu quả. Sau này cũng trở thành cánh tay đắc lực trong đội ngũ của Phó Kiệt và cùng nhau sát cánh tiêu diệt tang thi.

Đúng là tình bạn tri kỷ mà...

Thấy Mạc Tổ Tâm nữ chính xinh đẹp nhìn mình, cô không khỏi có chút hưng phấn thử tìm cách kết thân, biết đâu cả hai lại như ngoài hiện thực chị em em thân thiết thì sao, nói không chừng tương lai về sau được cả nam nữ chủ bảo hộ cuộc sống lại càng thêm vô lo vô nghĩ nha ~. Tưởng tượng đến tương lai viễn cảnh tốt đẹp, giọng nói Mạc Khanh bất giác nhiễm vài phần vô lại nói: "Mỹ nữ, đừng trúng cô làm cô bị đau thực xin lỗi. Tôi vô ý quá, hay tôi mời cô đi ăn coi như thay lời xin lỗi nhé"

Ba cô gái đi bên cạnh: (lập tức nhảy ra che chắn tầm nhìn giấu bạn sau lưng)

Mạc Tổ Tâm...

Kịch trường:

Mạc Khanh: Thật hâm mộ, tôi cũng muốn có đám bạn cùng sinh ra tử như vậy ~

Phó Kiệt: (chỉ ra phía ngoài có đàn tang thi du đang mặt thối rửa miệng chảy dãi vàng kêu mấy tiếng "hờ ~hờ~")

Mạc Khanh:....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thuộc suy giảm hệ miễn dịch

"Tại sao cậu lại có cái đồng hồ này? gương mặt cũng giống giống cô ta, cậu họ Mạc à?"

Mạc Khanh nhìn ánh mắt bất thiện cảm của cô gái váy vàng be truy hỏi không khỏi thấy khó chịu. Ai cô ta cũng nhiều chuyện vậy sao?? Cô thờ dãi có vài phần mệt mỏi hỏi:

"Tại sao cô lại muốn biết về cái đồng hồ này? Hay là cô gái sở hữu nó là bạn của cô?" Mau lui lui ra cô che mắt tầm nhìn Tổ Tâm của tôi rồi = _ =

Mạc Khanh xoay xoay cổ tay trái trước mặt nhìn cái đồng hồ dây da màu nâu mặt kính tinh xảo đính mấy viên đá lấp lánh, vì nó không rườm rà nên cô mới chọn nó để đeo giữa hàng tá cái bẫy sắc cầu vòng chói lòe khác mà thôi.

"Cái đó là quà sinh nhật thiết kế riêng mừng 18 tuổi của chủ nhân chiếc đồng hồ này. Chất da bằng da cá sấu, mặt kính và đá là kim cương. Giá của nó cũng phải bằng 2 căn hộ tại trung tâm thủ đô nhìn cậu không phải là người có thể mua được.

Đó là lý do chúng tôi nhận lầm cậu là Mạc Khanh" Khải Liên chậm rãi giải thích. Cô ở trong phòng ban báo chí của trường đại học chẳng có thông tin gì có thể lọt qua mắt của cô được cả. Chưa kể có lần một học sinh mới nhập học vô tình để túi xách quẹt vào cổ tay đeo chiếc đồng hồ này khiến cô ta nổi xung giảng dạy cho một trận nguyên buổi sáng, khiến học sinh đó sợ đến mức phải khóc nháo đòi bố mẹ chuyển trường ngay hôm sau để khỏi phải gặp mặt cô ta nữa. Tuy cô ta cũng hay vô ý ném đồ mình dùng rồi cho người khác nhưng đồ mặc tiền đến thế này thì thực sự rất hiếm.

Mạc Khanh thiết nghĩ về bề ngoài của mình bây giờ cũng coi như là khác với chủ thể hơn 80%, mà... cô dự định sẽ tiếp tục ăn mặc thế này để dễ dàng tiếp cận dòng nhân vật chính, tìm hiểu nguyên do mình xuyên đến đây cũng như biết cách quay lại hiện thực. Có thân phận giàu sù này sướng thì sướng thật nhưng làm sao so được với cuộc sống vốn có, chưa kể dù hai chị em cô có cắn nhau như chó với mèo thì tình thân vẫn không bao giờ ghét bỏ nhau được, bây giờ nhìn "chị gái" mình ở phía trước, lại còn sau này đồng hành cùng Phó Kiệt giết chết cô bằng được khiến trong thâm tâm vẫn ần ần chút đau buồn khó nhin.

Tốt nhất là nên kết thúc câu chuyện này trong một khoảng thời gian nhất định, nếu không lỡ như thân thể cô ở thế giới bên ngoài kia mãi không tỉnh lại thì bà chị phù thủy sẽ khóc trời đất điên đảo thương tâm không biết nguyên do cô bất tỉnh mà chôn cô luôn hoặc tống viện tâm thần thì sao.

Bây giờ cha mẹ mất, chị gái cũng chỉ còn cô là người thân ruột thịt duy nhất mà thôi.

"Tôi là bạn của Mạc Khanh. Cái này là do cô ấy lỡ làm hư xe của tôi sẵn tiện đang đeo cái này nên ném cho tôi luôn làm bồi thường"

Mạc Tổ Tâm nãy giờ im lặng cuối cùng cũng cất tiếng: "Ra là hiểu lầm. Chắc cậu cũng đang bận việc chúng tôi không làm phiền nữa. Nếu có duyên lần sau gặp sẽ nói chuyện nhiều hơn. Tạm biệt" Sau đó kéo 3 cô bạn của mình tiếp tục đi về phía trung tâm mua sắm bỏ lại Mạc Khanh ngỡ ngàng đứng tại chỗ vẫn chẳng hiểu đầu cua tai nheo chuyện quái gì vừa diễn ra. Cô thầm nghĩ có phải lúc xây dựng hình tượng nhân vật đã nói quá qua loa hay không mà mấy cô nàng xinh xắn kia hành xử chẳng giống người bình thường chút nào. Cô nhấc cổ tay lên nhìn nhìn cái đồng hồ một lúc sau đó quyết định tháo ra cất vào túi áo, cái này dễ gây chú ý đến thế chắc không nên đeo nữa, rồi vứt chuyện kia ra sau đầu tiếp tục lang thang ở nơi dự định.

"Tổ Tâm, sao lại gấp như vậy??" Châu Nại nhìn cô bạn thân có chút sốt sắng rồi đi liền thắc mắc, vì từ trước đến nay Tổ Tâm luôn điềm tĩnh nhẹ nhàng hành xử khéo léo, chứ rất ít khi cô gấp gấp muốn rời đi như thế này.

Mạc Tổ Tâm lắc lắc đầu ý bảo không sao, quả thực cô đang hơi giật mình về người vừa nãy thật. Cha mẹ cô đều là người của viện nghiên cứu quốc gia nên thân là con gái của họ cũng được đặc cách vào đó khá nhiều, chưa kể cô rất thông minh nên công việc của phòng nghiên cứu cô cũng biết chút đỉnh.

Hiện nay phòng hoá sinh đang chế tạo ra loại dung dịch cực độc làm suy giảm hệ miễn dịch có thể giết chết con người trong vô thanh vô thức 1 tháng sau đó kể từ ngày bị nhiễm độc, vì thế nếu dùng nó để giết người cần thiết thì việc này cực kỳ dễ dàng và không có kẻ hở. Khi loại thuốc này chế tạo thành công nó sẽ góp công sức rất lớn trong công việc nội gián quốc tế và chiến tranh quân sự, nên đó chính là lý do chính phủ đồng ý rót tiền vào kế hoạch này và đang chờ thành quả cuối cùng.

Nếu cô đoán không lầm thì chàng trai vừa rồi đang có dấu hiệu bị nhiễm bệnh, không chỉ màu da hơi tái, viền mắt nhiễm vết đỏ nhạt mà móng tay lại có màu xám không hề có chân bán nguyệt, mạch máu dưới da chìm, không có gân máu,... các dấu hiệu này tuy còn rất mỏng lung nhưng người đã biết và chứng kiến nhiều thí nghiệm như cô thì không thể nhìn lầm được, rất có thể ai đó đã có ý muốn giết cậu thanh niên này nên mới tiêm virus nguy hiểm như thế. Vì loại thuốc này không chỉ rất đắt, người có tiền chưa chắc đã mua được mà còn chưa được công bố cho viện khoa học quốc gia khi chưa có kết quả chính xác thế nên không thể không loại trừ người muốn giết cậu ta là người của viện nghiên cứu hoặc ít nhất là quen biết. Có lẽ cô nên về hỏi cha mẹ xem sao. Những kẻ nhận thí nghiệm này đều các con nghiện hoặc tội phạm tử hình được các nhà tù bí mật chuyển đến, nếu có người thường bị đưa vào thí nghiệm thì hậu quả bị lộ ra thực sự không thể lường trước được.

Trong lúc Mạc Tổ Tâm đang hồi hã trong suy nghĩ riêng của mình thì bên này Mạc Khanh vừa vô tình gây chuyện với một đám côn đồ chỉ vì cô lỡ... nhìn chằm chằm chỗ chúng nó ngồi ٭•ω•)ノ

"Mày thái độ cái gì đó đồ ái nam ái nữ? Nhìn đại ca tui tao với ánh mắt như vậy là mày thêm bị 'thông' hả??? Khôn hồn thì đưa tiền đây rồi rút xéo, ông sẽ tha cho mày" Tên đàn ông mặt mũi bặm trợn lưng to như lưng gấu, đứng bao trùm lên con chuột bé nhỏ chỉ cao đến ngang ngực hắn, ánh mắt đầy đặc vẻ khinh thường.

Mạc Khanh ảo não thảm thán, ở thế giới này ra là nhìn cũng sẽ bị đánh thuế...

"Cút!! Cút hết... Bọn mày nhanh chóng núp đi không lúc 'nó' đi tới lại đéo kịp đánh, lúc đó 1 cắc cũng đừng hòng rơi vào mồm"

Người nói là tên 'đại ca' vẫn ngồi bất động mà bọn đang vây quanh Mạc Khanh vừa nhắc, hắn ta rất cao lớn vai u thịt bắp, giọng nói trầm hùng lực, con người sắc bén, nhìn qua là biết thân thủ đã từng qua rèn luyện hoặc ít nhất là có võ thuật đã nâng lên đại diện. Mạc Khanh mắt sáng rực để ý nhìn cái vết sẹo chạy dọc trên má phải hắn lòng reo hò, kia không phải là cái đám người gây sự sẽ đánh Phó Kiệt một trận ra trò rồi được Mạc Tổ Tâm tình cờ giải cứu đó sao. Nãy giờ cô chú ý mấy người to như hộ pháp này lại chịu một ngồi rình như lũ trộm chó sau xe rác mà ngó vào con hẻm vắng heo hút, chẳng ngờ bị 2 thằng ngửa mặt ra đe dọa. Kiểu này khác gì cứ thông dong đi đường sẽ đập trúng phân chó chứ

Mạc Khanh có lệnh nếu cô chưa ra hiệu thì không được phép lộ mặt ra giúp, nên 4 vệ sĩ của cô tuy tâm nóng như lửa đốt nhưng ngoan ngoãn chưa dám lộ diện. Bọn họ rất sợ "tiểu thư lá ngọc cành vàng" này có bất kỳ vết trầy xước nào trên cơ thể, nếu bị khiển trách thì công việc thù lao hấp dẫn không chỉ đi tong mà chân tay cũng sẽ bị phế đi ít nhiều là cái chắc chắn.

Nên lúc này họ chỉ ao ước vô cùng cái ngón tay trắng trắng xinh đẹp kia ra hiệu vẫy họ một cái ân xá mà thôi. ngóng còn hơn ngóng lương về nữa a~~~~ Tại sao cô tiểu thư vô hại được nuông chiều từ nhỏ chỉ biết đầy đặn son phấn này lúc uy hiếp bọn họ không được hành động tự ý họ lại rậm rập nghe theo cơ chứ ~~~~~ Nhưng mà cái ánh mắt kia rất rất đáng sợ, có cảm giác nếu không nghe lời sẽ bị bóp chết o(〒 __ 〒)o

"Tôi ra ngoài chỉ đem theo visa không có tiền mặt, mấy người theo tôi ra cây rút tiền có được không?? Ngay đây thôi a. Muốn lấy bao nhiêu tôi cũng có"

Đã lời qua tiếng lại được một lúc, tên đàn ông ra mặt uy hiếp Mạc Khanh mặt kiên nhẫn trợn mắt bực mình quát: "Mày điên à!! Con mẹ mày tao cho một quả đấm..."

Vừa nói gã vừa động thủ nắm tay lại đưa về sau ý đồ giáng cho cái khuôn mặt xinh đẹp này một quả cho bõ ghét. Cuộc đời thật lắm bất công, nhìn chất vải trắng mặt trắng này mặc tuy đơn giản vô cùng nhưng lại là đồ hiệu đắt tiền, chứng tỏ nó đã có cái mã ưa nhìn rồi lại còn nhà giàu. Chẳng bù cho bọn hắn tiền không dư giả lại còn khó kiếm bạn gái vì ngoại hình đáng sợ.

Thằng khốn này kên kiệu cái chó gì, thật đáng đánh mà.

Mạc Khanh chắc lười bắt đấm dìm mình ra sau hai bước tránh cái nắm tay to khoẻ kia trúng vào mình. Đùa sao, dính quả này huy dung chắc luôn, người được định sẽ làm tang thi như cô bây giờ mà bị thương đừng hòng lành lại nữa. Lúc này cô cảm thấy quá may mắn lúc trước hai chị em lên mẹ đi học cô võ do bác đầu phổ mờ, bác ấy rất tốt bụng lại không có con nên dạy hai chị em cô miễn phí, bù lại thỉnh thoảng phải sang bác ăn cơm để đỡ trống trải.

Thấy con chuột nhắt né được mấy đòn của mình, gã bực mình không đe dọa nữa mà động thủ thực sự, tên đứng cạnh đang định tham gia thì một bàn tay can gã lại rồi đánh hắn ngã về sau đập thẳng vào vách tường.

Mạc Khanh vừa né được quả đấm thép mang mười phần sức lực của gã đồ con, thì thấy tự nhiên thân thể hắn bị một bóng đen đập vào cạnh sườn bay ra rơi ngay chỗ bên cạnh của tên vừa rồi. Cô hơi ngạc nhiên nhìn "người" vừa cứu mình đang chậm rãi phui phui gấu quần bị lấm bẩn, sau đó ngẩng đầu hỏi cô:

"Cậu có sao không?"

Mạc Khanh bất động há miệng muốn rót cằm với cái người vừa có màn "anh hùng cứu mỹ nam" này. Tuy rằng đã đội mũ và đeo kính râm che nửa khuôn mặt, nhưng cái giọng nói, tướng mạo và khí chất này sao cô có thể lẫn được chứ vì chính cô đã miêu tả nó rất kỹ mà.

Là nam thần... nam thần Phó Kiệt đại minh tinh cô thần tượng ngoài đời thực quả không sai a~~~~

(Nguồn: Wattpat. Tác giả: @Jenny_Yuuh)

Kịch trường:

Mạc Khanh: Cái tình tiết củ cái gì thế này?? Chẳng phải người nên gặp nạn là người sau đó ta nhảy ra cứu sao???

Phó Kiệt: Tôi là nam chính.

Mạc Khanh:....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Lần đầu gặp nhau

Mạc Khanh đứng đó ngơ ngác nhìn người con trai thân hình cao lớn mặc áo phong trắng dài tay khoác ngoài là áo lông đen, chiếc quần ghi vừa vặn ôm lấy đôi chân thon dài và nhất là cái cơ bụng rắn chắc lúc ẩn lúc hiện sau lớp áo kia đủ làm mọi cô gái phát cuồng đang chấn trước mặt cô. Trên đầu hắn đội chiếc mũ lưỡi trai và kính to bản màu đen, môi bạc khê mím, hai nắm tay vẫn giữ nguyên ở thế tấn công phòng hai tên lưu manh phản đòn, sắc mặt nghiêm túc, toàn thân phát ra khí thế mạnh mẽ của người có tiền.

"..."

Xin lỗi... hình như cô nghĩ sai từ rồi thì phải (▽)

Trong miêu tả của Mạc Khanh thì Phó Kiệt ngoài đời thực và trong truyện cũng không khác nhau là mấy, đều là diễn viên điện ảnh nổi tiếng nhất nhì khắp Châu Á, là mẫu hình "ông xã" lý tưởng của tất cả các cô gái độc thân mộng mơ. Phó Kiệt trẻ tuổi, tài năng, điển trai, bất kỳ bộ phim nào hắn tham gia đóng đều đạt doanh thu vô cùng khủng khiếp do chính các nàng fan của hắn ra sức ủng hộ. Tuy vậy đời sống cá nhân của hắn lại rất kín đáo cho dù scandal tình ái nhan nhản gắn ghép hắn hết nữ diễn viên vầy đến ca sĩ nọ cứ chực ngày lại lên một lần, vì cả quản lý cũng như phía công ty đại diện chẳng lên tiếng đính chính những sự việc này bao giờ nên tin đồn thì vẫn cứ là tin đồn, đời sống riêng tư của hắn thì vẫn cứ thế trôi như thể nó chẳng ảnh hưởng gì đến hắn cả.

Thật khéo là ngôi nhà phục vụ cuộc sống đời thường của vị anh đế "chỉ cầu mà không thể gặp này" lại ở ngay gần khu nhà cô thế nên cô mới mạo muội lấy hắn làm hình tượng xây dựng nhân vật. Khoảng cách nhà gần như vậy nhưng mà cô cũng chỉ mới đụng mặt hắn được 2 lần hơn nữa chỉ vón vện trong vài giây ngắn ngủi nên giờ được gặp vị anh đế hoàng kim lâu thế này vẫn là lần đầu tiên. Và lại vô cùng đại suất khí mà xuất thủ bảo vệ kẻ yếu ^(__▽__)/

Phó Kiệt chẳng buồn bận tâm đến cậu thanh niên tâm hồn đang trên mây ở sau lưng, giờ hắn và tên cầm đầu mấy kẻ côn đồ này đang lặng lẽ lờm lờm nhau. Nếu không làm, thì ngay từ khi hắn ra khỏi công ty thì bọn chúng đã bám theo rồi, còn mục đích vì sao chắc chắn chẳng phải vì tiền cũng chẳng phải vì ân oán riêng tư, hẳn đây là "em trai yêu quý" sắp xếp riêng cho hắn "tắm bồn" đây mà, gần đây những chuyện này xảy ra liên tục là do đã quá gấp gấp không đợi được nữa sao?

Tên đại ca đã lại gần chỗ đàn em từ lúc nào, hắn gồng người lên khiến gân xanh nổi rõ mồn một trên khắp các thớ thịt nhìn qua khuôn bố dồi dào sức lực vô cùng, như chỉ cần vỗ nhẹ tay một cái đã đủ khiến kẻ vừa chen ngang nằm viện 3 tháng không thể rời giường rồi. Giờ hắn cảm thấy thật may mắn, đợi mãi tương thẳng công tử bột này đánh hơi được chuẩn luôn đi đâu, ai ngờ biết chắc sẽ bị đánh mà vẫn chường mặt ra giúp con chuột nhắt trời ơi đất hỡi nãy giờ vẫn run rẩy vô dụng đứng không nhúc nhích. Hắn cười gằn: "Xen vào việc của anh em tao, lại còn ngu ngốc gây sự với nó, đừng trách năm đám này không có mặt. Anh em, lên!!!"

Khi tên cầm đầu vừa dứt lời, Phó Kiệt lập tức hạ trọng tâm cơ thể lùi về sau cực nhanh để thoát khỏi lực đánh thứ nhất, sau đó dùng tay phải kéo từ dưới lên tạo cú đâm móc cực hiểm vào chỗ lách, khiến tên đầu lĩnh lúc này ăn trọn cú đá vào cạnh sườn chưa kịp tránh né đã khiến chỗ đó lần hai gặp chấn thương lập tức vang lên tiếng xương rạn nghe qua tê tái vô cùng.

Chưa dừng ở đó, hắn ta tiếp tục xoay người vung chân thành một vòng cung đẹp mắt, dùng mu giày đập một lực không nhẹ tiếp xúc với thái dương của tên đàn em còn lại khiến gã bị choáng một lần nữa bay thẳng vào bức tường rồi ngất lịm, mắt trợn trắng.

Mạc Khanh nhìn cảnh này bỗng thấy đầu ẩn ẩn đau, Phó Kiệt chưa xuyên còn biến thái thế này, xuyên rồi chẳng phải óc cô sẽ bị hắn cho làm món tào phớ sương sa luôn sao?? Điểm yếu của tang thi là đầu, cô có nên suy nghĩ lại đi mua thêm mũ bảo hiểm chịu lực không a... Cái đôi chân thon dài đẹp để

kia nhìn không ra sẽ làm một người trưởng thành lưng dài vai rộng, không chịu nổi một kích vào phần hiểm yên nghỉ dưới đất mặc kệ cái gì gọi là tiết tháo không muốn tính luôn a...

Trong lúc cô mặc niệm cho hai tên xấu số thì Phó Kiệt và tên đại ca đã so chiêu được một lúc. Thấy mình càng lúc càng yếu thế, gã bực mình không hề liên tục mắng chửi. Bản thân từng rèn luyện trong quân ngũ ra, còn học võ thuật gần đến bậc võ sư vậy mà lại không đấu lại cái kẻ thân hình nhỏ hơn mình gấp đôi trước mắt khiến hắn thực sự nóng nảy, nếu cứ đà này thì không những công việc thương lượng không thể hoàn thành để nhận nốt số tiền mà còn tốn chi phí không nhỏ để chữa thương nữa.

Vì vậy, khi Mạc Khanh hồi thần lại nhìn về phía Phó Kiệt và tên đại ca thì thấy cảnh tượng hắn đang nhanh tay rút từ thắt lưng ra một con dao găm thuy sĩ sắc bén chuẩn bị động thủ. Gần như là phản xạ, cô lao về phía trước định bụng cảnh báo Phó Kiệt thế nhưng vừa kịp hô lên "CÂN THẬN" thì cô chân do lúc này tránh né khỏi bị đánh làm động tác quá nhanh đã khiến nó bị trật, nên cứ thế cơ thể Mạc Khanh cực kỳ vừa vặn chấn trước ngực Phó Kiệt mà đỡ trọn một nhát dao cắm sâu vào bả vai trái. Cô chỉ kịp cảm nhận chỗ vết thương nhói lên, dư âm tê bào xộc thẳng lên não sau đó cơ thể vô lực mà ngã vào trong lòng Phó Kiệt.

Phó Kiệt kinh ngạc nhìn thân thể mềm mại nhỏ nhắn gần như bất tỉnh đang ép sát vào mình, đôi khi chân tay còn vô ý giật giật mấy cái rất nhẹ, cơ bắp hơi co cứng. Ra là trên lưỡi dao kia có tẩm thuốc tê. Khi quan sát "cậu thanh niên" ở khoảng cách gần thế này, đáy mắt hắn loé lên chút tinh quang rồi dùng tay phải giữ Mạc Khanh khỏi trượt xuống đất, tay kia điểm huyết vào khớp tay kẻ vừa tấn công hòng khiến hắn buông con dao ra tránh vết thương bị động mà mất máu quá nhiều. Tiếp đó vẫn dùng động tác quen thuộc vung chân lên đập mạnh vào huyết ở lách khiến gã bị chấn động toàn cơ thể mà co quắp ngã dưới đất.

Mắt lạnh nhìn 3 kẻ vừa bị hạ đo ván, bỗng một hồi còi xe vang lên và tiếng người lái thúc giục "A Kiệt, mau lên xe, cảnh sát khu vực chuẩn bị qua".

Phó Kiệt nhận ra bạn thân của hắn đã đến đón đúng lúc, cúi đầu nhìn người trong lòng thay mình lãnh trọn vết thương vẫn còn găm con dao ngấn máu chảy, dứt khoát ôm ngang lên đặt nhẹ nhàng vào trong xe rồi trước ánh mắt kinh ngạc của đám vệ sĩ Mạc Khanh, chiếc Mer cũ thể mất hút ở ngã tư đường đông đúc. Bọn họ nhanh chóng mở điện thoại bật chế độ định vị gắn chip trên điện thoại của cô, sau đó đội xe đã đậu ở tầng hầm toà nhà thương mại trước đó đến đón để lần theo tín hiệu.

Đùa sao nếu vị tổ tông này mà xảy ra chuyện gì thứ chờ đợi họ trước mắt không chỉ riêng cắt lương đuổi việc, mà còn hình phạt khủng khiếp của Nhất đội trưởng đủ mất 2/3 cái mạng vì không bảo vệ tốt tiểu thư nữa a... Biết thế không nghe lời dặn trước dù bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không được phép lộ mặt trừ phi cô ra hiệu. Giờ thì hay rồi..

Mạc Khanh trúng thuốc tê đáng lẽ sẽ vô pháp cử động trong một khoảng thời gian dài, thế nhưng thể trạng của cô đang tang thi hoá nên những được hiệu bình thường này chỉ tốn dưới 10 phút đồng hồ đã hoàn toàn biến mất. Nên bây giờ ngoài cảm giác nhói nhói từ bả vai truyền đến ra Mạc Khanh đã có thể cử động bình thường. Thấy bản thân cư nhiên đang ngồi dựa vào lồng ngực của kẻ "trương lai sẽ giết chết mình", da đầu cô bỗng run rẩy một trận khó nén, sắc mặt vốn trắng bệch lại càng thêm khó coi.

Phó Kiệt đang nói chuyện với bạn tốt bỗng cảm thấy người dựa vào mình hơi cử động, hắn thoáng cúi xuống thì thấy sắc mặt người này vốn đã kém giờ còn tăng thêm mấy phần nhợt nhạt. Tưởng quá trình chạy xe khiến vết thương đau đớn, hắn nhứu mày cánh tay ôm Mạc Khanh chặt thêm mấy phần sợ xe đang chạy rung lắc nếu không có tay hắn giữ khoảng cách làm điểm tựa, thì con dao vẫn cắm sau lưng sẽ bị động khiến miệng vết thương nứt toác xung huyết ở ạt không thể cầm giữ. Lúc đó cái người ốm yếu này chắc chắn sẽ gặp nguy kịch.

"A Kiệt, tên nhóc này tự nhiên ở đâu ra vậy? Dẫu sao vẫn chưa biết nó tiếp cận cậu với mục đích gì nên tốt nhất tránh xa nó ra, lát nữa đến bệnh viện của A Hạo rồi ném ở đó thông báo người nhà đến đón. Cậu ít vướng vào rắc rối mới được" Người lái xe vừa lên tiếng là Đường Vũ Hán bạn tốt của Phó Kiệt từ khi còn nhỏ, hắn ta mới 26 tuổi nhưng truyền thống gia đình vốn ở trong quân đội với lại được rèn luyện nghiêm khắc nên thành tựu đạt được thực khiến những người đồng trang lứa phải nhường đường mở lối. Uy danh của Đường Vũ Hán lên như điều gặp gió, nhiệm vụ nào rơi vào tay hắn cũng từ lớn hóa nhỏ từ nhỏ hóa không, chẳng mấy chốc đến năm nay đã chễm chệ ngồi ở quân hàm Thiếu Tá mà chẳng ai dám ý kiến lấy một câu.

Phó Kiệt là bạn tốt của Đường Vũ Hán, từ nhỏ bạn tốt đã mất đi tình thương của mẹ đã vậy người cha còn cười vào cửa một mẹ kẻ cực kỳ "hiền lành" vài tháng nửa năm đều té bái cho Phó Kiệt vài sát thủ và tai nạn không may để cậu "rèn luyện thân thể", tiện đường cho con trai bà ta được kế thừa sản nghiệp Phó gia không có hòn đá chướng mắt nào cản đường. Hỏi sao bất kỳ kẻ nào lạ mặt tiếp cận bạn tốt, hắn chẳng nhảy cẫng lên trăm mối nghi ngờ cơ chứ.

Mặc kệ Đường Vũ Hán lải nhải bên tai, Phó Kiệt mắt vẫn tập trung nhìn người yếu ớt dựa vào mình đang hơi thở gấp, tứ chi có chút run rẩy. Hắn liếc về sau nhìn con dao cắm vào bả vai cậu ta, nhứu mày nhìn dòng máu đỏ sẫm đã thấm ướt dính một mảng áo đen và chạy dọc về phía thắt lưng, mơ hồ còn nhìn thấy cả mảnh da vương trên lưỡi dao chuyển động lên xuống theo nhịp thở. Phó Kiệt nhìn máu đã thấm qua ống tay áo mình, có chút bài xích định nghĩ cách cầm máu ở vết thương thì Mạc Khanh bất chợt suy yếu lên tiếng:

"Không được chạm vào. Tay áo của anh... mau cắt bỏ nó đi rồi lau sạch vết máu.... Để tôi dựa vào cửa xe"

Nghe giọng nói nhỏ nhẹ này Phó Kiệt đã chắc chắn đoán được đây là một cô gái, thế nhưng tại sao cô ta lại không màng đến thương thế của mình mà lại bảo hắn lau máu của bản thân dính vào tay hắn cơ chứ? Nghĩ vậy, Phó Kiệt ngừng việc:

"Vết thương không nhẹ tốt nhất cô nên ngoan ngoãn ngồi im"

Mạc Khanh lắc lắc đầu, bây giờ cô đã có một phần là tang thi, lỡ như chẳng may máu của mình làm hắn ta biến đổi chẳng phải cả nhân vật chính và nhân vật phản diện về cùng một phe thì truyện của cô sẽ bị nát bét sao?? Lúc đó kiếm đâu ra nam chính thay thế a... Nghĩ vậy, Mạc Khanh liền tìm cho mình

một cái có hợp lý để cho qua chuyện này:

"Thực ra... tôi bị nhiễm xạ. Tuy đã chạy chữa rất tốt nhưng cũng chỉ ngăn được người tiếp xúc bình thường khỏi bị lây nhiễm...

Còn dính máu, tôi không chắc. Tốt nhất anh nên lau sạch và đi khám đi"

Nói xong Mạc Khanh còn rất có tâm ho khụ khụ 2 tiếng bày tỏ ồm yếu, rồi tự giác dịch dịch nhất quyết dựa người vào cửa xe nhắm mắt lại. Lúc này mới không dấu vết thờ phào nhẹ nhõm

Cái đầu của cô an toàn rồi.. Bị hấn nhìn chăm chăm cảm tưởng như sắp bị đục lỗ đến nơi không bằng á.

.°°.(／ω＼).°°.

Tiểu kịch trường:

Mạc Khanh: Oa oa... tui bị thương, A Kiệt A Kiệt máu vẫn chảy nè mau lấy cồn sát trùng vết thương coi không nứt toác ra nhiễm trùng bây giờ.

Phó Kiệt: (cầm chai cồn điem nhiên xịt xịt)

Mạc Khanh: Làm gì đó?

Phó Kiệt: Nướng mực (Cái này gọi là không quan tâm)

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nhiễm xạ

Ngay từ nhỏ, Phó Kiệt đã có quy định khắt khe về lối sống cá nhân, khi hấn cùng Đường Vũ Hán gia nhập quân đội rèn luyện thì lối sống đó càng thêm quy luật rõ ràng. Ngay cả khi tiến vào giới giải trí thì mọi thứ vẫn theo tuần hoàn không có quá nhiều thay đổi, chế độ nghỉ ngơi ăn uống vô cùng hợp lý, thậm chí nhiều lúc công việc mới là thứ phải nhìn xem hấn có rảnh không để mà sắp xếp theo nữa là.

Toàn thân đã tắm rửa sạch sẽ thay đổi quần áo mới, bộ cũ trực tiếp ném sọt rác sau đó Phó Kiệt mới bước khỏi phòng riêng của Khiêm Tấn Hạo tại bệnh viện, nhíu mày không tình nguyện dưới sự thúc giục của Đường Vũ Hán đi xét nghiệm.

Lúc này ở tầng 5 của bệnh viện Mạc Khanh sau một hồi băng bó vết thương đã tốt lắm, đang ngồi ngây ngốc bấm bấm điện thoại hồng xem tiểu sử thân thể này có bạn thân hay bằng hữu nào hay không, thì đau buồn nhận ra... Nguyên chủ ăn chơi trác táng quá mức phóng túng, bạn lợi dụng cực nhiều lúc nào cũng thấy tin nhắn rủ đi bar này nọ muốn bay nóc nhà.

Làm ơn đừng vội nói cô tìm hiểu vấn đề này hơi muộn, ngay từ khi tỉnh dậy việc đầu tiên là dò tìm tung tích Phó Kiệt rồi chuẩn bị thích ứng hoàn cảnh, cô làm sao dám báo A Nhất đi tìm hiểu bản thân đã từng làm gì trong quá khứ cơ chứ, như vậy khác gì vạch áo cho người xem lưng, vì vậy chỉ có lúc nào rảnh rảnh mới lần mò một chút phòng trường hợp gặp người quen không biết ứng phó.

Bỗng cửa sổ cách một tiếng rất nhẹ, nhưng thính lực đã được nâng cấp há không nhận ra, nên khi thấy bóng người thoát khỏi bậc cửa nhảy xuống sân Mạc Khanh liền giật giật khoe miệng: "A Nhất, cửa chính không đi sao lại chui rúc như này hả?"

A Nhất cúi đầu nghiêm cẩn nhận sai: "Lần sau sẽ chú ý, xin tiểu thư cảm lấy" sau đó cẩn thận đưa cô một cái ví mỏng màu nâu nhạt chất liệu bằng da thật.

Mạc Khanh nghi hoặc mở ra thì thấy cái bên trong các ngăn ví là một ít tiền mặt cùng các loại giấy tờ, thẻ linh tinh nhìn qua là biết mới được làm trong hôm nay, cô tán thưởng tốc độ làm việc của thân tín. Đúng lúc vừa ngẩng đầu lên hỏi A Nhất "Mấy cái thẻ này để làm gì" thì cửa phòng bật mở, người vào là một bác sĩ bề ngoài điển trai, trên gương mặt điem nụ cười nhân nhật đeo chiếc kính mắt vuông nhìn tri thức vô cùng, theo sau là một y tá cầm hồ sơ bệnh án vừa bước vào phòng bắt đầu lấy ống truyền và thuốc ra đặt ngay ngắn trên bàn.

"Thế nào, hiệu lực thuốc tê đã hết hy vọng cô không thấy quá đau"

Mạc Khanh còn đang cảm thán tốc độ phi thân chui gầm giường của A Nhất, nghe thấy câu hỏi cũng bình tĩnh đáp lại: "Cảm ơn, vết thương đã tốt lắm. Xin hỏi khi nào tôi có thể xuất viện" Lúc này trước khi y tá chuẩn bị băng bó cho mình cô đã gặp qua người đàn ông này nói chuyện có vẻ thân thiết với Phó Kiệt và người lái xe. Trong truyện cô viết có miêu tả một người bạn thân của nam chính là giám đốc bệnh viện tư nhân, với vẻ ngoài tương tự bút tích nếu cô không lầm thì đây hẳn là nhị thiếu gia nhà Khiêm Tấn, Khiêm Tấn Hạo, kẻ tọc truyền thống làm y của gia tộc và vừa mới hoàn toàn kiểm soát bệnh viện này trong tay cách đây vài năm

Chắc, quả là bạn nam chính cũng không tầm thường chút nào mà.

Khiêm Tấn Hạo mỉm cười nho nhã, ngón tay thon dài đẩy gọng kính lên theo thói quen từ từ nói: "Vết thương có thể đã chạm đến động mạch chủ, cô cần nằm viện quan sát thêm"

Mạc Khanh lắc đầu: "Không cần, sức khỏe thể nào tôi rõ nhất"

Khiêm Tấn Hạo không nhiều lời nhẹ gật đầu: "Được, vậy tôi cần lấy thông tin của cô để làm thủ tục và gọi người nhà đến đón. Và vì cô không tiện đi lại..." Dứt lời, Khiêm Tấn Hạo nhìn thoáng qua y tá đang thay đường truyền dịch cho Mạc Khanh, hiểu ý, cô ta nhẹ xin phép lấy giấy tờ lúc này Mạc Khanh rút từ trong ví ra vẫn đặt trên nệm, đưa cho Khiêm Tấn Hạo rồi tiếp tục làm công việc của mình.

Mạc Khanh thấy trán roi xuống vài vạch hắc tuyến thâm phi nhỏ, có lấy mảnh giấy cũng có người sai vật, cái kiểu quý tộc thiếu gia kiểu gì đây a~

(Mấy ngày vừa rồi cô cũng có khác gì hần đầu T_T)

Xoay xoay đồng thẻ và giấy tờ trước mặt một lúc, Khiêm Tấn Hạo nhận ra có vài thứ quen thuộc, thẻ ra vào tòa chung cư, thẻ căn hộ, visa bạch kim số lượng có hạn nhưng số tiền vô hạn, bằng lái xe ô tô, thẻ sinh viên, chứng minh thư. Hắn xem qua một lượt, khóe miệng nhếch lên ngược mắt hỏi: "Cô ở chung cư L ngoại thành?"

Mạc Khanh: (mục đích A Nhất gấp gáp đưa cô đồng giấy này đó hả?)

Cô chớp chớp mắt vô tội: "Phải, anh họ xa của tôi nói sẽ cho tôi ở tạm đó trong thời gian này"

"Ở tạm? Vậy cô có quen người đã đưa cô đến đây không, tại sao cậu ấy lại giúp cô? " Khiêm Tấn Hạo nhíu mày càng sâu, ánh mắt sắc bén hòng tìm ra chút manh mối từ cái cô gái trước mắt này, không những ở đối diện với căn hộ của A Kiệt, mà còn trùng hợp xuất hiện ở khu "bí mật" cùng với ba kẻ còn đồ mai phục ở đó hòng tấn công A Kiệt. Nếu cô ta là thuộc hạ của kẻ kia thì...

"Không có, tôi cũng không hiểu mình làm gì sai mà mấy tên đó dần mất kiên nhẫn" Mạc Khanh nghĩ lại có chút tức giận "Rõ ràng bọn chúng rất to xác lại ngồi sau xe rác như mấy con chuột rình rập vào trong ngõ, không chỉ riêng tôi mà ai cũng nhìn a ~ nhưng cuối cùng lại chỉ nhắm vào tôi để bắt nạt... Vì mang theo quá ít tiền sợ bọn chúng không đủ tiêu nên tôi kêu chúng cùng ra cây ATM rút. Ai ngờ lòng tốt không được đáp lại còn suýt chết. Đúng là náo nức nghịch với thân hình mà"

Khiêm Tấn Hạo:...

Y tá:...

Mạc Khanh càng nói càng hăng khiến Khiêm Tấn Hạo quả thực có chút đau đầu bao mối nghi ngờ cũng bay mất sạch. Đang phát tiết thì cửa một lần nữa bị đẩy ra, người vào còn ai ngoài vệ sĩ thân tín yêu quý của cô nữa.

"Tiểu... Khanh, chúng ta về nhà, thủ tục và viện phí đã hoàn tất rồi"

Nhìn người con trai giầy trước còn bám dưới gầm giường cô không thể buông tha, giầy sau đã nghiêm chỉnh đứng ở cửa tận chức tận trách làm "anh họ". Mạc Khanh thực không muốn suy đoán thêm làm cách nào mà A Nhất có thể di chuyển xuất quỷ nhập thần như vậy. Rất đau đầu có được không.

Khiêm Tấn Hạo ra về bùng tỉnh đại ngộ cười cười: "Ra là cô đã gọi người nhà đến từ trước rồi"

Mạc Khanh:... (tôi gọi lúc nào?)

A Nhất mặt không cảm xúc nhìn Khiêm Tấn Hạo, lưng thẳng tắp khác hẳn dáng vẻ cung kính khi đối diện với Mạc Khanh, nhàn nhạt lên tiếng: "Bác sĩ Khiêm, cảm ơn đã chữa trị cho Tiểu Khanh, tôi là người giám hộ tạm thời của cô ấy thời gian này, xin phép để tôi đưa cô ấy về nhà"

Khiêm Tấn Hạo nhướng mày: "Giám hộ tạm thời?"

"Chỉ là muốn rời nhà một thời gian mà thôi, nên tôi nhận trách nhiệm chăm sóc Tiểu Khanh"

Câu này nghe vào tai thực sự không khác gì Mạc Khanh là cô gái còn nhỏ chưa hiểu chuyện, giận dữ gia đình nên ly khai ra ngoài cho đỡ nhàm chán. Quả là bây giờ cũng không thiếu cậu ấm cô chiêu bước vào thời kỳ phản nghịch bỏ nhà đi một thời gian chứng tỏ bản thân, nhưng cũng chỉ được đâm bữa nửa tháng hết tiền tiêu cũng tự động mò về.

Mạc kẻ thương thế ở bả vai, Mạc Khanh lười xem hai người đối thoại, điềm nhiên gạt đứt ống truyền nối ở kim tiêm ghim trên mu bàn tay tránh máu chảy làm liên lụy cô gái y tá, bước xuống giường đi về phía Khiêm Tấn Hạo đoạt lấy giấy tờ của mình ném về phía A Nhất, quăng lại một câu "Cảm ơn" rồi mất dạng sau cánh cửa.

Khiêm Tấn Hạo sau khi thấy người đi rồi, khóe miệng cong lên một vòng cung nhỏ rồi cũng đi ra khỏi phòng bệnh, hướng về khu xét nghiệm nơi mà Phó Kiệt và Đường Vũ Hán đang bận rộn làm kiểm tra.

Thấy người quay lại, Đường Vũ Hán đang đứng tựa vào ban công lướt điện thoại, lập tức dừng động tác lại hỏi: "Sao hả, cô ta có gì đáng nghi không"

Khiêm Tấn Hạo đẩy gọng kính lên, cảm hồ sơ bệnh án và kết quả xét nghiệm vừa lấy được lật lật vài tờ rồi đáp: "Cô gái này là tiểu thư nhà giàu đang bỏ nhà đi bụi, chắc chán đời, anh họ cô ta đến đón rồi."

Nói đoạn, Khiêm Tấn Hạo lật đến tờ xét nghiệm máu, cẩn thận nhìn biểu đồ đo lường có chút ngạc nhiên. Đúng lúc này thì Phó Kiệt vừa xong tất thấy bước ra ngoài, nghe được đoạn đối thoại nên tiếp lời: "Tôi thấy cô ta bị ba tên côn đồ mai phục mình mấy ngày nay gây sự, nhìn qua không giống đóng kịch có vẻ chống đỡ không được nên đành ra giúp"

Đường Vũ Hán gật gật đầu: "Tôi cũng đã xem video thuộc hạ gửi về từ quảng trường quanh chỗ đó, thấy cô ta đúng là tình cờ đi ngang qua còn chạm mặt mấy cô gái và đứng nói chuyện một lúc, có vẻ là bạn học"

"Câu có nói cô ta bị nhiễm xạ?"

Nghe Khiêm Tấn Hạo thắc mắc, Phó Kiệt bất giác nghĩ đến dòng máu đỏ thẫm bất thường chảy từ bả vai xuống dọc thắt lưng của cô gái đó, rồi gật đầu xác nhận. Khiêm Tấn Hạo trầm ngâm: "Nếu đúng thực gia đình cô ta đã cố gắng chạy chữa để ngăn tế bào nhiễm xạ phát triển và lây lan cho người khác, thì kết quả từ xét nghiệm này cho thấy sức sống tế bào của cô ta đang thấp nghiêm trọng, có thể dẫn tới suy kiệt cơ thể. Nếu cô ta không phải kẻ địch, tôi nghĩ cậu nên về chung cư ngoại thành xem tình hình"

Đường Vũ Hán tán thành: "Đúng đó, dù sao người ta cũng vô tình hữu ý đỡ giúp cậu một dao, bây giờ tình cờ là hàng xóm cũng nên báo đáp người ta một chút. Có gì tôi sẽ điều tra thêm về thân thế cô ta, người đàn bà của cha cậu hành động đang càng lúc càng tuyệt tình cậu nên cẩn thận chút, tôi sẽ bổ trí thêm người bảo vệ quanh chung cư L"

Phó Kiệt điềm nhiên dứt tay vào túi quần, khi nghe nhắc đến người đàn bà đó ánh mắt loé lên sát khí, giọng hằn trầm hằn xuống: "Tôi sẽ tự có cách đối phó với hai mẹ con bà ta, còn cô gái đó,... không cần lo"

Tiểu kịch trường:

Mạc Khanh: A Nhất, lấy giúp ta giỏ hoa quả trong tủ lạnh ra đây.

.....

A Nhất, lái xe đến trung tâm thương mại mua 5 cuộn gimzap về đây.

.....

A Nhất, phái cỗ kiểem này có vẻ hay, đi đăng ký học đi.

.....

A Nhất, ta đói bụng, úp 2 gói mì tôm trứng nhé.

.....

Bài tập thực quá nhàm chán, A Nhất chép bài đi.

Phó Kiệt: Mạc Khanh, cô tự xách cái mông dậy làm đi. Anh ta đường đường là sát thủ đứng đầu Mạc gia không phải để cô sai vặt.

Mạc Khanh:.... A Nhất, ai cho phép người làm mấy việc vặt vãnh này lơ là chức trách bảo vệ bản tiểu thư hả? Mau đưa bài tập đây.

A Nhất (đang hí hoáy chép liền ngừng đầu lên, không chút suy nghĩ nghiêm cần đáp): Rõ, thưa tiểu thư, thuộc hạ xin rút kinh nghiệm.

Phó Kiệt:...

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chiếc nhẫn kim loại

Mạc Khanh chậm rãi đi trên hành lang bệnh viện, cái chân bị trật bó thành một cục khiến bước chân của cô có chút khó khăn. Cảm thấy hơi bực mình, Mạc Khanh trực tiếp ra lệnh: "A Nhất, bế ta ra xe"

A Nhất không chút do dự vòng tay nhẹ nhàng bế Mạc Khanh lên theo kiểu bế công chúa, sau đó bỏ mặc tiếng hú hét phấn khích của mấy nữ bệnh nhân và y tá thân nhiên di chuyển ra ngoài chiếc xe đã đợi sẵn, cẩn thận bố trí chủ nhân của mình ngồi an ổn rồi phóng đi mất.

Thế nên lúc ba người Phó Kiệt, Khiêm Tân Hạo và Đường Vũ Hán cùng đứng ở lan can thảo luận về cô gái họ vừa mới gặp thì bất gặp tình cảnh này. Khoé miệng Đường Vũ Hán gật gật: "Nếu là anh em họ thì thế này cũng quá sặc mùi gian tình đi"

Phó Kiệt hừ một tiếng: "Bớt quần nhiều, lát tôi có hẹn thu âm ca khúc mới, đi trước đây"

Nhìn bạn thân đã đi xa, Đường Vũ Hán chắc lưỡi: "A Hạo, cậu nói xem vì sao A Kiệt càng ngày càng dễ sinh khí vậy a ~?"

Vẫn như cũ nghiên cứu chỉ số xét nghiệm của cô gái lúc này, Khiêm Tân Hạo thờ dài một hơi ra chiều mệt mỏi: "Dạo này cậu ấy hay bị gặp ác mộng nên tinh thần hơi kém. Tôi có kê đơn thuốc cho A Kiệt rồi cậu bớt cảm râm thì đến tôi cũng sẽ đỡ nhức đầu" Sau đó bỏ đi luôn mặc kệ Đường Vũ Hán ở đó tiếp tục trách móc.

Khoảng 30 phút sau chiếc Audi chuyên đưa đón Mạc Khanh cũng dừng trước cửa chung cư L, hệt như lúc lên xe cô tùy ý để A Nhất bế mình vào thang máy, 2 vệ sĩ và lái xe được bố trí ở ngay căn hộ bên cạnh phòng ngủ có chuyện bất trắc, nên cũng lập tức đi theo mở chìa khoá căn hộ giúp Nhất đội trưởng đang bế tiểu thư không tiện tay rồi cũng về phòng của mình.

Mạc Khanh đứng ở giữa phòng khách gật đầu hải lòng với bố trí đơn giản ấm cúng cô đã yêu cầu lúc sáng. Để tránh việc di chuyển đồ đạc gây nhiều chú ý cô đã bảo A Nhất mua lại toàn bộ đồ dùng của người sống trong căn hộ này sau đó bố trí nơi ở mới cho người ta. Khi đã làm lại một chút không gian cho phù hợp với cuộc sống sắp tới của mình Mạc Khanh mới thông thả lên lầu báo A Nhất có thể có thời gian tự do cá nhân, còn cô cũng đã khá mệt mỏi với những chuyện xảy ra hôm nay rồi.

Vào phòng nằm nhoài trên chiếc nệm êm ái, cô vô thức nghĩ đến đồ dùng mình mới mua số lượng lớn hôm trước vẫn bảo quản xếp gọn gàng ở nhà chính Mạc gia, số lượng lớn như vậy biết cất ở đâu a... tuy thủ đô sẽ là địa điểm xây dựng căn cứ an toàn lớn nhất nước, nhưng số phận Mạc Khanh được định làm tang thi lang bạt ra bên ngoài tránh con người truy quét là điều không thể tránh khỏi, nên đồ dùng kia nhất quyết phải mang theo mới được.

Bỗng nhiên cô nhớ tới tình tiết trong truyện mặt thế mấy cái không gian gì gì đó hay ẩn mình trong mặt ngọc cổ xưa quý giá, thế nên không chút chậm trễ Mạc Khanh liền với tay mở ngăn kéo để đồ trang sức ra tìm tất cả những vòng lắc làm bằng ngọc, lấy trăm cái rạch một đường ở đầu ngón tay rồi để máu tiếp xúc lên tất cả chỗ đó. Nhưng qua một lúc lâu vẫn chẳng có cái nào phản ứng, không lẽ mặt ngọc có linh khí không nhận tang thi làm chủ nhân??

Mạc Khanh chán nản ném tất cả vào lại chỗ cũ thờ dài thườn thượt quyết định đi ngủ thì đúng lúc này điện thoại trong túi áo rung lên liên tục, nhìn tên người gọi hiển thị trên màn hình Mạc Khanh vui vẻ nhấn nút xanh:

"Alo ba, có việc gì sao?"

Mạc Quân nghe giọng con gái cưng đã bắt máy lập tức sốt sắng hỏi: "Tiểu Khanh, ba nghe A Nhất báo con gặp cơn đồ không cẩn thận bị thương, sao mới chuyển ra ngoài ở 1 ngày đã gặp chuyện vậy? Có phải bọn chúng theo dõi nhắm vào con không để ba xé xác chúng"

Mạc Khanh nghe giọng nói quan tâm của Mạc Quân nhất thời xúc động tủi thân dâng cao. Khi còn nhỏ xíu cô bị thương là cha luôn hiền từ dỗ dành nựng cô cho đến khi nín mới thôi, vết thương ở bả vai rõ ràng từ khi xảy ra chuyện cho đến khi về đến đây đều không mảy may làm bản thân để tâm chút nào, thế nhưng bây giờ nghe thấy sự quan tâm của cha khỏi thân thể này Mạc Khanh bất giác sụt sịt hai tiếng ủy khuất, sau đó liền trấn an: "Không có, con chỉ bị xây sát nhẹ. Người đừng lo"

Thế nhưng chưa kịp nghe thấy tiếng Mạc Quân đáp lại, bỗng có tiếng va đập nhẹ ở đầu dây bên kia, tiếp đó là giọng một người phụ nữ nói như hét: "Con giỏi lắm!! Trường học không chịu đi ta thuê giáo viên về nhà dạy được đảm bữa nửa tháng con tự ý cho nghỉ sạch, bây giờ nháo đòi ra ngoài ở chưa tròn một ngày thì cơn đồ suýt nữa phé luôn cánh tay.

Cái gì mà trải nghiệm cuộc sống xã hội để làm loạn văn?? Bao lâu rồi chưa vác xác đến trường luận luận cái con khi mồm, chỉ có lão ba ngu ngốc của người mới dễ dàng tin mấy lời lừa phỉnh con nít 3 tuổi như vậy thôi.

Cứ đợi đó chuẩn bị lĩnh án cấm túc hai tháng không được ra khỏi nhà chính Mạc gia đi!!"

Giọng nói cực kỳ quen thuộc đã mấy năm rồi không được nghe, Mạc Khanh có chút không nhận được nước mắt tuôn như mưa khóc ô ô mặc kệ Đường Lệ ngó người có bao nhiêu lúng túng, lời mắng mỏ định nói tiếp cũng tắc nghẽn trong cổ họng không tài nào phát ra được.

"Ê... Tiểu Khanh, mọi khi ta mắng nặng hơn thế này không phải con còn khinh thường không muốn nghe sao..."

Vết thương đau quá hà sao không chịu ở lại bệnh viện để bác sĩ theo dõi"

Mạc Khanh dùng mu bàn tay lau hết nước mắt, âm vực có chút ngắt quãng nghẹn ngào nói: "Mẹ, con biết sai rồi, ba mẹ đang ở đâu con rất nhớ hai người"

Mạc Quân thông qua loa ngoài điện thoại biết con gái đang ủy khuất, nhất thời nóng lòng nói vọng vào điện thoại: "Tiểu Khanh ngoan, ba lập tức về với con" Sau đó cúp máy.

Nhìn màn hình cuộc trò chuyện đã kết thúc, Mạc Khanh tủi thân càng dâng cao. Cô đã sớm không còn được cảm nhận sự quan tâm của cha vì tai nạn xe cộ, mẹ thì đau ốm liên miên nhưng vẫn gắng sức bươn chải nuôi hai chị em ăn học khiến nhiều lúc vô tình không có đủ thời gian bồi hai chị em học hành hoặc đi chơi. Một lần nữa được nhận tình thân từ thế giới ảo, Mạc Khanh lần đầu tiên thấy cuộc sống xuyên không này đáng giá vô cùng cho dù không biết lúc nào nó sẽ kết thúc. Bỗng nhiên cô có ý niệm sẽ bảo hộ bọn họ thật tốt vượt qua mặt thể u ám sắp tới, dù có trở thành tang thi đi chăng nữa hơi ấm có phần hư ảo này cô sẽ cố gắng bảo vệ bằng tất cả sức lực.

Dao động cảm xúc của Mạc Khanh vô tình làm một chiếc nhẫn kim loại trong khay trang sức phát ra ánh sáng chói lóa. Lúc này mang hết lắc vòng có mặt ngọc ra cô vẫn chưa sập ngăn kéo vào hết nên thông qua khe hẹp Mạc Khanh có thể dễ dàng chú ý thấy dị trạng phát sinh.

Khi vừa động vào tay nắm ngăn kéo, ánh sáng đã dịu bớt đi nhiều cho đến lúc chiếc nhẫn kim loại chỉ còn phát ra ánh sáng dịu dịu. Mạc Khanh chậm rãi cầm chiếc nhẫn lên xoay xoay một hồi có chút khó hiểu, thân nhẫn đến một viên đá bé tít hìn như đầu tăm cũng không có thì lấy đầu ra mặt ngọc có linh khí để xảy ra biến hoá như vừa rồi chứ??

Thế nhưng chưa kịp suy nghĩ nhiều, trước con ngươi tròng lên kinh sợ của Mạc Khanh ký hiệu mặt trời khắc trên đó vuron ra một cái gai sắc nhọn đâm thẳng vào ngón tay trỏ của cô, giọt máu đỏ thẫm trích ra bị cái gai hút sạch khiến cô có ảo giác chẳng mấy chốc nữa mình sẽ biến thành cái xác khô có phải không??? Thế nhưng hiện tượng hút máu đến giọt cuối cùng không xảy ra, thay vào đó là giọng nói điện tử vang lên:

[Bắt đầu quá trình sơ cấp nhận máu. Hoàn tất.

Bắt đầu quá trình nạp đầy máu khởi động hệ thống. Hoàn tất

Bảo bối hộ mệnh của bạn - Nhẫn Thứ Nguyên. Xin hãy giữ cẩn thận]

Mạc Khanh:.... Hết rồi?

[Xin hết]

Trên đầu Mạc Khanh treo một dấu hỏi to bự đợi chờ cái hệ thống gì đó vừa lăm nhăm trong suy nghĩ của mình, thế nhưng đợi mãi vẫn không thấy nó có động tĩnh gì khác, cô lập tức mở cửa sổ chuẩn bị làm động tác ném xuống hồ nước phía dưới chung cư, gần giọng phát hoả: "Ta còn lạ đêch gì cái loại nhẫn Thứ Nguyên như mi nữa hả? Khôn hồn thì cút ra đây cho gia hòi chuyện không thì từ giờ cho đến lúc con tang thi cuối cùng chết đi mi cũng đừng hòng thấy ánh mặt trời"

[Không dừng... Thỉnh bót nóng giận...] $\Sigma(^{\circ}\Delta^{\circ}|||)$

Tiếng hệ thống điện tử biến mất trở lại nguyên bản là giọng nói trẻ con hốt hoảng van xin.

[Tác giả đại nhân, chiếc nhẫn này rất dễ lẫn vào bùn đất khó phát hiện... Xin nhẹ tay a...]

Nó cứ tưởng vị tác giả bắt đắc dĩ xuyên không này chỉ biết viết thôi sẽ không nắm rõ tình tiết chi li trong thế giới này, ai ngờ đâu thông qua xúc giác chiếc nhẫn với lòng bàn tay nó có thể cảm nhận được vị tổ tông này là sẽ ném nó đi thật luôn a.... Hu hu, hệ thống ở thế giới khác ngẫu lòi con giòi được chủ nhân nâng niu coi như bách khoa toàn thư chuyện gì cũng cẩn thận hỏi, hàng này mới sờ được 10s đã thấy ngón ngang bệnh thần kinh không thể cứu a... Chỉ số ngẫu bản hệ thống sắp tới có phải hay không ném hết cho chó gặm?? (ㄗ_ㄗ)

Mạc Khanh dùng biểu tình thờ ơ nhìn cái nhẫn kim loại đang tự thẩm du cảm xúc, có chút không kiên nhẫn bóp bóp:

"Mi là hệ thống của Phó Kiệt, hần còn chưa trùng sinh đã xuất hiện làm cái vẹo gì vậy hả??"

[Hức, chủ nhân ngài khi này đã lấy máu mình sờ hết các vòng lắc mặt ngọc trong đó vô tình chạm đến cái nhẫn này, tiếp đó cảm xúc "thánh mẫu" nhân vật chính nên có đã xuất hiện trong suy nghĩ của chủ nhân nên bản hệ thống mới bị bức thức tỉnh không đợi nam chính a...] (-ω-,)

"Hả? Vậy mi biết không gian Thứ Nguyên mặc định khác cho Phó Kiệt đang ở đâu chứ?" Bỏ qua cái giọng nói loli đầy uỷ khuất kia Mạc Khanh trực tiếp chất vấn, cái này cực kỳ quan trọng nha nam chính có thể an ổn đánh boss ở cuối truyện phần lớn là nhờ không gian Thứ Nguyên góp sức chỉ điểm, nếu chẳng may không gian thất lạc thì cô không chắc hần ta sẽ gặp bàn tay vàng nào cao hơn cái nhẫn này đâu a... biết đâu sẽ có hai cái..

[Nhẫn Thứ Nguyên là duy nhất, mặc định gì nữa a hả chủ nhân, không gian đang ở đây rồi tìm nữa cũng không ra cái khác đâu a ~]

Cái suy nghĩ vừa loé lên trong đầu khiến Mạc Khanh bất giác rùng mình, cô nuốt một ngụm nước bọt thử vớt vát tình tiết đang bị đi lệch:

"Hệ... hệ thống, cái này... mi hần là nên bay về bên người nam chính Phó Kiệt hộ tống hần đi đánh boss, có cần ta giúp mi không?"

Tiếng trẻ con ngờ vực cứ vậy vang lên như không hề để ý đến cảm xúc của Mạc Khanh:

[Sao có thể được, Nhẫn Thứ Nguyên sẽ không nhận người thứ hai trong vòng 100 năm tới, chủ nhân của bản hệ thống là người vừa để chiếc nhẫn hút máu. Tác giả đại nhân, chính là người đó a ~] Kèm theo đó có cả tiếng pháo hoa vỗ tay bập bùng lách tách. ☆*:..o(≧▽≦)o

Mạc Khanh:.... Không gian của nam chính... nhận xong con mẹ nó chủ rồi.. (〃_〃|||)

Tiểu kịch trường:

Phó Kiệt: Cái nhẫn không gian này thực quen, tại sao nó lại nhận thức cô rồi??

Mạc Khanh (phóng dị năng):.... Cái nhẫn thôi nát ngu si dần dần. Ai dạy mi nhận chủ bừa bãi như vậy hả???

ヽ('Д')ノ

Nhân Thứ Nguyên:.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Hàng này tuyệt đối có bệnh thần kinh

"Adamantium??"

[Đúng vậy a chủ nhân, cấu tạo nhẫn được làm từ vật liệu chắc chắn nhất trong vũ trụ, không lo lửa đốt hoặc lực va đập quá lớn làm hỏng.

Nhưng mà... nếu chủ nhân ném vào bùn đất thì chẳng ai có thể phát hiện ra bản hệ thống cả vì ngoài chủ nhân không ai có thể nghe thấy giọng nói của chiếc nhẫn phát ra a ~ (thế nên mong tác giả đại nhân đừng ném bản hệ thống đi) (ㄥ_ㄥ)]

Mạc Khanh xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay tò mò hỏi: "Ta tưởng chỉ có ngọc thạch mới khởi động được không gian thôi chứ, người là kim loại mà cũng sờ hữu được??"

Hệ thống hăng giọng tí mì giải thích: [Bọn chúng là thuộc tính khác do mượn "Thần" tạo ra, ưu điểm là có thể chứa một thế giới thứ 2 đầy đủ đất đai ao hồ cây cối và luyện khí cảnh thích hợp, nhược điểm là dễ bị vấy bẩn bởi phạm tục sau một thời gian nhất định "khí tiên" biến mất thì nó cũng sẽ tan biến theo vậy, trong trường hợp chiến đấu không thể biến thành vũ khí vì con người cũng không thể trốn trong không gian cả đời, cần có dị năng hoặc "khí" để hoạt động. Nên nếu ở trong đó quá lâu có thể sẽ cạn kiệt sức lực hoặc dị năng mà chết.

Còn vật này là do người kỳ nguyên Atlantis đã diệt vong tạo nên, không chỉ tập hợp đầy đủ yếu tố ưu điểm của một vật thuộc mượn "Thần" mà còn có thể biến hóa thành nhiều hình dạng, mở được cổng di tích dẫn đến nơi chứa báu vật vô giá và hoạt động tự do không cần dị năng nữa nên bản hệ thống mới chọn nó để trú ẩn nha.]

Mạc Khanh nghe đến đoạn nó có thể mở được cổng di tích mắt liền sáng rực, cái này là do lúc tìm tư liệu viết cô tham khảo được ở các truyện khác nên quyết định thêm vào [Trùng Sinh Thoải Mái Tiêu Dao Mạt Thế], trong di tích đó chứa rất nhiều các vật phẩm nâng cao kỹ năng sống sót và dị năng của con người, tuy vậy dị năng phải thăng cấp dần thì tương ứng theo đó cánh cổng di tích cũng sẽ mở từ bậc 1 đến bậc 10 thậm chí cao hơn. Hiện nay bậc dị năng lớn nhất mà cô viết cho đến gần chương cuối hai boss mạnh nhất vẫn ở dưới cấp 10 thôi nên chính cô cũng không rõ di tích có bao nhiêu bậc.

Nhưng trước mắt cái cô nên quan tâm là... tại sao lại không vào được?

[Tại vì chủ nhân từ thế giới thực xuyên vào đây tình tiết truyện sẽ bị thay đổi ít nhiều nên Cấp Trên của bản hệ thống trước khi ủy thác đến đây đã thay đổi lập trình một chút. Chủ nhân gặp được kỳ ngộ không gian ắt sẽ tự mở]

Kỳ ngộ?

Ngộ cái búa á. Bà mày là nhân vật phản diện hứng trọn mọi hắc ám nhất trong truyện chắc đợi Phó Kiệt với Mạc Tổ Tâm đẻ một đàn con rồi cái kỳ ngộ gì đó vẫn mất con mẹ nó tích luôn quá. Một đồng hàng hóa vật phẩm vẫn nằm nhà đợi bốn tiểu thư về vợ vết đây này, đậu má.

"Có cách nào thúc đẩy không gian mở sớm hơn không?" Mạc Khanh nóng nảy.

[[Bíp bíp... Hệ thống đang load dữ liệu.... Bắt đầu quá trình quét]] Giọng nói điện tử ban đầu khi chiếc nhẫn nhận chủ vang lên.

Mạc Khanh:... (Còn có cái kiểu quần què này nữa hả?)

[[Quá trình quét hoàn tất. Đưa ra lựa chọn rút ngắn quá trình mở không gian.

Chơi hay không chơi?]]

Cô trả lời không chút nghĩ ngợi "Chơi"

[[Bíp bíp... Tạch.

Nhiệm vụ bắt buộc: Trong vòng 1 tuần bắt đầu từ giây phút này tổng số giờ thân cận nhân vật nam chính tính trong phạm vi 1m xung quanh đạt 72 giờ không gian sẽ được đặc cách mở sớm. Chúc bạn may mắn]]

Hệ Thống: [...]

Mạc Khanh...

Mạc Khanh đau đầu day day trán, mạch máu nổi cộm ở thái dương bày tỏ rõ cô đang muốn vứt cái nhẫn này xuống khe vực sâu nơi không người ở đến mức nào...

Thân cận nam chính tổng 72 giờ?

Lại còn phải đạt phạm vi 1m xung quanh????

Vậy nên dù đứng nhau ở cùng một không gian nếu không trong chỉ tiêu 1m sẽ không tính?

... Con mẹ nó nghiệt súc.

Hệ Thống: [...] – Bảo trì trăm mặc giả chết. (••;)ゞ

"Thưa tiểu thư, buổi trưa ngày mai thiếu gia Phó Kiệt sẽ dùng bữa trưa với Giám Đốc công ty giải trí Tinh Tế đang đứng ra đại diện. Buổi sáng và trưa ngày kia thu âm ca khúc mới, buổi tối tham dự sinh nhật con gái Chủ tịch sau đó ngày hôm sau sẽ xuống thành phố T phía nam biểu diễn từ thiện 3 ngày ủng hộ trẻ em mồ côi."

"Tốt" Mạc Khanh ngồi trên salon cỡ lớn ở phòng khách nghe A Nhất báo cáo xong, ngón tay theo quán tính miết miết Nhẫn Thứ Nguyên đã thu nhỏ kích cỡ và biến đổi hình dáng im lìm nằm ở ngón út tay trái, mắt nheo nheo băng quơ nhìn ra phía ngoài cửa sổ thủy tinh sát đất suy nghĩ tìm cách tiếp cận.

"Trưa mai họ sẽ ăn ở nhà hàng nào?"

"Lâu Dương thưa tiểu thư"

Lâu Dương? Mợ, chỗ đó là chỗ quái nào thế? Có nên hỏi lại A Nhất xem nó là chỗ nào không? Lỡ như chủ thể này từng đến đó ăn rồi thì sao?

Nghĩ đến đó Mạc Khanh dứt khoát hỏi hệ thống:

"Thứ Nguyên, người có thể cung cấp các thông tin xã hội cần thiết không?"

[Tất nhiên là được, có điều chủ nhân phải chạm vào một thiết bị nào đó có thể cung cấp lượng thông tin kết nối lớn, lúc đó bản hệ thống có dữ liệu rồi sẽ báo cho chủ nhân mọi điều ngài cần]

"Tại sao lại vậy? Trong các tình tiết ta viết chẳng phải lúc Phó Kiệt sử dụng người đã full bộ trang bị rồi sao?"

[Chủ nhân, ngài là nhân vật phản diện không có bàn tay vàng, không có kỳ ngộ, mọi thứ muốn đạt được phải cày, cày và cày a...]

Hay lắm, ta gửi lời chào hỏi nguyên rửa thân thiết đến 18 bậc các Cấp Trên của người cứ hễ đi gieo giống với gái thì cái chỗ đó muốn đòi không cứng lên được, còn gặp đàn ông chỉ cần chạm nhẹ phúc tính bay tạt mây xanh.

Hệ thống: [...] – Không sao, không đụng đến mình là được.

Nghe đến thiết bị điện tử cần kết nối mạng, Mạc Khanh liền tự động chạy về phòng nhìn cái laptop và modem wifi, khởi động máy lên xong chạm tay vào cả hai cái rồi hỏi: "Người thử truy cập xem có tác dụng không?"

[[Bíp bíp... Hệ thống đang trong quá trình tải dữ liệu.

Xin hãy đếm ngược cùng hệ thống cho đỡ buồn

1..2..3.....

Quá trình tải hoàn tất. Tịch thu vật phẩm cung cấp dữ liệu để duy trì update. Xin cảm ơn]]

Mạc Khanh...

Ăn cắp trắng trợn còn cảm ơn lấy le? Đạo đức nghề nghiệp của mi hay quá ha khốn kiếp!!! Phim thần tượng bà đây vừa save 50 tập còn chưa coi đâu dm

Nén xuống tức giận, Mạc Khanh nghiêng rằng: "Thứ Nguyên, cung cấp thông tin nhà hàng Lâu Dương"

[Chủ nhân, Lâu Dương là nhà hàng hiện đại pha lẫn nét cổ điển chuyên phục vụ giới thượng lưu. Dựa theo lịch sử database khách hàng sử dụng thì Phó Kiệt 1 tháng sẽ đến đó 2 đến 3 lần, thường ngồi ở tầng 2 gần cửa sổ. Lâu Dương phục vụ âm nhạc cả ngày, chủ nhân có thể thâm nhập vào đó bằng con đường dễ dàng nhất là khách hàng, đối tác, bồi bàn, bartender, đầu bếp hoặc ca sĩ.]

Mạc Khanh nghe một lượt, bắt được trọng điểm hỏi tiếp: "Vị trí nào đang thiếu người?"

[Một nam bồi bàn, đầu bếp và ca sĩ vì đang hẹn hò lén lút nên bị lây cúm nhau đều sốt trên 39 độ đang liệt giường]

Hẹn hò? Có ba người thì ai đang hẹn hò ai?

"Người xem có cách nào để ta thay thế vị trí ca sĩ không?" Bồi bàn thì cô xin kiếu, tay chân lóng ngóng không đập vỡ mọi thứ thì thôi, đầu bếp thì ở dật trong khu vực nấu nướng, tiếp cận bằng niềm tin à?

[Có cách... chủ nhân ngài đợi một chút]

Ngay khi thứ nguyên vừa dứt lời, một bảng điện tử trong suốt từ chiếc nhẫn chiếu ra trước mặt Mạc Khanh, trên màn hình hiển thị cuộc gọi đang kết nối, bên cạnh bảng là một cô gái mô hình cực kỳ nóng bỏng đang thẹn thùng di di ngón chân. Chẳng hiểu sao nhìn nó cô nghĩ ngay ra được đây là hình ảnh tự luyện cực kỳ mất mặt của cái nhẵn ngu ngốc kia.

Tiếng tín hiệu kết nối kéo dài được 6s thì có người bắt máy: "Alo, Mỹ Mỹ, có việc gì sao?"

Mô hình cô gái hắng giọng: [Quản lý Từ, tôi đang bị ốm giọng rất khàn thực sự không thể nào hát được, tôi có nhờ một cô bạn cùng trường đến thay tôi có được không?]

(◡ ◡ *)

Mạc Khanh....

Người được gọi là quản lý kia giọng nói lộ vẻ không vui: "Cô biết rõ ngày mai khách đặt bàn chủ yếu là người ưa thích giọng hát của cô, khi họ đặt chỗ tôi đã báo ngày này cô có biểu diễn, giờ cô nghỉ tôi không chắc họ sẽ không trách nhà hàng làm ăn mất uy tín"

[Quản lý Từ ngài yên tâm, bạn tôi đang ở đây, để tôi bảo cô ấy hát một đoạn cho ngài nghe trước, sau đó hăng quyết định nhé. Nào, Tiểu Khanh] (*^.*^*)

Mạc Khanh mắt tròn trắng lờm mô hình cô gái của Nhẵn Thứ Nguyên, tuy cô biết hát nhưng giọng ca chưa đạt đến mức làm ca sĩ phòng trà, bây giờ mà cất giọng thà bảo cô đi làm bồi bàn đập vỡ đồ gây ấn tượng với Phó Kiệt còn hơn. Thế nhưng khi cô chưa kịp có thêm phản ứng nào khác, cái mô hình mất mặt kia vênh mặt lên ưỡn bộ ngực cao ngất thoải mái phô bày giọng âm vực khác vừa nãy:

[Anh ơi em yêu anh lắm~

Tại nạn em hứa đi thăm~

Đêm khuya anh nhớ thức tắm~

Và ăn rau muống sau khi xăm~

...

Nếu em có nước trong tay~

Phòng anh bị cháy không ai biết ai hay~

Sao có thể bạc tình như vậy~

Em vừa đánh răng vừa đứng ngắm anh cháy~] ≡ (^ ▽ ^ >

.....

Mạc Khanh...

Hàng này nó bị thần kinh hả? Có thật nó là Nhẵn Thứ Nguyên đáng tin cậy có năng lực buff sức mạnh ghê gớm nhất trong truyện cô tạo ra không? Tại sao? Tại sao cô không nhớ chút nào mình có tạo một hàng thần kinh cực phẩm khó tìm thích tự biên tự diễn thế này? Ai đó hãy trả lại truyện nguyên bản cho cô đi. Cảm ơn.

Quản lý Từ: "Được, Mỹ Mỹ, cô nhớ báo giờ giấc và các thông tin cần thiết khác cho bạn của mình vào buổi diễn ngày mai thay thế cô. Tôi không muốn

có bất kỳ sơ suất nào. Tạm biệt"

Mô hình cô gái cười híp mắt: [Cảm ơn Quản lý Từ] ('ε`)=

Mạc Khanh:...

Được rồi, không cần trả nguyên bản nữa, đập nát tất cả tuyến nhân vật của cô đi cũng được. Cảm ơn.

Tiểu kịch trường:

Mạc Khanh: Đường Vũ Hán, tôi làm rơi mất cái áo khoác rồi có thấy Thứ Nguyên đâu không để tôi còn thay đồ.

Đường Vũ Hán: (chỉ ra ngoài sân)

Nhân Thứ Nguyên trong hình hài cậu bé 6 tuổi: Thủy Lam, sao hôm qua em bảo mãi mãi thích tôi cơ mà??

Ngọc Thủy Lam trong hình hài cô bé 6 tuổi: Chúng ta chia tay, nửa năm rồi cậu còn chưa mở được di tích bậc 5. Vô dụng.

Nhân Thứ Nguyên mặt bánh bao cắn phần đấm tay vào tường: Cái đệt, vậy mà tôi đã thực lòng yêu cô!!!

Mạc Khanh:.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Đừng coi thường bản hệ thống

Nhà hàng Lâu Dương được xây dựng cách đây 68 năm, có thể nói đây là thương hiệu lâu đời nhất trong mảng ẩm thực tồn tại ở thủ đô. Không chỉ đáp ứng tốt tất cả nhu cầu về mỹ thực mà còn rất chu đáo trong việc phục vụ giá trị tinh thần cho khách khứa.

Nghệ sĩ muốn biểu diễn ở đây nếu không phải giọng hát cực tốt, biểu diễn thu hút thì chính là có bối cảnh chống đỡ sau lưng. Điển hình như cô ca sĩ Mỹ Mỹ, tuy không phải quá tài năng nhưng là tình nhân của chủ nhà hàng Lâu Dương nên bối cảnh thế này đã quá đủ để được biểu diễn 1 tuần 1 buổi, chưa kể cơ thể cô ta như rắn nước có lỗi có lờn nóng bỏng rất được một số khách yêu thích nên cũng coi như biểu diễn ở đây không có gì là không thích hợp.

Mạc Khanh ngồi trên chiếc xe mới đã bảo A Nhất mua hôm qua, nhìn mình trong gương một lượt cảm thấy thể này hình như hơi không ổn cô lo lắng thầm hỏi hệ thống:

"Này, người không thấy trang điểm thế này quá nhạt sao? Phong cách vậy đâu giống ca sĩ?"

[Chủ nhân, ngài nên cảm thấy may mắn nhân vật nguyên bản này vốn nghiện trang điểm và luôn trong trạng thái hận không thể ụp nguyên cái khay phấn vào mặt. Nên lúc ngài tẩy trang không ai nhận ra cũng đúng.

Phó Kiệt lăn lộn trong giới giải trí đã quá lâu, nếu chủ nhân không cẩn thận để lộ một chút manh mối về vẻ ngoài hẳn sẽ nghi ngờ ngay tức khắc.

Cẩn thận vẫn hơn a...]

"Liệu tên Quản lý Từ gì đó có chấp nhận cho ta lên sân khấu không??"

[Hắn mới bị bạn gái đá, ngài yên tâm cứ làm theo lời bản hệ thống dặn hôm qua nha]

(Các nàng hiểu vì sao hát lời củ chuối như vậy mà Quản lý Từ vẫn cho qua rồi đó =))

Chẳng mấy chốc chiếc xe Agera RS1 đen bóng đã đỗ xích trước cửa nhà hàng Lâu Dương, nhân viên lễ tân thấy xe đắt tiền nghĩ là nhân vật lớn nào đó nên lập tức cúi người chào. A Nhất đảm nhiệm lái xe đã nhanh chóng xuống trước mở cửa, tức thì một cánh tay trắng bóc được sơn màu hồng nhạt đưa ra, người trong xe là một cô gái có mái tóc đen ngắn qua cổ, gương mặt trang điểm nhẹ nở nụ cười bước xuống.

Cô vẫn trung thành với những bộ cánh tối màu, chiếc váy không tay phối với cổ áo dựng đứng 7 phân, tà váy đen thanh thoát buông qua đầu gối kết hợp giày cao gót quai mảnh càng nổi bật nước da trắng xanh không chút huyết sắc, đôi mắt đen thẳm hút hồn người đối diện càng tăng thêm vẻ yêu dị vô cùng. Nhân viên lễ tân nở nụ cười tiêu chuẩn chào hỏi:

"Xin chào tiểu thư, tiểu thư đã có bàn đặt trước chưa ạ?"

Mạc Khanh mỉm cười nhẹ giọng: "Tôi là Tiểu Khanh, cô Mỹ Mỹ bị ốm nên hôm nay tôi đến biểu diễn thay cô ấy, Quản lý Từ đã thông qua việc này xin hãy dẫn tôi đi gặp ngài ấy"

Nhân viên lễ tân cũng đã được thông báo biết trước việc này, chỉ là không ngờ một người rõ ràng có tiền lại chấp nhận đi hát vô danh nên nhìn kiểu gì cũng có chút kỳ quái. Tuy vậy họ vẫn tỏ thái độ đúng mực nhiệt tình dẫn cô vào thang máy lên tầng 5 văn phòng, quả không hổ là nhà hàng cao cấp, nhân viên cũng được đào tạo rất bài bản.

[Đương nhiên rồi, đây là nhà hàng thuộc quản lý của Mạc Trí Tường, anh cả của chủ nhân mà, thứ do Mạc gia quản lý không gì là không ổn thỏa cả]

Mạc Khanh nghe đến đó liền giật mình: "Có chuyện này nữa? Tại sao hôm qua người không nói lại với ta?"

Hệ thống tắc lưỡi coi đó là chuyện nhỏ: [Chủ nhân ngài quên sao, đã gỡ cả tạ phẫn trên mặt xuống rồi không ai nhận ra đâu a]

Vừa lúc ra khỏi thang máy thì bắt gặp một người đàn ông đeo kính mặc vest đen đang đi tới, nhân viên lễ tân dừng lại cúi đầu: "Quản lý Từ, đây là tiểu thư Tiểu Khanh đến hát thay tiểu thư Mỹ Mỹ"

Ra hiệu mình đã biết và cho phép nhân viên tự quay về, Quản lý Từ hơi chút ngạc nhiên nhìn hai người như có điều suy nghĩ, hần nhủ mày lại ánh mắt xa xăm nghiên cứu rồi cười cười: "Tứ tiểu thư, hôm nay tiểu thư lại có nhã hứng chơi trò gì thế này, lại còn thay đổi phong cách rất lớn nữa"

Mạc Khanh tròn xoe mắt ngạc nhiên không kém: "Anh đoán ra tôi?" Hệ thống khốn kiếp, mi đợi đó cho bốn gia.

Hệ thống: [...]

Quản lý Từ giữ nguyên nụ cười đáp: "Dù gì tôi cũng làm ở Lâu Dương hơn chục năm, số lần tiểu thư ghé cũng đủ để gây ấn tượng, diện mạo khí chất có thể thay đổi nhưng vẫn không khó để nhận ra. Huống hồ tiểu thư còn dẫn theo Nhất đội trưởng của Mạc gia."

"Được rồi được rồi, hôm nay tôi có việc nên muốn coi như anh không nhận ra nhé, bố trí thuận lợi cho tôi lát nữa lên sân khấu là được" Mạc Khanh xua tay, đã phát hiện ra rồi thì thôi, miễn không làm hỏng chuyện của cô là được.

"Tứ tiểu thư, có điều giọng hát tôi nghe hôm qua thực sự là của ngài?" – Quản lý Từ nghi hoặc.

Cô phát tay có chút lúng túng tránh né: "Nhiều lời, nói chung cô Mỹ Mỹ đó tôi và cô ta có mối quan hệ gì anh không cần bận tâm, sau này đừng để lộ ra ngoài bất cứ điều gì là được"

Quản lý Từ cười cười ra vẻ được khai sáng: "Tiểu thư yên tâm, xin mời đến phòng nghỉ tầng 2 chuẩn bị"

Lúc này Mạc Khanh đang phun khinh bi vào mặt màn hình hệ thống x 1000 lần, đúng là rời bàn tay của nam chính ra có khác đầu óc cũng hóa hồng luôn rồi có được không, sờ đầu hồng đó đáng lẽ không nên tin lời nó quá làm gì mà.

[[Cảnh báo!! Cảnh báo: Đối tượng đang cách địa điểm đạt điều kiện 125m, thỉnh chú ý đừng bỏ lỡ]]

Nghe giọng nói điện tử vang lên trong đầu, Mạc Khanh hỏi nhanh: "Thứ Nguyên, lộ trình Phó Kiệt đi sẽ từ đâu đến đâu?"

Hệ thống muốn gỡ gạc tăng độ hào cảm lập tức nhảy ra một bản đồ vệ tinh 3D mô phỏng rồi chỉ đường cho Mạc Khanh: [Từ cổng chính nhà hàng đi vào trực tiếp rẽ trái đến thang máy, đi băng qua hành lang bên hông tầng 2 sau đó mới đến chỗ ngồi quen thuộc]

"Được" Cô nắm rõ trọng điểm và biết tiếp theo mình phải làm gì, sau đó quay sang bảo A Nhất "Từ lúc này ta sẽ đi một mình, lúc nào ra lệnh người mới được xuất hiện. Thế nhé" Rồi xoay người nhảy vào thang máy đi xuống dưới.

Ngay lúc Mạc Khanh vừa xoay lưng thì chỗ A Nhất vừa cúi đầu nhận lệnh cũng đã không còn bóng người nào nữa.

...

Bước vào thang máy, Phó Kiệt và Giám đốc của Tinh Tế trầm lặng không nói với nhau câu nào, cô nhân viên lễ tân bắt gặp ánh mắt sắc bén của họ liền vội vàng cúi đầu chào, cô nhân viên lễ tân bắt gặp ánh mắt sắc bén của họ liền vội vàng cúi đầu chào, cô nhân viên lễ tân bắt gặp ánh mắt sắc bén của họ liền vội vàng cúi đầu chào.

Bỗng nhiên Giám Đốc Tinh Tế phá vỡ trầm lặng trước: "Bản thu âm như tôi đã nói trước với cậu, hy vọng cậu đừng nháo loạn"

Phó Kiệt lạnh nhạt hừ một tiếng sau đó tiếp tục để không khí duy trì im lặng, cô nhân viên lễ tân đầu đã lấm tấm mồ hôi thầm nghĩ cái thang máy chết tiệt sao ngay lúc này lại đi chậm như vậy? Chỉ đi chuyển từ tầng 1 lên tầng 2 thôi mà cô có cảm giác nó phải đến tầng 100 mới dừng lại không bằng.

Chẳng may may mắn ý đến sắc mặt vị Giám đốc đang thế nào, khi cửa thang máy mở ra Phó Kiệt vẫn đút hai tay vào túi quần ung dung đi trước. Thế nhưng cước bộ hơi khựng lại một chút vì hần nhìn thấy một thân ảnh khá quen mắt, cái dáng người gầy gầy, mặc đồ đen và mái tóc ngắn qua cổ kia rất giống cô gái hần gặp hôm qua.

Thế nhưng ý nghĩ này lập tức được bỏ qua vì dù sao cô ta đang bị thương, mà tổ chức thân thể mất máu nhiều như vậy không cho phép cô ta rời giường ít nhất 3 ngày, chẳng lý nào lại xuất hiện ở đây được. Dù vậy, hấn vẫn vô tình liếc mắt thoáng qua sườn mặt trắng xanh không có huyết sắc kia đang đi về phía sau cánh gà sân khấu, sau đó hấn quay đi tiến về phía chỗ ngồi quen thuộc.

Mạc Khanh qua khe hẹp thấy người đã an vị, bấy giờ mới hồng trong đầu: "Sao hả? Sao hả? Hấn ta có để ý không? Có đạt được hiệu quả không?"

Hệ thống bật ngôn cái: [Hiệu ứng rất tốt, Phó Kiệt lưu lại ánh mắt trên người chủ nhân tổng cộng 2 lần, lát nữa ra sân khấu trình mặt là đẹp hết xảy con bà bảy]

Mạc Khanh tự đắc: "Đương nhiên, bốn gia ở thế giới siêu thực xuyên vào đây, há lại thua tuyến nhân vật ảo của bọn mi?"

"Cô Tiểu Khanh, đến lượt cô rồi đó, ca khúc dự định trình bày là gì để tôi ra báo trước với nhóm nhạc công"

"Phiền cô báo họ tôi sẽ hát The Ghost of You. Cảm ơn" Mạc Khanh nói xong thâm đe dọa: "Thứ Nguyên, nhớ chỉnh giọng của ta cho tốt, tốt nhất là gây ấn tượng với bàn của Phó Kiệt, nếu không đám bùn đất ở đáy sông sẽ vấy gọi ngươi"

[Tuân lệnh đại nhân] (⇧ ω ⇩)

Lúc này ở chỗ bàn ăn gần cửa sổ, món đã gọi xong nên nhân viên phục vụ như nhận được đại xá liền cất bước đi như chạy khỏi cái chỗ khí lạnh dâng trào sẵn sàng đông lạnh bất cứ ai lại gần kia. Phó Kiệt mày nhu lại tầm mắt dừng ở mép bàn bên phải, cứ nhìn như vậy tỏ vẻ không kiên nhẫn.

"Tôi biết bỗng dưng cô ta mất tích gây khó khăn không nhỏ cho công việc sắp tới của cậu. Nhưng cảnh sát cũng hết cách, cô ta bốc hơi rồi. Bàn phổ nhạc cũng mất"

Phó Kiệt nhắm mắt lại, một lúc sau mới mở ra điềm tĩnh nói: "Dù sao cô ta cũng đã lấy đi rồi, chúng ta sẽ phổ ca khúc khác cho kịp chuyển lưu diễn 3 ngày tới.

Hôm nay tôi sẽ tặng ca cho kịp buổi thu âm ngày mai"

"A Kiệt, ta biết cậu cố chấp như vậy cũng vì tâm nguyện của chị ấy. Nhưng viết nhạc khó hơn hát nhiều, nhạc sĩ không thể viết nhanh trong một đêm được, huống hồ tận 7 bản" Giám đốc Tinh Tế - Chiêu Huy là em trai ruột của Chiêu Tinh Hân, mẹ đẻ của Phó Kiệt. Năm nay đã gấp ghe 40 nhưng vẫn còn độc thân và tự mình gánh vác sản nghiệp gia đình.

Cái chết của Chiêu Tinh Hân đã giáng một đòn cực lớn vào tâm lý Chiêu gia khiến Tinh Tế long đong lao đao một thời gian khá dài, cho đến khi Chiêu Huy vực dậy khỏi đau khổ sớm nhất tự mình cứu sống Tinh Tế và điều hành cho đến ngày nay.

Tinh Tế hưng thịnh hơn bao giờ hết khi Phó Kiệt từ chối học Quản trị kinh tế để đầu quân vào Học viện âm nhạc, bắt đầu góp sức cho sản nghiệp bên nhà ngoại càng ngày càng vững chắc. Tuy đó là điều tốt, nhưng có những kẻ lòng dạ trăm đường lắt léo vẫn âm thầm ngăn cản muốn Phó Kiệt từ từ rơi xuống vực thẳm, đó là điều mà Chiêu Huy - người đại diện cho Phó Kiệt đảm nhiệm chăm sóc cậu từ công việc đến đời sống cá nhân không thể để xảy ra.

Huống hồ lần thu âm lưu diễn này rất quan trọng trong sự nghiệp của Phó Kiệt.

... Tiếng nhạc dịu dàng cổ điển mang âm hưởng thập niên 70 vang lên, khiến tất cả khách dùng bữa đều tạm dừng gác dao nĩa ngẩng đầu tập trung về sân khấu, lắng nghe giai điệu lạ tai họ chưa bao giờ được thưởng thức ở Lâu Dương.

Đó là... tiếng ở bãi tha ma =_ =

Từ trong cánh gà, cô gái mặc bộ váy đen tuyền với nước da hơi trắng xanh mảnh dẻ bước nhịp từng nhịp theo nhạc cho đến lúc vurun ngón tay chạm vào thanh micro đặt giữa sân.

[It's 4 a.m., I sashay with myself~

Couples all surround me~

So in love, eyes all aglow~

Oh, say you found me~]

Phó Kiệt nhìn cô gái vừa thoáng gặp ở hành lang lúc nãy giờ đứng trên sân khấu thả mình theo nhạc, trong lòng đã vụn phần xác định đây chính là người hấn đã gặp hôm qua.

Thế nhưng thật lạ kỳ ngoài sắc mặt vẫn hơi kém ra cô ta vẫn còn sức đứng đây hát?

[I dance with the ghost of you~

What else can I do?~

You seem too far from view~

So I dance - with - the - ghost of you~]

Nhìn Phó Kiệt hiếm khi hứng thú nhìn một cô gái lâu như vậy, khiến Chiêu Huy cũng không nín nổi tò mò nhìn thêm vài lần. Cô gái này nếu là ca sĩ thì đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy, giọng hát rất ổn, hơi bụng dài, âm vực nắm bắt điều luyện, ngôn ngữ cơ thể biểu đạt toát lên trọn vẹn linh hồn của bài hát, nếu một người hát tốt thế này bao năm qua không hề bị nhà sản xuất nào phát hiện đào tạo thì thực phí hoài.

Cứ nhìn phản ứng những người xung quanh là biết, đến thức ăn đang dở cũng chẳng nhớ ra phải nhai.

"Thế nào?? Người có nhìn ra dao động cảm xúc của họ không?" Mạc Khanh lúc này đang thả lỏng cơ thể mặc kệ Thứ Nguyên thay mình hát và biểu diễn, cô chỉ có một việc duy nhất đó là soi xem Phó Kiệt có quan tâm hay không mà thôi.

Hệ thống đang hăng say diễn cũng không quên nhảy ra một hàng chữ vì tính trước mắt cho Mạc Khanh đọc: [Độ tò mò và thiện cảm đang tăng dần]

Mạc Khanh cảm nhận giọng hát như chạy đĩa kia đang phát từ miệng mình, nhếch khoé môi: "Nếu không lọt vào mắt xanh của bọn họ thì Caro Emerald giải cmn nghệ lâu rồi".

Tiểu kịch trường:

Mạc Khanh: Làm cách nào để đoạt bàn tay vàng từ nhân vật nam chính?

Nhân Thứ Nguyên: Không có cửa đâu chủ nhân, ngài sẽ bị thiên cơ đập chết ngay từ lúc có ý nghĩ đó.

Mạc Khanh: Vì sao?

Nhân Thứ Nguyên: Đãi ngộ cho nhân vật chính vì diệp ở chỗ: dù nện phải gái sida cũng sẽ bức mình tự sinh ra dị năng mới ưu việt. (▭ ▽ ▭)

Mạc Khanh:....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Phó bản phòng thu âm

Trên sân khấu tầng 2 của Lâu Dương những bản nhạc dịu dàng quen thuộc của các ca sĩ trẻ vẫn cất lên, thế nhưng một vài phần khách dùng bữa vẫn luyến tiếc dư âm bản mấy bản nhạc cổ điển vừa rồi nên thỉnh thoảng khoé mắt lại liếc về phía bàn ăn của đám người Phó Kiệt. Trong đó có cả sự xuất hiện của cô gái lạ vừa rồi, trong đầu nghiêm nhiên xuất hiện tính toán.

"Khanh tiểu thư, lúc này màn biểu diễn của cô thực xuất sắc, không biết cô đã học thanh nhạc ở đâu" Phó Kiệt và Chiêu Huy lẫn lộn giới thiệu giải trí đã lâu, nhìn sắc mặt người khác để phán đoán sao lại không hiểu cách nhìn của những người xung quanh đổ về phía này này giờ chứ.

Nhưng có vẻ như cô gái nhỏ kia chẳng hề để ý vẫn tập trung với món ăn ngon trước mặt.

Mạc Khanh tay cầm dao, tay cầm nĩa thản nhiên cắt cắt, chấm một cái, bỏ vào miệng nhai rồi híp mắt vẻ mặt cực kỳ thoả mãn.

Sau đó cô mới chậm rãi nói: "Xin cứ gọi tôi là Tiểu Khanh không cần câu nệ. Thực ra tôi không học thanh nhạc, ở nhà buồn chán thỉnh thoảng hát vài câu cho đỡ vắng lặng thôi. Hôm nay chỉ là đến giúp đỡ thay cô Mỹ Mỹ bị ốm, hy vọng sự cố này không bị chê cười"

Mạc Khanh giả vờ nói mấy câu khách sáo.

Chê cái búa, phong thái và âm sắc là của Diva nổi tiếng, nếu mấy người còn mở miệng ra chê được thì về sau quay lại thế giới hiện thực bốn gia sẽ viết teenfic bằng cả tấm lòng

"Tôi là Chiêu Huy, giám đốc công ty giải trí Tinh Tế. Lúc này tiểu thư biểu diễn rất hay, không biết nếu cô có nhã hứng ghé qua công ty thăm thú một chút?"

Mạc Khanh ngẩng đầu mắt tròn xoe: "Vậy có được không? Tôi chỉ mới vừa tốt nghiệp trung học, sợ rằng thiếu hiểu biết sẽ chọc phải vài vị minh tinh không nên đụng chạm phải gây họa lớn sao?"

"Ồ, vậy là cô mới 19 tuổi? Tuổi trẻ đã có giọng hát tốt như vậy, thực khiến nhiều người ngưỡng mộ" Chiêu Huy gật gù không tiếc lời khen ngợi. "Không

sao cả, vị đại minh tinh lớn nhất công ty hiện đang ngồi ở ngay đây, và cậu ta cũng chưa có biểu hiện gì khó chịu cả. Đúng chứ Phó Kiệt" -

Ông cười cười, trước mặt người ngoài cũng không tiện lấy danh xưng thân thiết ra tránh cô gái này mất tự nhiên.

Mạc Khanh đánh mắt sang chỗ Phó Kiệt đang ngồi, con người sáng long lanh như thể lúc này mới phát hiện ra thân phận của anh ta vậy.

[Bíp bíp... Tiếp cận nam chính phạm vi đặt yêu cầu, đã kéo dài được 10p. Thỉnh cố gắng]

Thực ra mắt cô sáng long lanh là vì tiếng hệ thống điện tử cơ (¯ ω ¯)

Phó Kiệt thấy cô gái này nhìn mình một cách nóng bỏng trần trụi không hiểu sao không hề có chút chán ghét bài xích nào, thậm chí còn thấy có chút buồn cười. Có thể vì trong con người trắng đen rõ ràng kia không hề vương chút tạp niệm, mưu tính, hưng phấn quá độ hay sùng bái nào mà hẳn từng phải tiếp xúc trong bao nhiêu năm qua. Cô gái này chỉ là đơn thuần nhìn hắn và ánh lên một chút niềm vui nhỏ mà thôi.

Nhìn thấy điều này, khiến Phó Kiệt bỗng cảm thấy dễ chịu, thái độ cũng ôn hoà hơn, hắn gật đầu: "Vết thương tốt hơn rồi chứ?"

Chết mịa.

Cô mãi tìm cách tiếp cận mà quên bống đi mất người bình thường trong vòng 1 ngày không thể tùy ý đi lại với vết thương thế này được.

"Tôi đã nói trước rồi đấy, với bệnh tình như vậy anh sẽ thấy vết thương này chẳng đáng gì đâu. Huống hồ tôi hiện giờ rất thích được ra ngoài, tranh thủ được lúc nào hay lúc đó"

Nhất là được ở gần anh a~

Phải tranh thủ lúc thái độ của anh còn ôn hoà mà cày độ hảo cảm, nếu không lúc vị mặt than chính gốc kia xuyên về chẳng phải cái đầu của cô sẽ bị bóp nát bét với ánh mắt soi xét 1mm cũng đừng hòng bỏ qua??

"Sao cô không ở nhà tiếp tục dưỡng bệnh thật tốt, chẳng may nặng lên thì biết làm sao. Nhất định gia đình cô rất lo lắng"

Phó Kiệt nhủ thầm, bản thân chứng kiến chuyện ngày hôm qua nên hẳn biết rõ vết thương có bao nhiêu đau đớn, ầy vậy mà cô gái này không những không chịu an phận ở nhà dưỡng bệnh lại còn chạy loạn, nếu vậy thì biết đến lúc nào mới khỏi hoàn toàn chứ.

Mạc Khanh cười cười tỏ vẻ không sao cả: "Tôi vẫn uống thuốc đều đặn như bác sĩ bảo, chỉ là trước khi bệnh trở nặng muốn được dạo chơi thăm thú một chút. Anh biết đấy ở nhà không được đi đâu rất buồn chán nhá..."

Chiều Huy nhìn cô gái chắc lớn hơn con gái mình một chút, thân hình mảnh dẻ, nước da lại tái nhợt yếu ớt hoá ra do có bệnh trong người, không khỏi sinh ra vài phần thương cảm thức giục: "Vậy Tiểu Khanh, cô thích ăn gì cứ gọi thêm đừng khách khí. Lát nữa dùng bữa xong nếu sức khoẻ không đáng ngại chúng ta sẽ ghé Tinh Tế tham quan, sau đó tôi sẽ cử người đưa cô về"

Mạc Khanh vui vẻ ánh mắt cong lên: "Vậy tôi không khách khí"

Nhìn cô gái tiếp tục cúi đầu thưởng thức bữa ăn, trong đầu Phó Kiệt và Chiều Huy bỗng tự nhiên liên tưởng đến tình cảnh cô gái này đang gặp phải. Là tiểu thư thế gia được chiều chuộng chẳng may mắc phải căn bệnh không thể chữa khỏi, không muốn tiếp tục quãng đời còn lại nhàm chán trong nhà nên trốn ra ngoài hòng có chút kỷ niệm đẹp.

Nếu Mạc Khanh biết mấy câu nói băng quơ của mình bị xuyên tạc thành thế này chắc chắn cô sẽ phun một búng máu bội phục trí tưởng tượng của mấy người này mất.

Khi xe dừng ở cửa công ty giải trí Tinh Tế, Phó Kiệt xuống trước đợi lái xe diu tay Mạc Khanh an ổn bước xuống đất mới tiếp tục tiến về phía cổng. Khoé mắt thỉnh thoảng vẫn vô tình liếc về phía cô thấy người ra vào có mấy lần đụng phải vai trái, hắn nhủ nhủ thầm thả chậm cước bộ đi song song bên cạnh cô, vô tình tạo một khoảng cách an toàn vì những người đi xung quanh nhận ra thân phận Phó Kiệt không dám tùy tiện lại gần.

Mạc Khanh thấy nam chính đi bên cạnh mình, đôi mắt đen láy không khỏi vui mừng thầm khen hệ thống chỉ điểm cách tiếp cận rất tốt

Rate thêm 4 sao.

[[Bíp... thời gian tiếp cận nam chính đạt yêu cầu đã kéo dài 1 tiếng 25 phút. Thỉnh cố gắng]]

Hệ thống nghe thông báo xong quay sang Mạc Khanh chân chó lấy lòng:

[Chủ nhân, diễn biến đang rất khả quan, bản đồ dò xét các tầng và vị trí người đi lại trong toà nhà bản hệ thống đã rà soát xong. Chủ nhân yên tâm]

Mạc Khanh gật đầu: "Nếu làm tốt hoàn thành sớm nhiệm vụ ta sẽ dẫn người đi hấp thu ngọc thạch tầng linh khí"

Cái này tối hôm qua Thứ Nguyên đã nói cho cô, để tôi luyện linh khí trong không gian thêm dồi dào và không bị mất đi theo thời gian tiếp xúc với người phạm, ngọc thạch là nhân tố không thể thiếu để củng cố không gian tầng tuổi thọ và tốc độ sinh trưởng linh thảo, dược vật, linh tuyền. Hấp thu càng nhiều thì Thứ Nguyên sẽ càng mạnh.

Không những vậy sau mỗi nhiệm vụ hệ thống đưa ra bản thân hoàn thành tốt vật phẩm thưởng không nhiều nhưng khá quan trọng, đủ để tăng điểm sinh tồn trong trận thể trước khi về lại thế giới hiện thực.

Vì nó đã báo cho cô một điều cực kỳ đau lòng. Nếu ở thế giới này cô mà chết thì thân thể ngoài kia cũng sẽ xảy ra tình trạng tương tự.

Nên tốt nhất là cô hãy nghiêm túc mà vượt ải đùng AFK giữa chừng không thì không có mạng dự phòng cho cô sống lại đâu. (_ _) . . .

Được rồi, tuy phó bản 72 giờ này hơi khoai nhưng hệ thống không từ chối giúp đỡ cô sẽ không phàn nàn, miễn là lúc thời khắc mấu chốt nó không phản bội làm vật vô dụng là được.

Với lại thái độ nam chính có thể đối xử tốt và để ý cô thế này là do sáng nay trước khi đến Lâu Dương cô đã phải càn quét một lượng ngọc thạch cực lớn để Thứ Nguyên mở công năng "Chi số hào cảm" giúp cô thuận lợi vượt ải. Nếu không hẳn sẽ chẳng dễ gì để ý đến một người lạ qua đường A như cô làm gì cho phí công.

Khi bước đến phòng thu âm, Mạc Khanh thấy có hàng dài các cô gái đầy đủ phong cách, vóc dáng, muôn hình muôn vẻ kích động đợi đến lượt mình bước vào phòng hát, nhưng khi ca một đoạn chưa kịp đến 1 phút có người giống như phụ trách âm thanh lại nói câu gì đó khiến sắc mặt người hát đầy vẻ thất vọng, rồi suy sụp bước ra ngoài. Liên tiếp vài người như vậy làm Mạc Khanh không khỏi tò mò nhìn thêm vài lần.

Chiều Huy thấy thế tốt bụng giải thích: "Phó Kiệt đang có mấy ca khúc chuẩn bị thu âm phục vụ lưu diễn 3 ngày tới, nhưng ca sĩ hát cùng đột ngột hủy hợp đồng nên bây giờ công ty đang gấp rút tuyển ca sĩ khác trong số những người cùng làm việc tại công ty.

Thật tiếc những giọng ca tốt và hợp tone Phó Kiệt đều đã kín lịch nếu không thì đã không phải đau đầu tuyển chọn"

Trong lúc giám đốc Chiều Huy nói qua tình hình, Mạc Khanh cũng đang nghe hệ thống phân tích tình hình nó vừa xâm nhập. Hoá ra cô ca sĩ kia không chỉ cuốn mất list nhạc đội ngũ riêng của Phó Kiệt mới sáng tác xong, tung ra thị trường cho đối thủ sử dụng mất, mà cô ta còn cố tình làm nhiễu loạn toàn bộ công việc của Phó Kiệt, khiến hắn ta không thể không giải quyết mớ rắc rối trước khi đi lưu diễn.

Vì nơi hắn chuẩn bị đến là quê hương thân sinh của mẹ hắn, Chiêu Tịnh Hân. Bà cũng là ca sĩ và có lời hứa với toàn thể người dân ở thành phố E khi Phó Kiệt 26 tuổi đúng bằng tuổi khi bà mang theo hắn còn nhỏ lưu diễn ở đó, cả hai mẹ con sẽ cùng về song ca.

Thế nên Phó Kiệt mới chọn cô ta làm người cùng đi lưu diễn với mình vì âm vực của cô ta gần giống với Chiêu Tịnh Hân mà cũng là em họ xa của hắn, ít nhiều cũng có mang trong người dòng máu Chiêu gia, sẽ thuận lợi hơn trong việc giữ lời hứa với những người cùng quê hương của mẹ hắn.

Là tác giả ngôi thứ 3 miêu tả tâm lý của toàn bộ tuyến nhân vật, sao cô lại không hiểu.

Có thể với một số người lời hứa bằng miệng có thể thực hiện có thể không, nhưng Chiêu Tịnh Hân là người mẹ đáng kính nhất của Phó Kiệt, di nguyện của bà ấy dù không nói thành lời nhưng hắn sẽ thực hiện được bằng tất cả mọi giá.

Cái hình ảnh bà vô lực yếu ớt nhìn đăm đăm lên trần nhà, thở dài nuối tiếc không thể thực hiện ước muốn đã ăn sâu vào trong đầu hắn, là chấp niệm mà Phó Kiệt dùng để xây dựng sự nghiệp đến ngày nay.

Năm xưa là chính hắn đòi được đứng trên sân khấu cùng bà, bà đã thực hiện được, bây giờ đã đến lượt hắn làm tròn lời hứa đó.

Tiếng hệ thống vang lên lần nữa:

[Chủ nhân, cơ hội này rất tốt để tiếp cận nam chính, bản hệ thống đã ghi lại tần số âm vực của Chiêu Tịnh Hân. Nếu thành công là 3 ngày ở cạnh nhau a~]

Mạc Khanh mắt liền toả sáng: "Vây còn đợi gì nữa, tương lai không gian của ta phụ thuộc vào người nha ~"

Thanh âm hệ thống rụt rè: [Nhưng mà để bước vào được phòng hát đó phải có vật hy sinh điển hình của văn mạng thế]

"Hy... hy sinh?? Lại phải cày tiếp cái gì nữa??" Lúc này cô thực hận cái gì gọi là bất tiện của việc không có bàn tay vàng, đụng đến gì cũng phải cày a cày...

[Chủ nhân chỉ cần làm nam chính nói chuyện ân cần với mình, vật hy sinh sẽ tự đến a...]

....

Mẹ kiếp!

Này rõ ràng là rước thù hận vào người mà. Ở đây có đến mấy chục đoá hoa, chọc vào Phó Kiệt hoocmon nam chính nồng đậm này chẳng phải cô sẽ bị đám fan cuồng xé xác mảnh áo không còn sao?

Này không phải cày phó bản nữa mà là tự tìm đường chết.

[Ừm, thực ra vẫn còn cách khác nữa. Chỉ cần chủ nhân chủ động dựa đầu vào vai nam chính không cần nói chuyện, vật hy sinh sẽ đến nhanh hơn cách

đầu tiên]

...

Được rồi, này không phải là tự tìm đường chết nữa mà là cô chỉ cần đứng im, giết chết cứ để người khác làm, không cần nhọc calo di chuyển.

Hệ thống, làm ăn không có tâm, không biết trước sau nặng nhẹ, không biết tính HP cho chủ nhân, không biết mức độ nguy hiểm khi đánh quái.

Rate 1 sao.

Phó Kiệt thấy Mạc Khanh đứng im, ánh mắt nhìn vào một khoảng không vô định mảy mảy lại, hắn đoán hình như cô đang mệt nên nhẹ giọng hỏi: "Khanh tiểu thư, sắc mặt cô không được tốt lắm, vết thương có vấn đề?"

Nếu không phải cách chuyển lưu diễn rất gần, mà giọng cô gái này rất hợp ý hắn thì hắn đã không cùng chú của mình có chút gấp gáp đưa cô đến đây.

Mạc Khanh thấy Phó Kiệt chủ động bắt chuyện, ngập ngừng 2 giây rồi đáng thương nói: "Tôi có uống thuốc giảm đau rồi, chỉ là không nghĩ nó nặng đến thế"

Phó Kiệt nhủ mảy, mới bị thương lại còn chưa điều dưỡng tốt đã ra ngoài chạy nhảy, bất giác trong giọng nói của hắn nhiễm vài phần không vui mà chính hắn cũng không nhận ra:

"Sao lại không quan tâm sức khỏe của mình như vậy. Hôm qua cô đã mất khá nhiều máu, cho dù thể cũng không thể vì ý thích mà coi thường.

Để tôi sẽ bảo lái xe đưa cô về"

Mạc Khanh xua tay: "Không, tôi vẫn ổn. Không phải coi thường mà là hiếm khi mới được gặp đại minh tinh tài danh đỉnh đỉnh là anh nên tôi mới bất chấp thương thế ở vai để đi theo.

Giờ về nhà biết được khi nào mới lại được gặp chứ. Anh không phải ngày nào cũng đến Lâu Dương. Vậy rất tiếc nha"

Phó Kiệt nghe cô nói vậy khoe miệng không khỏi nhếch lên, nếu cô gái này mà biết nhà của cô và hắn đối diện nhau không biết thái độ cô lúc đó sẽ thế nào.

Đúng lúc Mạc Khanh đang nước đầy thuyền đưa thì có một giọng nói ngọt ngào vang lên:

"Phó Kiệt tiền bối, anh cũng đến xem buổi casting sao"

Ra rồi, ra rồi!!!!

Vật hy sinh vẫn mặt thế giúp cô cày phó bản đây mà (✧ ▽ ✧)

Tiểu kịch trường:

Mạc Khanh: Ngươi là hệ thống tốt nhất trong truyện của bốn gia, không biết cách hack máy chủ để nâng level à??

Nhân Thứ Nguyên: Chủ nhân, để hack được trị số mặc định thì bản hệ thống cũng phải cày a cây... Đạo đức nghề nghiệp không cho phép chạy đường tắt.

Mạc Khanh: Lúc tình thế gấp rút phải dùng thứ ngươi không có thì biết làm sao???

Nhân Thứ Nguyên âm trầm vòng tay ra sau lưng, ánh mắt xa xăm: Đã là phe phản diện như chúng ta, nếu không có, thì phải cướp.

Mạc Khanh:.... (Thấy sai sai)

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Vật hy sinh

Mạc Khanh đưa mắt nhìn về hướng phát ra âm thanh thì thấy người tới là một tiểu mỹ nhân dáng người nhỏ nhắn, bộ váy thuần trắng dài đến đầu gối cộng thêm mái tóc nâu gọn sóng đến ngang lưng càng tăng thêm vẻ thanh khiết cho gương mặt búp bê, dễ thương cực kỳ.

Thế nhưng thật đáng tiếc, cô gái xinh đẹp thế này lại là vật hy sinh.

Từ Cẩn Noãn bước chân đến gần chỗ Mạc Khanh và Phó Kiệt đang đứng, sau đó nhẹ giọng nói như tiếng oanh vàng:

"Nhìn từ xa Cẩn Noãn đã nhận ra ngay tiền bối rồi. Chúc mừng album 11 của tiền bối đạt đĩa đơn hay nhất tháng vừa rồi. Cẩn Noãn vô cùng khâm phục" Cô gái búp bê vừa nói cười vui vẻ vừa dùng cử chỉ e lệ thẹn thùng, trong khi Phó Kiệt hần chỉ gật đầu ậm ừ vài câu ấy thế mà cô ta cho là hần ta thực sự đáp lại, liền tự độc thoại hăng say quên trời quên đất.

Vai diễn của cô ta hần vẫn không sai biệt đi.

"Tôi là Từ Cẩn Noãn không biết vị tiểu thư này là ai để tiện xưng hô"

Đây, nói có sai đâu.

Cái giọng sắc mùi dò xét thậm chí là khinh thường kiểu "ngươi nghĩ ngươi là ai mà được đứng cạnh mình tiền bối của ta hà" thế kia không phải vật hy sinh mới là lạ.

Cái ánh mắt cô gái này nhìn sang cô tuy chỉ xẹt thoáng qua nhưng mà cô ta không thêm dấu sự chán ghét có được không. Cũng không cần ra vẻ đắc ý với cô khi Phó Kiệt trả lời lại mấy câu hưng phấn điên cuồng của mình nữa a....

Đó chỉ là phép lịch sự tối thiểu, thỉnh giữ tiết tháo vai diễn. Cảm ơn.

Lúc nhìn cô thì ánh mắt sắc lém, khi quay sang nhìn nam chính thì lại đầy vẻ triu mến như kẻ đánh bom liều chết tìm được quảng trường đông người á.
(¬_¬;)

Mẹ nó, mẫu nhân vật điển hình thế này ai cũng biết nếu không chết ngay từ đầu chap thì về sau sống rất dai, không chỉ dai mà còn gây nhức nhối cho người đối diện.

Giống như hòn đá cản đường mỗi khi người chơi chuẩn bị làm chuyện quan trọng gì đó, chắc chắn sẽ có thêm 10 tập phim giải quyết rắc rối do vật hy sinh gây ra. Ok.

Mạc Khanh nổi hứng thử thử chọc xem cô gái này sẽ biến hoá thế nào nên dùng dáng vẻ vô tội nói: "Tôi là Tiểu Khanh. Ngài giám đốc và anh ấy dẫn tôi đến tham quan, tình cờ đi đến đây" Vừa nói cô vừa đánh mắt thay cho bàn tay chỉ người.

Sau đó có vẻ như hận tình tiết chưa đủ loạn nên bồi thêm một câu: "Tôi không hiểu sao mọi người mới hát được một đoạn đã ra khỏi phòng thu âm nên Phó Kiệt đang giảng giải cho tôi. Từ tiểu thư hần là đã hát xong rồi đi"

Vừa dứt câu, sắc mặt của Từ Cẩn Noãn lập tức sa sầm thoáng co rút khó chịu, tuy trở lại bình thường rất nhanh nhưng cô dám chắc Phó Kiệt đã nhìn thấy rồi. Có vẻ như level vật hy sinh này còn thấp nên chưa luyện được mặt thép biến không chuyển.

Mới khích được một câu đã lộ nguyên hình thì chắc đây là hàng vừa hề bày dài cả phố đi bộ, cô cũng không cần nhọc lòng nghĩ cách để vào phòng thu âm nữa.

Từ Cẩn Noãn nghe kiểu gì cũng thấy lời vừa rồi đang châm chọc cô ta, liền điều chỉnh sắc mặt xong tiếp tục dùng giọng nói ngọt ngào như rót mật:

"Nếu vậy thì Khanh tiểu thư là khách quý ở đây rồi. Nghe giọng nói của tiểu thư điều chỉnh âm sắc tốt như vậy hần cũng có biết đôi chút về thanh nhạc.

Chi bằng hát một đoạn để Cẩn Noãn mở rộng tầm mắt. Tin chắc rằng Phó Kiệt tiền bối sẽ đồng ý thôi, phải không ạ?"

Được rồi, cô đang nói với tôi đó sao cứ nhìn về phía hần hoài vậy??"

Hơn nữa để câu chuyện thêm tự nhiên không phải sẽ bồi vài thứ abc gì đó làm nền tảng trước khi tiêu diệt người chương mất sao. Chưa gì đã mời người ta vào chung kết rồi catxe của cô sẽ rất thấp vì số phút xuất hiện hơi ít a...

"Thứ Nguyên, chỉ số thông minh của vật hy sinh đều thấp như vậy sao??"

[Chú nhân, chỉ số hảo cảm mở ra rất dễ khiến vật hy sinh lạc mất phương hướng khi nam chính thân cận với ngài]

Mạc Khanh nghe vậy gật gù, càng tốt, số phút tiếp cận nam chính đã lên đến 2 tiếng rưỡi, cô cũng không ngại mấy người qua đường đáng yêu này giúp cô hoàn thành nhiệm vụ sớm.

Chắc chắc!!

Tiểu Noãn Nhi yên tâm, sau này khi tận thế đến bốn gia sẽ giúp cô là một nữ tang thi xinh đẹp có năng lực ít bị người chọc phá để làm quà an ủi nha.

Mạc Khanh không đợi Phó Kiệt lên tiếng, cô quay sang hần ánh mắt chớp động giả hoạt: "Phó Kiệt, phòng thu nghe về âm thanh còn tốt hơn cả ở Lôu Dương. Tôi được vào đó hát thử sao??"

Nhìn cô gái nhỏ ánh mắt đầy mong chờ nhìn mình, hắn có chút bất đắc dĩ trả lời: "Không sao cô cứ vào thử một chút. Hát bất cứ bài gì cô thích" Huống hồ đây cũng là dự định ban đầu của hắn và chú khi nghe thấy giọng hát của cô ở nhà hàng Lâu Dương.

Từ Cẩm Noãn bị câu nói vừa nãy của Mạc Khanh chọc cho có chút thẹn, giờ thấy vẻ bất đắc dĩ nhìn kiểu gì cũng giống sủng nịnh của vị tiền bối mà cô ta tôn thờ đến phát cuồng khiến cô ta có chút ghen tị không chịu nổi. đành nén giận cười cười muốn nhanh chóng làm Mạc Khanh mất mặt:

"Khanh tiểu thư, mời cô vào đây, nếu cô hát được bài gì dễ nghe có thể báo với phụ trách âm thanh ở đằng kia.

Toàn bộ thiết bị ở đây đều là loại tốt nhất hy vọng cô không bỏ lỡ"

"Được, Tiểu Noãn Nhi mỹ nhân yên tâm tôi sẽ không để coi thất vọng đâu nha"

Mạc Khanh bông đùa xong thoải mái đẩy cửa bước vào, bỏ lại đằng sau Từ Cẩm Noãn bị trêu chọc đã bực mình đến độ suýt nữa mất hình tượng cô ta vất vả giữ gìn, nhưng về mặt không tránh khỏi chút vụn vặt.

Cô ta nghĩ mình là ai mà dám nói chuyện với tiền bối Phó Kiệt, dám vô lễ gọi hắn họ tên của anh ấy ra lại còn thái độ không đúng đắn.

Tiền bối nổi danh khắp Châu Á, người hèn mọn bình thường như cô ta nhìn còn không đủ tư cách nữa là, tại sao tiền bối nổi danh thích giữ khoảng cách lại cho phép cô ta huênh hoang như vậy. Đến bản thân cô đã trụ ở công ty hơn 7 năm rồi còn chưa được tiền bối cho sắc mặt tốt như thế.

Cô không cam lòng. Thực không cam lòng.

Cô ta dựa vào cái gì...

Phó Kiệt hơi cúi đầu xuống nhìn thấy vẻ mặt ghen tị của Từ Cẩm Noãn, nhếch khóe môi vòng cung rất nhỏ rồi ngẩng đầu nhìn về phía phòng thu âm, không thèm quan tâm đến cô ta đang cố tình xích lại gần mình mà đi đến chỗ Chiêu Huy đang giải quyết chút công việc cách đó vài bước chân.

Bản nhạc Mạc Khanh định thể hiện là khúc ca giàu nội lực của Adele, không những âm vực gần giống Chiêu Tịnh Hân mà theo như cô dò xét thì các bài hát ở ngoài hiện thực trong này không hề có.

Với sự giúp sức của hệ thống Mạc Khanh thoải mái đứng trước micro, bắt đầu thả lỏng hát mà không có nhạc. Cô hít sâu một hơi:

"There's a fire starting in my heart~~

Reaching a fever pitch, and it's bringing me out the dark~~

Finally, I can see you crystal clear~~~

Go ahead and sell me out, and I'll lay your ship [shit] bare"

Ngay khi tiếng hát vừa cất lên, Chiêu Huy lập tức buông bỏ văn kiện trên tay xuống ánh mắt khó có thể tin được nhìn cô gái họ vừa mới quen cách đây vài giờ đồng hồ, đang khoe âm vực và kỹ năng hát còn tốt hơn cả khi ở Nhà hàng Lâu Dương.

Nhưng khó tin nhất, là khi ở Lâu Dương giọng hát đã giống với người họ cần đến 70%, thì lúc này đã lên đến 95%, có khác thì là do tuổi trẻ nên nốt nhạc thanh thoát hơn mà thôi.

Lại còn dùng một bản lạ tai ông chưa nghe qua bao giờ, tuy lạ nhưng rất hay và cuốn hút. Cứ nhìn tất cả mọi người há hốc mồm tròn mắt không thể tin đứng xung quanh là biết.

Kỹ năng tốt, bài hát hay. Không nổi da gà mới là lạ.

"We could have had it all~~~

Rolling in the deep~

You had my heart inside of your hand~~~

And you played it to the beat~"

Phó Kiệt nghe giọng hát của Mạc Khanh, hắn chỉ trầm ngâm hoài niệm chứ không nói bất cứ một câu gì. Cho đến tận lúc Mạc Khanh hát xong nửa khúc đầu mặc kệ nhân viên phụ trách âm thanh năn nỉ hát cả bài, cô chạy đến chỗ Phó Kiệt đang đứng nở nụ cười chói lòa, mắt sáng long lanh như cầu được khen.

Phó Kiệt và Chiêu Huy nhìn vẻ mặt của cô như vậy không khỏi thấy bất đắc dĩ thêm vài phần, cô nhóc này không thấy ánh mắt như muốn băm vằm mình từ những người xung quanh sao. Tuy vậy cũng không thể trách cô được, tuổi nhỏ chưa hiểu sự đời lại còn là tiểu thư được gia đình bảo bọc kỹ lưỡng, sao hiểu được âm mưu dương mưu đồ kỳ thâm sâu của những người lẫn lộn ngoài xã hội nhiều như tất cả bọn họ được.

Hệ thống:....

Xin lỗi nhá, người mà mấy ông cho là không hiểu sự đòi hỏi ra toàn bộ các ông đây = _ =

Mấy ông không nhìn thấy nụ cười đắc ý của boss tôi khi đạt được mục đích à? Hừm

...

Đúng y như dự đoán, Mạc Khanh được Chiêu Huy mở lời mời tham gia tour diễn ba ngày tới ở thành phố E, lúc cô đang hưng phấn thì có chuông điện thoại gọi tới. Nhìn thấy tên người gọi cô liền chạy ra hành lang:

"Alo ba"

"Tiểu Khanh, con đang ở đâu? Ba và mẹ đang trên đường từ sân bay về nhà. Để ba tới đón con"

Cô ngọt ngào trả lời: "Con đang ở giải trí Tinh Tế, lát nữa A Nhất sẽ đón ba mẹ ở nhà đợi con nha.

Được, con nhớ rồi"

Khi vừa cúp máy thì Mạc Khanh thấy tầm nhìn của cô bị mấy cái bóng bao phủ, ngẩng đầu lên nhìn cô vui mừng nhận ra Từ Cẩm Noãn và hai người nữa cũng tham gia casting vừa rồi.

Ánh mắt thù hận ghen tị như hận không thể một chương cáo sát mặt cô ra vậy.

Aww, nhân vật hy sinh thật ngẫu nha ~

Quả là không uống công tác giả đại nhân cô đây dốc lòng bồi dưỡng mà.

Từ Cẩm Noãn thấy dáng vẻ này của Mạc Khanh kiểu gì cũng là hạng bạch liên hoa ưa giả vờ giả vịt, lợi dụng lòng tốt của tiền bối Phó Kiệt để mình được chọn làm ca sĩ song ca đến thành phố E.

Nghĩ đến công sức bản thân tần tảo khổ khổ nếm mật nằm gai lẫn lộn bao nhiêu năm ở giới giải trí, làm hậu phương vững chắc ủng hộ toàn bộ buổi biểu diễn, album, còn chưa được tiền bối cân nhắc cho hát bè. Con nhỏ mặt trắng ốm yếu này dựa vào giọng hát chắc chắn 9 phần là cố ý nhái theo cự mệnh tinh Chiêu Tinh Hân mẹ của tiền bối để giật lấy tám vé lưu diễn rất nhiều người đổ mắt.

Tâm cơ bản thủ thủ đoạn như thế sao có thể xứng được tiền bối để mắt tới?

Càng nghĩ càng tức giận, Từ Cẩm Noãn phần nộ đẩy vai Mạc Khanh một cái thật mạnh khiến cô lùi lại đập vào tường. Cô ta gất lên khác hẳn dáng vẻ thanh khiết oanh vàng như vừa rồi tiếp xúc với Phó Kiệt:

"Cô nghĩ cô là ai mà dám đánh chủ ý lên anh Phó Kiệt hả?? Mau biết điều mà cút đi"

...

A ~ con mẹ nó ngẫu quá. Cô xúc động sắp khóc lên rồi có được không ~ o(≧▽≦)o

Hệ thống:....

Tiểu kịch trường:

Nhân Thứ Nguyên: Chủ nhân, ít nhiều ngài cũng nên có chút suy nghĩ bình thường của người bị bắt nạt đi.

Mạc Khanh: Ngu dốt. Bên trong là vậy nhưng ở ngoài lại khác. Điếc có chọn lọc, mặt không đổi màu. Đó là hai công phu siêu quần.

Nhân Thứ Nguyên:....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Xúc tiến thân mật. Khuyến mại

[Chủ nhân dù không đau lắm nhưng mau ôm vai trái]

"Hử??"

Mạc Khanh mờ mờ đưa tay lên theo lời Thứ Nguyên thì một giọng nói ần ần giận giữ vang lên:

"Các người đang làm cái gì?"

Tiếng nói cất lên ở đầu hành lang một bóng người cao ngất từ từ tiến lại.

Phó Kiệt mặt đen kịt nhìn Mạc Khanh tay ôm vai dựa vào tường, sắc mặt tái nhợt. Hắn lạnh lùng đi ngang qua không thèm để ý đến sự chột dạ bối rối của đám người Từ Cần Noãn, mà nhẹ giọng hỏi cô:

"Có đau không?"

Mạc Khanh mắt mở to mím môi lắc lắc đầu.

Ồm, tuy tay vẫn ôm vai nhưng mà cô không sao thật.

Phó Kiệt sắc mặt còn kém hơn cả lúc này chủ động nắm cổ tay Mạc Khanh rời đi. Mấy người Từ Cần Noãn bị sự xuất hiện bất ngờ của Phó Kiệt dọa sợ không nhẹ, vẫn thành thật đứng im một bên đến cử động nhỏ cũng chẳng dám. Khi cảm nhận cả hai đã đi khỏi không còn nghe thấy tiếng bước chân nữa Từ Cần Noãn mới nhìn về phía chỗ khuất hành lang oán hận trừng mắt.

...

Rõ ràng được nam chính có vận số hên nhất trong truyện, vị đại minh tinh trong mộng của hàng ngàn cô gái nắm (cổ) tay kéo đi. Nhưng trong đầu Mạc Khanh lúc này đang trăm hoa đua nở theo lời của hệ thống:

[[Bíp Bíp...

Người chơi thành công lần đầu tiên được nam chính chủ động tiếp xúc thân thể.

Thưởng cộng thêm 20 điểm trong nhiệm vụ lần này.

Phần thưởng khuyến khích: Xin chọn một trong ba hộp quà sau]]

"Ồ đệt!! Đây là lần thứ hai rồi. Lần đầu chẳng phải là hôm kia ta bị thương sao??"

[[Khi đó chưa phân nhiệm vụ. Không tính]]

"...."

Mạc Khanh nhìn ba hộp quà nhỏ nhỏ hiện lên trước tầm mắt mình, tương ứng là vị trí trên bắp tay trái, lưng và bắp tay phải của Phó Kiệt. Cô không khỏi nuốt nước miếng nhìn chòng chọc vào hộp quà ở giữa, dứt khoát dùng ý niệm ấn vào đó cả chục lần.

Chiếc hộp được chọn sáng lên một cái rồi biến mất, tiếp đó là tiếng nói đều đều của hệ thống điện tử:

[[Bíp... người chơi được thưởng một chìa khoá sinh mệnh dùng một lần trong tình huống nguy cấp. Cảm ơn.]]

Hề, chìa khoá sinh mệnh?

[Chủ nhân, cái này rất tốt nha. Tuy bây giờ ngài là tang thi nhưng phần đầu rất yếu ớt, nếu bị tấn công có thể bảo toàn sinh mệnh. Chìa khoá sẽ tự khởi động]

"Có phải vì nhân vật của ta vốn rất đen đui không?"

[Thời gian đầu là vậy, về sau hoàn thành nhiệm vụ sẽ mở ra nhiều chỉ số may mắn lúc đó sẽ không lo nữa.

A, Chủ nhân mau kêu lên kiểu giống đang đau đốn đi]

"Hả? Oa... Oái!!"

Hệ thống:...

Con gái con lữa lúc cần tranh thủ tình cảm ai kêu vậy bao giờ. Mấy tiếng dễ thương như: A..., Ui da..., Hic!.. Yamete.. Đâu hết rồi???

Bác sĩ riêng làm việc tại giải trí Tinh Tế phục vụ sơ cứu các trường hợp thực tập sinh hoặc ca sĩ bị chấn thương, lần đầu tiếp đón vị minh tinh nổi danh không khỏi cẩn thận hơn bình thường gấp mấy lần.

Tuy người cần chữa trị là cô gái này nhưng có khác gì nhau đâu cơ chứ.

Cứ nhìn thái độ không biểu hiện chút cảm xúc nhưng cứ nhìn chòng chọc vào từng cử động của ông. Ông không run mới là lạ.

Khi chiếc áo được kéo lệch xuống lộ ra bờ vai trần trắng muốt nhưng sắc thái lại yếu ớt như người bệnh lâu năm không được ra phơi nắng, vết thương khô máu nổi bần bật trên nền da nhìn qua có vẻ hơi rợn người.

Phó Kiệt hít mất giọng nói còn lộ vẻ không vui hơn cả vừa nãy:

"Cô không băng miệng vết thương lại?"

Mạc Khanh chột dạ, lúng túng lấp liếm:

"Đâu có, tôi dán rồi nhưng nó bị rớt"

Ặc, có thể nói là hôm sau tỉnh dậy hoàn toàn thấy không đau nữa nên lúc tắm cô coi bỏ, về sau cũng quên băng đi luôn.

Phó Kiệt suy nghĩ một lúc, có thể cô gái này bị bệnh gắn liền với những nơi như thế này quá nhiều, sinh ra ác cảm nên hôm kia mới đòi về nhanh như thế. Người đó tuy là anh họ nhưng cũng là đàn ông, cô ta có thể ngại ngùng nên không muốn cho giúp đỡ mà tự mình làm, thành ra mới vụng như vậy.

Nghĩ đến cảnh cô một mình trong phòng riêng loay hoay xử lý miệng vết thương, lòng mảy của hắn liền chau lại. Lạnh nhạt ra lệnh:

"Bác sĩ Lý, từ giờ ông là bác sĩ riêng cho cô gái này. Ngoài công việc ở đây, bất cứ khi nào cô ta cần ông đều phải gác lại toàn bộ công việc giao cho người khác mà ưu tiên cô ta"

Ngừng một lúc hắn nói tiếp:

"Xong rồi đến phòng thu âm lúc này đợi tôi đưa cô về" sau đó xoay người ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Hệ thống:.... (anh zai, lại tự suy nghĩ nhiều rồi)

Có một điều mà Nhẫn Thứ Nguyên vẫn chưa nói cho Mạc Khanh biết, đúng hơn là sẽ không nói, đó là chỉ cần em muốn, em có thể đọc được suy nghĩ của người khác thông qua tần số cảm ứng phát ra từ người của họ.

Chỉ cần trong phạm vi nhìn thấy.

Nhưng đó là khả năng VIP cấp trên đặc biệt cài đặt riêng cho cách đây không lâu lắm.

Ừm, chính xác hơn là sau khi Mạc Khanh nguyên rửa 18 bậc lãnh đạo phúc tính chỉ cứng lên khi gặp zai. Vì điều đó đã có hiệu lực ngay do "chỉ số hắc ám" của Mạc Khanh quá cao, nên họ không còn cách nào khác là bàn nhau lên lút buff thêm sức mạnh cho Nhẫn Thứ Nguyên, để em gia tăng sự may mắn cho Mạc Khanh và giảm chỉ số hắc ám xuống.

Như vậy phúc tính của họ mới dần quay lại bình thường.

Chứ tự nhiên quay sang có phản ứng với đàn ông, trừ phi thích thuận theo để có cảm giác mới lạ còn đâu thì chính là gặp quỷ.

Ngoài cái này ra thì còn vài thứ hay ho khác, nhưng mà theo như mấy truyện ngôn tình em đang đọc thì đứng ngoài cuộc quan sát thành thạo bề sự việc theo ý mình, cảm giác đó rất chi là sướng.

Mạc Khanh cảm nhận hệ thống ngu ngốc đang dùng giọng trẻ con cười khăng khặc trong đầu mình, cô không khỏi rơi thêm vài sọc hắc tuyến mắng nó không có tiết tháo.

Vết thương đã được xử lý tốt, Lý Chương có chút dè dặt hỏi Mạc Khanh:

"Khanh tiểu thư, tôi thấy vết thương của cô rất lạ"

"Lạ thế nào?" Cô nhướn mi nhạt giọng hỏi

"Không chỉ màu máu bất thường mà tình trạng khô miệng ở vết cắt cũng không xảy ra, rất ẩm ướt. Không có huyết tương" Lý Chương nhíu mày nhìn thuốc mình rắc lên hoàn toàn không có tác dụng, thế này thì đến bao giờ mới lành.

Sắc mặt Mạc Khanh hơi trầm xuống, nói như vậy về sau cô không thể để mình bị thương nữa. Trừ phi đã thăng thành tang thi cao cấp có năng lực tự chữa lành, nếu không cô sẽ phải sống với miệng vết thương thế này đến hết đời.

Mà tang thi, thì không biết lúc nào sẽ chết.

Vì trong truyện [Trùng Sinh Thoải Mái Tiêu Dao Mạt Thế] của cô viết chúng bắt tử. Chỉ có bị giết hoặc yếu tố môi trường nóng lạnh tác động làm da

thịt thổi rửa, tay chân rụng khỏi cơ thể không có khả năng giết người bổ sung máu thịt. Bằng không, trái đất sẽ tràn ngập loài vật này không còn chỗ an toàn cho con người sinh sống.

Sau khi Lý Chương lấy thông tin liên lạc của Mạc Khanh xong ông băng lại cẩn thận, tiêm thêm thuốc kháng sinh sau đó theo lời dặn dò của Phó Kiệt đưa cô về tận phòng thu âm tránh dọc đường bị ai có tâm tư bắt nạt, sau đó đưa túi thuốc kê lúc này cho cô cảm mới quay về.

Mạc Khanh cảm ơn rồi ngồi xuống ghế chờ, tay cầm điện thoại lướt lướt trong đầu thì nói chuyện với Nhẫn Thứ Nguyên:

"Tổng số giờ tiếp cận đã đạt bao nhiêu rồi?"

[Đã đạt 24,05 giờ rồi chủ nhân]

Hừm, vậy là còn 48h nữa.

Như nghĩ đến điều gì cô liền nhắm tính một chút tài khoản hiện có, sau đó nhìn lịch đã là ngày 14 tháng 8. Nếu không có gì sai biệt mặt thể sẽ đến vào ngày 3 tháng 9.

"..."

Đạch,ạch,ạch, ra là tính nhầm!!!

Từ khi xuyên vào đã được 5 ngày, vậy là chỉ còn 20 ngày nữa nhân loại sẽ bước vào Kỷ Nguyên Bóng Tối đầy huyết tính và cuộc sống mệt mỏi lần tránh tang thi, chứ không phải hơn 1 tháng nữa giống như lúc đầu cô nghĩ.

Trách sao được, hơn 300 chap bầu cô nhớ từng chi tiết lật vật thì nhớ bằng niềm tin.

Mặt thể sắp ập tới khiến Mạc Khanh vừa hưng phấn vừa lo lắng. Cô hưng phấn vì bản thân là tác giả, lại còn sắp được trải nghiệm tình tiết như phim kỹ xảo Hollywood trong Resident Evil và Walking Dead. Lo lắng vì cô thực sự không biết khả năng của mình có vượt qua được những tình huống nguy hiểm sắp tới hay không.

Giả như có đứm vui tính vung mấy gậy vào đầu làm cô chết nửa đường thì vui rồi. Lúc đó không biết thân thể ngoài thực có chết theo hay không.

Nếu xuyên vào Mạc Tổ Tâm hay Phó Kiệt thì tốt, toàn là nhân vật chính lại còn có bàn tay vàng sờ đến đâu độ sướng max tới đó. Còn có bùa hộ mệnh "tác giả" thì cô không tin cái thế giới huyền huyền này không kết thúc sớm. Cứ thấy nhân vật phản diện nào ngứa mắt là giết hết, ta đây kim thân không hòng đổ ai xèo được miếng nào.

A!!!

Đúng rồi hén, Phó Kiệt là nhân vật chính. Vậy giết hán hoặc Mạc Tổ Tâm thì yếu tố chủ chốt trong truyện mất rồi chẳng phải cô sẽ được xuyên về sao.

Vừa nghĩ tới đoạn đó Mạc Khanh cảm tưởng như mình vừa giác ngộ chân lý chói mù mắt chó, thấy Phó Kiệt đi đến gần thái độ cũng hân hoan hơn cực kỳ.

Có thể nói là mắt long lanh đến mức như vừa có thím lao công dùng cọ rửa toilet siêu mạnh khiến nó sáng bóng lên đánh bật mọi vết ố.

Phó Kiệt vừa tới thấy cảnh này không khỏi liên tưởng đến giả dụ thoáng qua trong đầu, khoé miệng cong lên vòng cung nhỏ nhưng phục hồi rất nhanh, điểm tỉnh gọi cô:

"Đi, tôi đưa cô về chung cư L"

Mạc Khanh nghe vậy liền nhảy chân sáo vui vẻ đi theo thì bị Phó Kiệt quay lại trừng mắt quát:

"Không chạy nhảy, cô không biết chú ý vết thương à?"

Mạc Khanh bị mắg đến giật mình, cô rụt người lại giọng lí nhí, bộ dáng xì hơi như muốn tròng nầm luôn rồi:

"Có mà, chỉ là thấy anh tự mình đưa tôi về nên tôi thấy vui..."

....

Đậu má!!!

Hắn dám quát cô đấy!!

Đậu má nó!!!!!!!

Đứm con tinh thần cô khổ cực buff sức mạnh bao nhiêu chương truyện cuối cùng lúc gặp nó lại quát cô thế đấy.

Thử hỏi người làm mẹ là cô có đau lòng hay không (。ノ 3 ッ。)

Mi chết là đáng lắm tên khốn lòng lang dạ sói. Ta để mi ra được thì ta giết được.

Đợi đó!!!!

Tiểu kịch trường:

Mạc Quân rống vào điện thoại: Tiểu Khanh báo với ta con bé bỏ nhà đi sao các người không giữ nó lại??

Quân gia: Tiểu thư đang ở khu nhà phía Đông thừa lão gia.

Mạc Quân: Ờ, vậy là con bé suy nghĩ lại nên không bỏ đi nữa??

Quân gia: Tiểu thư bị lạc đường từ hôm qua đến giờ vẫn chưa tìm được cổng chính thừa lão gia.

A Nhất đi ngang qua:..... (hèn gì hành lý bảo mình thu hộ)

(Khổ thân tui không, các mem trên wattpat chỉ chăm chăm bóc tem với bình luận chém gió tung trời tung đất không:)))

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Về nhà chính Mạc gia

[...]

Xe chạy bon bon trên con đường về chung cư L ở ngoại thành.

Cả đoạn đường Phó Kiệt khá kiêu lời, thỉnh thoảng bị Mạc Khanh vô ý nói mấy câu gì đó miêu tả đồ vật ven đường khiến khoé miệng hần nhẹ cong lên.

Đành chịu thôi tuy ở đây cũng là hiện đại nhưng mà cảnh sắc, cửa hàng, biển hiệu, trang trí đường phố phối màu rất khác so với ngoài hiện thực. Nó được tạo nên tỉ mỉ, trau chuốt, đường đi thông thoáng sạch sẽ cây cối cắt tỉa gọn gàng, khác xa hiện thực bụi bặm các toà kiến trúc cứng nhắc mà cô sống.

Chẳng mấy chốc đã đến cửa chung cư. Mạc Khanh cúi đầu cảm ơn định chào tạm biệt thì thấy Phó Kiệt cho lái xe đi thẳng vào hầm, rồi hần bước xuống thang dong tiến vào thang máy, nhấn nút giữ cửa đợi cô vào. Đến lúc đó Mạc Khanh mới hồi hồn chạy một mạch sợ hần trên cô đóng sập cửa lại mất.

"Không chạy, đã nói bao lần rồi" Hần ta quát.

Mạc Khanh xụ mặt làm bầm máng mấy câu không rõ.

Khi an ổn đứng bên cạnh hần rồi, cô nhỏ giọng: "Anh không cần đưa tôi lên tận nhà đâu"

Phó Kiệt mắt vẫn nhìn thẳng chẳng nói câu gì, nhìn số tầng hiển thị trên mặt bảng điện tử đã dừng ở số 7, cửa thang máy mở hần cứ thế đi thẳng ra ngoài miệng nói băng quơ: "Sáng mai 8h đợi tôi đón" Và trước con mắt hần nghĩ cô đang kinh ngạc điềm nhiên mở cửa căn hộ đối diện của Mạc Khanh, đi vào đóng sập cửa lại bỏ mặc cô im lìm đứng đó.

Mạc Khanh nhú mày mắt tròn trừng nhìn lom lom vào cái cửa đã đóng chặt kia, đầu thắc mắc:

"Thứ Nguyên, hần ta đang muốn thể hiện cái gì vậy??"

Thứ Nguyên bất đắc dĩ giải thích: [Chủ nhân, ngài quên sao?? Phó Kiệt đang là nhân vật nổi tiếng khắp châu lục, là thần tượng của rất rất nhiều cô gái, hần ở đối diện ngay nhà của ngài thì ngài nên có chút thái độ hưng phấn hoặc hú hét bình thường các cô gái nên có.

Ít nhất là bất ngờ]

Mạc Khanh bĩu môi. Cô mới không thèm tỏ ra mấy cái thái độ cuồng thái quá như thế. Với những người viết truyện như cô hình mẫu lý tưởng để ôm ấp và yy suốt ngày đó là các "soái ca" Tổng giám đốc đẹp trai giàu lòng bá đạo, lạnh nhạt tài giỏi, "cậu em" cực khủng một đêm bảy lần.

"..."

Ừm, hơi nhiều nhì. Vậy ba lần.

Cả hai trải qua hoan ái tình một đêm rồi thích thú chơi trò đuổi bắt xuyên lục địa ngược tâm đảo điên đất trời rụng rời nước mắt.

Hiểu lẫn nhau hết tình tiết nhỏ như con bọ ròi trong hoàn cảnh vĩ đại bằng vũ trụ mới dần hoà giải, tình yêu càng thêm nồng nàn thấm thiết. Bỏ qua tất cả cái gì mà tiểu tam chen chân, tiểu nhân phá đám, cùng bảo bảo hạnh phúc bên nhau sau 10 hoặc 15 năm xa cách tạo bức tranh màu hương đẹp tựa đại dương.

Đị, nhưng mà đúng. Tác giả nào cũng thích cuộc đời mình như một cuốn sách. Càng máu chó thì càng hưng phấn.

Há há!!!

Hệ thống:....

Khi cô vừa bước vào đến bậc cửa thì A Nhất đã nghiêm chỉnh đứng đón khiến Mạc Khanh vừa thoát khỏi ảo tưởng nam nhân tương lai bỗng sinh ra ảo giác, cô vợ nhỏ bé bỗng thực tận tụy đáng yêu đón lão công Mạc Khanh đi làm về, mà còn là đi về cùng thẳng khác à nha.

A Nhất cúi đầu bỏ qua ánh mắt nóng rực của Mạc Khanh nghiêm cần báo: "Tiểu thư, lão gia và phu nhân đang ở nhà chính đợi tiểu thư, còn có nhị thiếu gia vừa từ Anh Quốc du học về cũng đang nghỉ tại nhà. Xin nhanh chóng chuẩn bị"

Nhị thiếu gia??

Ờ?????

Sao mà Mạc Thiên đã về rồi?? Chẳng phải nhân vật này của cô nguyên văn đến tận 2 năm nữa mới hoàn thành khoá học, kể cả khi mặt thể tới cũng là bị kẹt ở nước ngoài bất vô âm tín sao??

Không nén nổi tò mò muốn biết sự tình phát sinh, Mạc Khanh liền chạy lên phòng riêng mang bộ tóc giả đã chuẩn bị sẵn rồi gọi A Nhất cùng mấy vệ sĩ rồi đi.

Trên đường về cô bảo tài xế dừng lại ở một beauty salon, gọi nhân viên tới trang điểm không sai biệt với sở thích cũ của chủ thể rồi mặc một bộ váy màu đỏ rượu khoét cổ chữ V, nhìn bản thân trong gương sau khi đội thêm tóc giả biến thành một người hoàn toàn khác mới hài lòng thanh toán, để A Nhất và mấy vệ sĩ hộ tống trở về khu biệt thự Mạc gia cô vừa đi vài hôm trước.

Lúc này, Phó Kiệt sau khi về nhà tắm táp một lượt và mang theo một vài vật dụng cần thiết cũng đã đi khỏi và đến lại Giải trí Tinh Tế tiếp tục làm việc cho kịp tiến độ tour diễn 3 ngày sắp tới. Khi hân và nhạc sĩ đang phổ đến ca khúc thứ hai thì có điện thoại, đành gác lại công việc hân ra ban công nhấn nút nghe: "Có việc?"

"A Kiệt, tối nay đến Mạc gia dùng bữa với ba"

Phó Kiệt nhú mày ánh mắt lộ rõ vẻ chán ghét: "Con không muốn, đang bận" sau đó cúp máy luôn không để ý đến nó nữa.

Bên kia Phó Vương nhìn điện thoại bị ngắt kết nối không khỏi thờ dài đưa tay lên day day mi tâm thể hiện đôi phần mệt mỏi. Hà Vân Dao thấy thế rót cho ông cốc nước ấm, mềm nhẹ vuốt sau lưng giúp ông nhuận khí giọng điệu quan tâm:

"Anh đừng nóng, nếu con nó không thích thì đừng ép, A Kiệt đã gần 27 rồi lại còn là mình tính nổi tiếng. Đời sống cá nhân của con rất nhạy cảm tốt nhất chúng ta không nên xen vào"

Phó Vương nghe vợ mình khuyên nhủ cũng hơi dao động, ông chần chờ một lúc rồi hỏi: "Vậy chuyện hôn ước này biết giải quyết thế nào??"

Hà Vân Dao cười thầm trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn không đổi, không những thế còn hiện lên vài phần lo lắng ra chiều suy nghĩ:

"A Thanh cũng xem xem tuổi Tiểu Khanh, thằng bé lại hiểu chuyện. Chi bằng tối nay chúng ta dẫn con sang Mạc gia dùng bữa nói chuyện hôn sự ghép hai đứa xem sao, nếu chúng không đồng ý thì cùng huỷ bỏ mối này để bọn trẻ tự tìm hạnh phúc riêng.

Mạc Quân và Đường Lệ đều là những người thông thấu lý lẽ, sẽ không có chuyện làm khó"

Phó Thanh là con trai của ông và Hà Vân Dao, cũng gần 20 nhưng rất trầm ổn nho nhã, tính cách, quần áo đa số đều thiên về thư sinh lễ độ chứ không nổi loạn như những bạn đồng trang lứa nên khi Hà Vân Dao gợi ý như vậy ông cũng không phản đối. Huống hồ thằng bé từ trước đến nay đều chưa từng khiến ông phải lo lắng bất cứ chuyện gì, học hành cũng thuộc diện xuất sắc lại đang vừa học vừa thực tập tại Phó thị, tương lai vô cùng đảm bảo. Nếu ghép đôi với con gái của lão tam thì không có gì không xứng cả.

Quyết định xong, Phó Vương tùy ý cho Hà Vân Dao sắp xếp còn mình thì về thư phòng giải quyết văn kiện quan trọng của công ty cần ông duyệt gấp.

Hà Vân Dao đợi người đi khuất lập tức cười thầm vui vẻ về phòng riêng gọi điện cho Phó Thanh giờ này đang ở trường chưa về:

"A Thanh, nhanh về nhà chuẩn bị sang Mạc gia dùng cơm. Ba con siêu lòng rồi, có vẻ như thằng oắt kia càng lúc càng khiến ba con thất vọng nên ông ấy mới ra quyết định như vậy.

Nếu trôi chảy rất có thể con sẽ là con rể tương lai của Mạc gia nha.

Mạc Quân cưng con gái như vậy 50% cổ phần Mạc thị hẳn không thể nghi ngờ sẽ làm quà cưới cho con gái rồi.

Giờ chỉ còn đến phiên con thể hiện thôi"

Phó Thanh lúc này đang trong thời gian học nhóm tổng kết bài thảo luận, nghe mẹ nhắc đến vụ việc đã từng bàn trước liền dừng bút lại, tập trung lắng nghe. Nụ cười trên môi hẳn càng lúc càng sâu sau đó dùng giọng nói nho nhã thường trực:

"Vâng mẹ, con biết rồi. Bài học cũng đã xong lát nữa con sẽ về nhà ngay để đến đó đúng giờ không làm mất điểm với cô ấy. Mẹ yên tâm"

Nhìn tâm trạng hẳn vui vẻ thấy rõ, Khải Liên không nhịn được cười cười trên choker băng quơ: "Sao vậy nha hoàng tử của khối Quản trị có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?? Có phải tìm được ý trung nhân không?"

Phó Thanh khác với mọi lần thái độ nhẹ như gió xuân chắc nịch nói "làm gì có chuyện đó", lần này hẳn lại ý vị thâm tường cười nhẹ:

"Cũng có thể. Minh về trước, các cậu cứ học tiếp" Sau đó mang theo đồ dùng học tập bỏ đi.

Khải Liên không lường trước được Phó Thanh sẽ không phản bác như vậy, quay sang nhìn Mạc Tổ Tâm ngồi cạnh mình tuy vẫn chăm chú làm bài nhưng sắc mặt lại tái nhợt, chữ viết cũng siêu vẹo đi đôi chút.

Đây chắc chắn là biểu hiện không ổn rồi.

Cô là bạn thân tốt nhất của Tổ Tâm sao lại không biết bạn của mình cũng có ý với Phó Thanh cơ chứ. Nếu biết trước cậu ta sẽ thú nhận cô đã không nhanh nhẹn nhanh miệng như vậy rồi.

Mạc Tổ Tâm biết Khải Liên đang có suy nghĩ gì liền mềm giọng: "Chúng ta mau làm nốt bài đi. Đầu tuần tới là thi rồi"

Tiếp đó trong phòng học chỉ còn tiếng sột soạt của lật trang giấy, bút viết và tiếng học sinh nhỏ giọng thảo luận. Những gì mới phát sinh cũng chỉ còn dám âm thầm suy nghĩ trong đầu chứ không tiện thể hiện ra ngoài.

Dù sao Phó Thanh cũng là con hào môn thế gia, không phải thuộc kiểu những người bình thường như họ có thể tùy tiện tơ tưởng.

Cho dù thái độ của cậu ta luôn lịch lãm dễ gần đi chăng nữa.

Ở Mạc gia, Mạc Quân và Đường Lệ đang ngồi ở ghế sofa nhìn chăm chăm cô con gái cưng vừa trở về.

Có thể nói là soi từng centimet xem cô lưu lạc ở bên ngoài 5 ngày có sút đi miếng thịt nào hay không.

Mạc Quân nhìn con gái nhu thuận ngồi cạnh mình không khỏi cảm động suýt rơi nước mắt, từ khi con bé học trung học đã không còn thích quần lấy cha mẹ như thế này nữa rồi. Mạc Khanh hạnh phúc khi lần nữa được thấy cả cha lẫn mẹ đều an ổn ngay trước mắt mình, cô sung sướng rên ư ử.

"..."

Đúng là rên ư ử nha không ai nói ngoa.

Đường Lệ quả thực không ngờ cô con gái sau nửa năm không gặp lại thay đổi lớn đến vậy, bà giật giật khoé miệng trách cứ:

"Ăn nhầm cái gì sao mà tự nhiên khuôn mặt lại không vênh lên biến dạng nữa rồi??"

Mạc Khanh mặc kệ lời nói của mẹ mình đã kháy đến cỡ nào, tính cách của mẹ ngoài hiện thực cũng không sai biệt lắm nên cô cười ngu lầy lòng: "Trong thời gian ba mẹ đi vắng con ăn nhầm nhiều thứ lắm. Nhầm nhiều tới mức nếu bây giờ ba mẹ lại đi nữa con sẽ nhớ chết mất"

Đường Lệ triệt để nổi da gà.

Ai đó nói cho bà biết nửa năm vừa rồi đã phát sinh chuyện gì được hay không? Có phải nó đi nháo loạn ở đâu té đập đầu nên tính cách mới xảy ra biến hoá lớn??

Mạc Thiên ngồi đối diện ung dung uống trà, ánh mắt xẹt qua tia sáng không rõ sau đó gọi Mạc Khanh:

"Tiểu Khanh, anh hai về có mang cho em mấy món quà rất đẹp, anh vẫn để trên phòng lên cùng anh lấy cho"

Mạc Khanh đang bồi dưỡng tình cảm với Mạc Quân và Đường Lệ, thấy "người anh hai đáng lẽ sẽ mất tâm mất tích" đột nhiên xuất hiện có chút khó hiểu,

ngập ngừng chưa biết nói gì thì tiếng hệ thống điện tử vang lên:

[[Bíp... Nhận dạng nhân vật mới phát sinh.

Mạc Thiên - con trai thứ hai của Mạc gia.

Vũ khí hộ mệnh: Ký ức]]

Mạc Khanh nghe tiếng hệ thống thông báo không khỏi muốn lật bàn. Ta phi nha, cái gì mà nhân vật phát sinh, tình tiết truyện thể nào thì cứ để yên cho nó thể đi lại còn vũ khí hộ mệnh ký ức.

Mấy cái cấp trên chết tiệt gì đó của bọn mi phá hỏng hết cốt truyện của bọn gia rồi, đầu má x 1000 lần.

Miệng thì làm bầm chửi nhưng mà Mạc Khanh vẫn ngoan ngoãn đi theo sau Mạc Thiên lên tầng ba.

Miêu tả nguyên bản Mạc Thiên là dạng người cuồng học tập, xung quanh luôn toả ra vàng sáng ảm áp khí chất tao nhã, cực ít khi tức giận vì chuyện gì cũng là to hoá nhỏ, nhỏ hoá không. Tuy không biết trong hồ lô của nhân vật phát sinh này bán cái gì nhưng cô không lo anh ta sẽ làm hại mình. Cô tin anh ta vẫn yêu chiều em gái vô điều kiện vì dấu sao chủ thể là em gái cưng của anh ta mà đúng hơn.

"Cô là ai? Đừng nghĩ tôi không biết em gái của mình vốn dĩ thế nào" Vừa đóng cửa phòng lại, Mạc Thiên không chần chừ đứng nghiêm mặt đối diện với cô mà đi vào chủ đề chính.

"..."

A a a được rồi... Bùa hộ mệnh "em gái" cũng đánh rớt ngoài cửa phòng mất rồi phòng.

Cô chạy ra ngoài nhặt lại liệu có còn kịp không a a a...

Vũ khí hộ mệnh ký ức khí chất tao nhã ôn nhuận cái quần què gì... Nhìn "anh hai" kiểu quái gì cũng thấy rõ ràng là cái showroom bán hàng nóng.

Cô dám chắc nếu dám nói sai một từ thì sẽ mất một ngón tay lắm. (ㄥ_ㄥ)

Tiểu kịch trường:

Mạc Khanh: Tình tiết truyện của tao bị loạn hết lên rồiiiii!!! Mày cho nhân vật phát sinh vào làm gì háááá??

[[Hoan nghênh quý khách hàng đã sử dụng chương trình trải nghiệm thực tế. Thể nghiệm chiếu theo mong muốn của quý khách cải tạo một thiên văn đồ hơi thành lối văn trắc tuyệt duyệt thể để đời.

Nhân vật phát sinh là không thể thiếu. Cảm ơn]]

Mạc Khanh: Tao đăng ký trải nghiệm lúc đểch nào???

[[Bíp...

"Tác giả nào cũng thích cuộc đời mình như một cuốn sách. Càng máu chó thì càng hưng phấn."]]

Mạc Khanh: Aduma!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Anh hai bắt đắ dĩ

[...]

Mạc Khanh ngồi ngay ngắn trên ghế mây đặt ngoài ban công phòng Mạc Thiên, vô cùng ngoan ngoãn uống ly sữa ấm xoa dịu tâm trạng đang roi xuống đáy cốc.

Mạc Thiên trùng sinh.

Cmm nhân vật phát sinh này đáng lẽ sẽ mất tích của cô trùng sinh!!!

Điều này chứng tỏ cái gì??

Nghĩa là những kẻ được số phận ưu ái sẽ thăng cấp từ người qua đường A đến trực tiếp "người thân của nhân vật chính".

Số phận họ sẽ thế nào??

Là sẽ được bảo hộ, sẽ an nhàn sống một đời!!!! Chứ không phải trầy trật cày chỉ số sống sót như cô đây!!!!

Mạc Thiên trầm tư ngồi đối diện với Mạc Khanh, không biết nghĩ cái gì mà đầu mảy chau lại. Mãi một lúc sau khi đã uống hết 2 ly trà hần mới mở miệng:

"Chuyện này phải tuyệt đối giữ bí mật. Cô có biết linh hồn em gái tôi đang ở đâu không?"

"Thứ Nguyên, linh hồn chủ thể đang ở đâu???" - Mạc Khanh thăm hỏi trong đầu

[Chủ nhân, đây vốn là sách, các vật thể ở thế giới này không có linh hồn. Khi ngài đến trú ngụ thân thể này thì linh hồn của chủ thể cũng sẽ tan biến]

Mạc Khanh nghe câu trả lời xong nhưng không thể nói trần trụi "em gái anh chết rồi" được khác gì nói cô là kẻ giết người gián tiếp, đành uyển chuyển nói giảm nói tránh: "Việc này tôi cũng không rõ, tình lại đã thấy mình ở đây rồi nên tôi không có cách nào khác"

Quả đúng là cô không biết nguyên nhân gì lại xuyên vào đây thật.

Lúc bị vạch trần thân phận quả thực Mạc Khanh khi đó rất hoảng, nhưng mà trí não "tự cho mình là tác giả siêu cấp" liền xoay ngược tình thế cố gắng giữ quyền chủ động.

Tình huống giản lược 1000 chữ như này này.

Sau khi Mạc Thiên vạch trần thân phận Mạc Khanh, nêu một loạt lý do vì sao anh biết bằng trí óc thiên tài ham học hỏi.

Ừm, Mạc Thiên học chuyên ngành phân tích tâm lý tội phạm

Nó không liên quan mấy đến các công việc có ích trong gia tộc, nhưng mà cô định sẵn nhân vật này sẽ biến mất nên lúc xây dựng tính cách Mạc Thiên đã tùy tiện cho anh ta vài cái danh phận ngẫu nhiên.

Giờ thì do cái tính tùy tiện của mình nên cô phải nhận quả đắng.

Mạc Thiên phân tích rất chuẩn, thậm chí cô đội tóc giả, trang điểm ở đâu, bộ cánh này mới mua chỗ nào, hiện đang ở địa điểm chính xác, và cả thông tin cô đến Lâu Dương hôm qua từ tư liệu ghi chép của Quản lý Từ báo lại cho Mạc Trí Tường, Mạc Thiên đều biết đầy đủ. Tính cách vốn có của Mạc Khanh vô cùng kiêu ngạo, tuy không vô lý đến mức đi đến đâu nhào loạn đến đó nhưng mà toàn thân toả ra khí thế bức người kiêu sa của tiểu thư quý tộc, cái gì đã ngửa mặt thì sẽ định không bao giờ cho thái độ dễ chịu.

Nhiều thứ linh tinh nữa nhưng tất cả đã quy chụp lại tố giác cô gái ngồi trước mặt hần đây đúng là em gái nhưng khí chất, tính cách, ánh nhìn hoàn toàn thay đổi.

Sau một hồi hệ thống mồm lòi, cô cũng nói rằng mình là ở thế giới khác đến đây (đương nhiên chuyện cô là tác giả sẽ giấu nhem), còn moi ra thêm được thông tin Mạc Thiên là người trùng sinh trở về.

Nhưng cái quan trọng hơn, nhân vật này hệ thống chỉ điểm phát sinh là để trợ giúp cô. Thế nên cô cũng không cần nhọc công giấu diếm làm gì.

Mạc Thiên còn tiết lộ mặt thể tới anh ta tuy ở nước ngoài nhưng thông qua tin tức giữa các căn cứ biết được Tang Thi Vương một cồi chính là em gái mình, lúc anh ta đủ năng lực để vượt đại dương quay về cố hương tìm người thân đã là chuyện của 5 năm sau, không may trên đường về bị tiểu nhân âm toán đoạt tình hạch nên bỏ mình.

Nên cũng chưa kịp chiêm ngưỡng bộ dáng em gái tang thi bá đạo ra sao.

Lúc tỉnh lại lần nữa đã thấy quay về thời điểm trước mặt thể, nên anh ta lập tức không suy nghĩ nhiều bỏ tất cả việc học mà mua vé máy bay về nước.

"..."

Nhật toẹt = _ =

"Anh nói gần 1 tháng nữa trái đất sẽ xảy ra biến đổi lớn???? Có chắc chắn không???"

Mạc Khanh tỏ ra vô cùng hứng thú với vấn đề này. Dù sao Mạc Thiên học tập ở Anh Quốc, mặt thể xảy ra cũng mất liên lạc tại đó luôn nên cô rất tò mò anh ta sống sót thế nào sau thảm họa.

Mạc Thiên hình như nhớ lại một số sự việc đau lòng nên sắc mặt trầm hần xuống, giọng nói bất giác nhiễm vài phần thê lương: "Niệm tình cô xuyên vào

em gái tôi nên tôi sẽ đặc cách bảo vệ cả cô. Tôi tin dưới con mắt này cô sẽ không nói dối được điều gì"

Có đấy anh zai!!!

Thế giới của anh là một cuốn sách, tôi biết rõ mọi tình tiết sắp tới, tôi là người viết ra anh, tôi viết ra số phận của anh, nói chính xác hơn tôi là mẹ tổ ngoại của anh đó.

Anh nghĩ mấy cái phân tích tâm lý vớ vẩn của anh có thể xuyên qua được lớp phòng ngự tôi luyện qua bút viết tự sướng cao độ hơn mười lăm năm trời của tôi hử??

Không có cửa!!!

"Nếu đã biết rõ về nhau như vậy, thế thì từ giờ quan hệ của chúng ta là quan hệ hợp tác đôi bên cùng có lợi nhá.

Anh vẫn là anh trai tôi, tôi vẫn là em gái của anh.

Được chứ?? Anh trai??"

Mạc Thiên mãi mê đắm chìm trong suy nghĩ riêng nên không để ý đến ánh mắt giảo hoạt của Mạc Khanh, anh chỉ đơn giản nghĩ về em gái thực sự đang lưu lạc ở thế giới nào mà thôi:

"Được rồi, vậy em vẫn sẽ làm em gái của anh. Hy vọng trong thời gian đợi linh hồn của em ấy trở về em sẽ thay Tiểu Khanh giữ gìn cơ thể này thật tốt"

Đủ rồi anh zai, anh thay đổi xưng hô ngọt quá rồi. Lười có đang ngậm đường không đó =,= Khí thế bức người ban đầu đâu rồiiiii???

Mạc Khanh gật đầu chắc nịch: "Anh yên tâm. Nếu đúng như anh nói mặt thế sắp đến vậy anh có kế hoạch gì chưa??"

Mạc Thiên trầm ngâm: "Để không gây động tĩnh gì quá lớn anh sẽ tự đi thu thập vật tư, vì không có dị năng không gian nên anh sẽ thuê mấy chục kho hàng lớn nằm quanh thủ đô, khi nào mặt thế sắp tới lúc đó sẽ dần dần vận chuyển vào các tầng hầm biệt thự Mạc gia"

Mạc Khanh không có ý kiến, dù sao cô cũng chưa nên tiết lộ Nhân Thứ Nguyên, cứ tùy cho Mạc Thiên sắp xếp. Khi mặt thế chuẩn bị tới nếu trong Mạc gia có người đáng tin cậy kích phát dị năng không gian thì xách theo người ta đi thu là xong.

Bằng sao kê số lượng làm chi tiết nếu người đó dám nuốt vật tư thì chính tay cô sẽ đánh cho đến nôn ra hạt cát cuối cùng trong không gian ra mới thôi.

Cả hai bàn bạc thêm một hồi thì ông quản gia gõ cửa:

"Nhị thiếu gia, từ tiểu thư. Phó gia đang ở dưới lầu. Giờ dùng bữa cũng đã đến"

Chưa đợi Mạc Khanh mở lời, Mạc Thiên đã nhắc với cô trước:

"Anh nghe ba mẹ nói lại có thể Phó Kiệt không đồng ý hôn sự Ngũ Đại Thân Vương đặt ra nên dự định để con trai thứ hai Phó Thanh tiếp tục hôn ước với em"

Mạc Khanh tròn mắt: "Ngũ... Ngũ Đại Thân Vương???" Lại còn viết hoa???

"Đó là 5 người chơi thân với nhau từ nhỏ gồm ba chúng ta Mạc Quân lão tam, gia chủ Phó gia lão tứ, Khiêm Tấn gia lão nhị, Quý gia lão ngũ, Hạ gia lão nhất. Lúc em sinh ra là các gia chủ đang ngồi chơi xí ngầu, tiện tay tung xúc xác định hôn ước các nhà với nhau" Mạc Thiên tốt bụng giải thích, vẻ mặt cũng toát ra sự không đồng tình trước cách làm tùy tiện của các gia chủ.

Tôi biết thừa anh zai à.... cái thân phận tạo ra nhóm này không quan trọng, quan trọng là lúc viết cái tên đại diện cảm giác mình nghĩ ra rất oai phong, nhưng lúc này chính tai nghe lại từ miệng người khác thấy nó quá đệt, quá thiếu.

Ngũ!! Đại!! Thân!! Vương!!

Nghe như cái đêch!!!!

Hệ thống:.....

Lúc cả hai xuống phòng tiếp khách thì thấy khung cảnh vô cùng hoà thuận, Phó Vương gia chủ và cha cô đang ngồi chơi cờ vây, Phó Thanh đứng xem, mẹ cô và Hà Vân Dao ngồi uống trà trước mặt là quyền tạt chí làm đẹp chắc chủ đề nói chuyện cũng xoay quanh mấy vấn đề thường niên của phụ nữ.

Mạc Khanh và Mạc Thiên cùng đen mặt.

Mẹ con Hà Vân Dao, Phó Thanh đâu phải loại tốt đẹp gì.

Tuy kiếp trước Mạc Thiên lưu lạc ở nước ngoài nhưng thông tin anh thu thập cũng không ít do thân phận cũng khá cao trong căn cứ, hai mẹ con bạch nhãn lang này đã liên thủ phá tan mối quan hệ tốt đẹp giữa 5 gia chủ, không chỉ vậy còn hại chết Phó Vương, Mạc Quân, Mạc Trí Tường.... hại Quý gia,

Hạ gia thành tang thi. Vì vậy Mạc Thiên mới tìm mọi cách trở về trả thù rồi không may bị hại bỏ mạng.

Bây giờ nhìn thấy mấy kẻ căn nguyên này khiến Mạc Thiên không khỏi nảy sinh sát khí.

Mạc Khanh thấy tâm trạng Mạc Thiên không tốt, huých huých tay anh thầm nhắc nhở: "Anh sao vậy?"

Mạc Thiên hồi thần, nở nụ cười mỉm hoà nhã: "Không có gì" sau đó đi sang đứng đằng sau Mạc Quân ra về xem đánh cờ.

Không có cái búa, ánh mắt hận không thể giết chết hai mẹ con Hà Vân Dao kia anh diễn cho ai xem.

Cô thấy hai người phụ nữ đang vui vẻ bàn luận bộ trang sức mới ra quyết định không đến đó ngồi. Nếu là chủ thể trước đây chắc chắn sẽ rất vui vẻ góp ý, còn cô đến bộ sưu tập Thu Đông của làng thời trang Paris ngoài hiện thực mỗi năm còn chẳng hiểu nó mặc cái mô tê gì thì vào đây bàn luận ra sao.

Tác giả như cô chỉ quan tâm Tề Mạc phát ngôn: "Tôi cho phép em thích tôi" là suy đồi đạo đức hay bá khí bề nghệ, Bạc Cận Ngôn thể nghiệm: "Anh yêu em, bằng cả sinh mệnh và trí tuệ của anh" là EQ quá thấp hay tài năng ngập ngụa.

Mấy cái làm đẹp gì đó... chỉ tùy tiện cho có là xong, có khi còn không quan trọng bằng cây bút viết hay tập bản thảo.

Khi đến gần chỗ cha cô và Phó Vương đánh cờ vậy, Phó Thanh thấy người tới là Mạc Khanh liền ưu nhã nở một nụ cười đẹp đủ sức công phá giết chết trái tim hàng trăm thiếu nữ.

Mạc Khanh không keo kiệt trao cho anh ta ánh mắt tán thưởng. Quả không uổng công cô đây mắt nguyên một ngày ngồi tìm từ ngữ miêu tả nhân vật phản diện Phó Thanh trong ngoài bắt nhất. Ai mà tin được người con trai thư sinh nho nhã, sạch sẽ thuần khiết kia sẵn sàng không từ mọi thủ đoạn giết chết anh trai cùng cha khác mẹ để đoạt gia sản chứ.

Aww, cái mặt đáng yêu kia lúc giết ai đó chắc chắn hấp dẫn vài chương (*~*~*)=

Hệ thống:.....

Nếu không làm thì rất nhiều hủ nữ đọc truyện [Trùng Sinh Thoải Mái Tiêu Dao Mạt Thế] của cô vô cùng hứng chí ship cặp anh em Phó Kiệt - Phó Thanh. Lại còn viết ngoại văn đồng nhân em truy lùng giết anh bằng được đến mọi chân trời góc bể, chơi trò đuổi bắt không biết chán và dụng cụ bôi trơn tình cảm là súng dao dài ngắn đủ chủng loại. Vô cùng tình thú.

Nghĩ đến cảnh một trong hai người này làm công thụ, ánh mắt Mạc Khanh liền nóng rực tự yy trong đầu.

Hệ thống nhìn thấy hình ảnh mường tượng của Mạc Khanh:.....

A a a.... vô cùng sắc nét. Không hổ là tác giả...

(Đừng ai nghi ngờ giới tính của em. Hủ không phân biệt giới tính hay sắc tộc)

Trong lúc Mạc Khanh vừa giả vờ xem cờ vừa tự yy trong đầu, Phó Thanh cũng kín đáo đánh giá sự thay đổi của cô gái hần đã định. Vì cô là một phần không thể thiếu của kế hoạch nên lần này hẳn ta thực sự dụng tâm quan sát. Cô vẫn trang điểm, vẫn mặc những bộ quần áo nổi bật, thể nhưng khí chất lại rất khác so với những lần hiếm hần từng gặp. Lúc đó cô rất kiêu ngạo, toàn thân khí thế bức người không muốn cho ai lại gần như thể không ai xứng đáng được đặt ngang hàng với cô cả. Còn lần gặp này ánh mắt cô lại lạnh lợi, bộ dáng có chút tùy hứng, không như trước xuống nhà gặp khách để điểm danh cho có lệ rồi lại lên phòng hoặc ra ngoài luôn, lần này cô kiên nhẫn ở lại, quả thực dễ gần hơn trước kia rất nhiều.

Ván cờ kết thúc, phong độ Phó Vương không giảm sút chút nào đánh cho Mạc Quân thua kém tận 4 mục rưỡi. Quân đen nghiêm nhiên nằm chiếm đất gần như toàn bộ bàn cờ.

Phó Vương đắc ý cắt cờ vào hộp: "Lão tam, ván cược này tôi thắng, vậy hôn ước của Tiểu Khanh để A Thanh nhà tôi thay A Kiệt tiếp tục nhé"

Mạc Thiên gạt mình cứ nghĩ đây chỉ là ván cờ bình thường, liền nhũm mày trách cứ: "Ba, hôn sự là việc quan trọng, sao lại dùng trò chơi quyết định??"

Mạc Quân tặc lưỡi: "Ba vừa đi học một khoá cờ về cứ nghĩ nắm chắc phần thắng, ai ngờ đầu lão già này đánh vẫn rất như vậy"

Tình tiết trong truyện vẫn không thay đổi chút nào nên Mạc Khanh hoàn toàn bàng quang diễn biến trước mắt. Mạt thế sắp tới ai mà còn rảnh rang để ý mấy cái hôn ước vớ vẩn. Cô sắp thành tang thi rồi có khi đến việc nắm tay người yêu hay thực hiện nự hôn kiểu Pháp có thể còn không bao giờ có nữa là. Duy trì nòi giống Mạc gia cứ để ba anh trai nhà cô lo thôi a...

"Không, con không đồng ý, hạnh phúc cả đời Tiểu Khanh thì để em ấy tự quyết định"

Mạc Khanh nhìn Mạc Thiên xù lông vì mình không khỏi cảm động vô vai, ánh mắt nhìn anh đầy yêu thương.

Mạc Thiên tưởng cái vô vai của Mạc Khanh là khích lệ anh, như nghĩ đến cái gì ánh mắt anh sáng lên: "Nếu Tiểu Khanh đánh cờ thắng Phó Thanh thì hôn sự sẽ do em ấy làm chủ."

Tiểu Khanh, lúc này em có nói với anh em biết cờ vậy. Cố lên"

Mạc Khanh:.....

Mịa nhà anh!!!

Cứ tưởng anh tốt đẹp thế nào...

Kungfu mèo cào của tôi sao so sánh được với Phó Thanh??? Hắn ta là kỳ thủ chuyên nghiệp giống cha hắn, lại còn đã lên đến ngũ đẳng, kêu tôi đánh thắng bằng niềm tin và hy vọng???

Anh giỏi thì đi mà đánh.

Bộ anh không biết đàn bà võ mồm giỏi là đàn bà nhác. Đàn ông nhìn chất phác là đàn ông hư à??? Huống hồ nhìn Phó Thanh tốt đẹp thư sinh như kia nhưng dễ trong đầu hắn đang nghĩ 103 cách đim tôi bằng một quân cờ lắm nhá!!!

Hệ thống:.....

Trong lúc Mạc Khanh đang chửi thề Mạc Thiên hàng chục lần thì Thứ Nguyên lên tiếng giải vây: [Chủ nhân, có cách thắng]

"Cách gì?"

[[Bíp... Chỉ số Tài Năng đặc cách mở phát sinh, người chơi có muốn dùng ngay bây giờ?]]

"Mở đặc cách?? Có phải cây cái gì không??" Mạc Khanh ngờ vực.

[[Đổi lại chỉ số May Mắn + 100, chỉ số Tài Năng sẽ turn on]]

Ờ?? Đã đặc cách mở chỉ số Tài Năng rồi không mất gì lại còn + 100 chỉ số May Mắn??? Hệ thống điện tử hôm nay ăn nhầm cái gì à??

Mạc Khanh hưng phấn gật đầu không nghĩ ngợi: "Mở hết chỉ số Tài Năng cho lão nương"

Hệ thống:.....

--- -----

Tiểu kịch trường:

Cấp trên họp kín: Hệ thống 11030, nhờ người mà 9 người phúc tính đang dần quay lại quỹ đạo, 7 người đóng cửa bể quan quyết tâm đợi.

7 người này sắp tới nhờ người vất vả một phen cây tiếp chỉ số May Mắn cho cô ta.

Thứ Nguyên: Ngài nhắc tới mới có 16 người, 3 người còn lại đâu??

Cấp trên tặc lưỡi tiếc rẻ: Đã sa vào ma đạo.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ván cờ thâm sâu

(Bíp....

Đây là một chương hack não. Thỉnh để nó sang một bên trước khi đọc))

Hệ thống:.....

Từng chap sẽ được post dần dần xin đừng bê đi nơi khác vượt quá số chap đã post trên diedanlequydon. Trang chính cập nhật chương mới nhất ở wattpat - sreach tên truyện là ra. Xin hãy bê bài có tâm. OK?

--- -----

Mạc Khanh sau khi mở xong chỉ số Tài Năng cảm giác như toàn thân được buff sức mạnh, ánh mắt lập tức sáng ngời ngập tràn hăng hái chiến đấu ngời đối diện với Phó Thanh, nắm trong tay một sấp cờ rồi thả xuống mặt bàn đêm:

"2.. 4... Tôi cầm quân trắng, anh cầm quân đen, mời đi trước"

Phó Thanh rất tự tin vào năng lực của mình, một người thường xuyên chơi như hán so với cô gái này chắc thành thạo chỉ luyện cờ cùng Mạc gia chủ, phần thắng coi như nắm trong tay, nhưng dù sao vẫn phải giữ mặt mũi tránh cô ấy phật lòng nếu có thể đầu ván cũng nên nhường một chút. Hán ưu nhã nhấp một ngụm trà tăng khí chất thư sinh thấp giọng nói: "Dù sao tôi cũng là kỳ thủ chuyên nghiệp, chỉ bằng nên chấp tứ tiểu thư vài quân cờ mới phải lễ, mời đặt xuống tùy ý"

Mạc Khanh ngoài mặt bình thản nhưng trong thâm tâm mũi đã phồng to ngược tận trời, hăng hái bàn luận chọn mức độ chơi phù hợp tiện thể tám nhảm với hệ thống:

"Thứ Nguyên, Tiểu Thanh Tử đáng yêu rất khinh thường chị mày. Lên đi cho em ý biết đàn bà giỏi võ mồm không phải người hèn nhất đi"

Thứ Nguyên hưng phấn: [Chủ Nhân, có các cấp bậc để lựa chọn đấu sau:

Kỳ thủ chuyên nghiệp nhất đẳng -> cửu đẳng.

Vương Toạ -> Kỳ Nhân -> Bản Nhân Phưởng.

Chủ Nhân thích cái nào??]*

(*Lý giải đẳng trong cờ vậy: Người chơi nghiệp dư muốn thi lên chuyên nghiệp phải trải qua nhiều kỳ thi gian nan khắc nghiệt kéo dài mấy tháng trời. Thấp nhất là nhất đẳng cho đến cửu đẳng, có thể mất 20 30 năm mới leo hết 9 đẳng là chuyện thường.

Vương Toạ, Kỳ Nhân chỉ những người thâm niên cực cao mới nắm giữ (thường thường 35 tuổi trở lên).

Bản Nhân Phưởng giới cờ vậy tương đương như Vua. (Người nắm giữ vị trí này thường trên 60 tuổi)

Chơi cờ vậy cũng có lương, y hết một công việc bình thường.

Leo đẳng xong còn phải bảo vệ vị trí khi bị thách đấu nếu không sẽ rớt đẳng)

Mạc Khanh nhìn các mục Tài Năng trước mặt lựa như lựa rau cuối cùng chọn mức độ Vương Toạ. Sau đó quay về ngoài hiện thực vô cùng thông dong gác chéo một chân, híp mắt cắt tiếng chậm rãi:

"Bản tiểu thư thiết nghĩ đã đấu nên đấu cho công bằng, không cần nhị thiếu nhường. Xin cứ cầm quân đen đặt xuống đi"

Phó Thanh càng nhìn càng cảm thấy cô gái này thực khó đoán không khỏi tăng thêm cho hán vài phần hứng thú, liền đặt xuống một quân vào điểm 3-5 góc dưới bên trái, trầm tĩnh mỉm cười:

"Vậy mời tiểu thư, hy vọng sau ván đấu này dù kết quả ra sao tình hữu nghị thân thiết giữa hai nhà vẫn không đổi"

Tuy hiện nay hán đang ngồi ở vị trí ngũ đẳng, nhưng đó là do công việc học hành bận rộn, cộng thêm "mấy việc giải quyết linh tinh khác cho anh trai" không có đủ thời gian cho việc thi lên đẳng. Chứ thực ra với trình độ hiện giờ, đến cha hán cũng đã phải không keo kiệt khen ngợi hán đã chạm mức bát đẳng rồi.

Mạc Khanh nhoen miệng cười ý vị.

Cô thông dong dùng đầu ngón tay trắng xanh tinh tế cầm một quân cờ trắng lên đặt vào điểm trên góc phải, không biết phong bật đầu ra cây quạt giấy phe phẩy vài cái che miệng, thấp giọng cười cười e lệ:

"Nhị thiếu yên tâm, không chỉ tình hữu nghị giữa hai nhà, mà tình bạn giữa tôi và nhị thiếu cũng sẽ không đổi"

Chính là lạnh nhạt như nhau, huống hồ lúc ở trường vốn đã không có muối rồi dù anh bao lần thiết kế cho chúng ta chạm mặt đi nữa.

Niệm tình Tiểu Thanh Tử anh trước ánh nhìn của bốn gia rất đáng yêu như em trai nhà bên, bốn gia sẽ lưu tình thu anh vào hậu cung, mỗi ngày chăm nom cẩn thận cùng Tiểu Noãn Nhi lại còn có formalin đóng bánh nhai qua ngày bảo quản da thịt. Ha ha!!!

Hệ thống:.....

Một phút mặc niệm cho nhân vật phản diện đáng thương.

Mạc Quân và Phó Vương lúc đầu cho rằng cũng chỉ là ván cờ giấy giữa phân đối mồi hôn sự này, vì trái với ngoài mặt vui vẻ vô ý như lão ngoan đồng chứ thực chất trong lòng bọn họ đều cực kỳ dè dặt. Để cho hai đứa trẻ hai nhà đến với nhau chính là sự lựa chọn tốt nhất, không chỉ trợ giúp tăng tiềm lực kinh tế hai công ty thêm vững chãi, mà bọn họ đều là nhìn con dâu con rể lớn lên từ nhỏ, nắm được bản chất con người nên khi giao phó bọn chúng cho nhau đều cực kỳ yên tâm. Sẽ không lo con mình chịu ủy khuất.

Thế nhưng khi mỗi bên đều đã đi được khoảng 15 nước cờ bọn họ chợt nhận ra hai đứa trẻ này đang cực kỳ nghiêm túc. Về mặt Phó Thanh khác thời

gian đầu đặt cờ rất nhiều chứng tỏ nó cũng đang tập trung cao độ.

Nếu lúc đầu cả cha con Phó Vương, Mạc Quân và Mạc Thiên đều không kỳ vọng gì nhiều vào sức cờ của Mạc Khanh thì khi thực lực của cô đã bộc lộ rõ, bọn họ đều cực kỳ kinh ngạc.

Cô tiểu thư chiều chuộng từ nhỏ suốt ngày chỉ ăn chơi mua sắm lười đầu ra thời gian học cờ vậy???

Sức cờ khủng bố này sao bọn họ lại không nhận ra cơ chứ. Nếu đi thi chuyên nghiệp thì cô cảm vị trí phải ít nhất ngũ đẳng trở lên.

Hèn gì lúc nghe đấu cờ với Phó Thanh thái độ rất tự tin không có ý chùn bước.

Lão già thối này, có con gái chơi hay vậy giấu nhem không chịu cho con bé thỉnh thoảng đến hội quán chơi cờ với ông. Giấu có cần phải kỹ như vậy không ông cũng đâu có ăn thịt, hưởng chi đây còn là con dâu tương lai.

Thấy Phó Vương trừng mắt trách cứ, Mạc Quân cũng hoàn toàn là bất đắc dĩ.

Lúc nhỏ Mạc Quân nhớ khi dạy cho các con chơi cờ cô từng cầu nhàu: "Đây là môn thể thao của người già, nếu con chơi một ván sẽ già thêm một tuổi. Con mới không thêm"

Xong quấy mộng bỏ đi, đến hai năm trước ông còn thấy tay cô cầm cờ đúng kiểu dân nghiệp dư sử dụng ngón cái và ngón trỏ, thế quái nào mới chưa được bao lâu đã thuần thục dùng đầu ngón trỏ và ngón giữa cầm cờ? Dù có tiến bộ thần tốc chơi ngày đêm cũng không thể đấu lại kỳ thủ chuyên nghiệp ngũ đẳng được.

Hệ thống:..... (Lớn vậy không biết phần mềm hack code à??)

Hướng chi bản update mới nhất của em đã lên 5 chấm, Chỉ số Tài Năng mở ra chính là không thể nghi ngờ nha.

Sau khi chiếm được hoàn toàn mảnh đất góc dưới bên trái bàn cờ, chỗ mà quân đen ban đầu của Phó Thanh chọn làm cứ điểm, Mạc Khanh ung dung nhắc ba quân chết lên thu đất chuyên nghiệp. Phòng bạt phẩy phẩy thêm vài quạt cho khí chất phiêu dật mới nhại lại sự ưu nhã ban đầu của Phó Thanh cảm tách trà lên nhấp một ngụm, nhẹ nhàng cười cười như thiếu nữ thôn quê:

"Đề nghị thiếu cô cười, không cần nhường Tiểu Khanh như vậy xin cứ đánh bằng thực lực của mình"

Nhường bằng mắt!!

Nhường thế quái nào được khi mà người ta đang đấu hết sức lực rồi kia chứ nữ nhân xấu xa này ~

Tiểu Thanh Từ a~~ em zai có biết về mặt rối rắm lúc này của em có bao nhiêu quyền rũ không (♡ ω ♡) ≡

[[Bíp... Chỉ số Tài Năng + 50

Lần đầu đánh nhân vật phản diện số 2 không ngóc đầu lên được, đại não thành công, chỉ số May Mắn + 100.

Sử dụng chỉ số Tài Năng thành thạo, cộng điểm nhiệm vụ đầu tiên + 20 giờ.

Thỉnh cổ găng, Cảm ơn]]

Hệ thống:..... (buff quá nhanh rồi, không sợ chủ nhân nhận ra sao?????)

Mới đánh nửa ván cờ đã ngầu lòi như vậy, ui chu choa yêu quá ta ta..... Cô biết ngay lúc xuyên đến đã nói xuyên không gì đó rất biết chọn người mà, cày nhanh như vậy nếu không hack thì chính là bỗn gia quá giỏi.

Tiếng hệ thống điện tử hôm nay phá lệ nghe thực đáng yêu.

Rate 5 sao!!!!!!

Hệ thống:.....

Không, là hack đó chủ nhân... em chín rồi...(ノ_<。)

Trên trán Phó Thanh đã rịn ra một tầng mồ hôi mịn, hắn đã sợ ý coi thường thực lực của cô gái này quá rồi. Tuy lúc đầu đã nhanh chóng nhận ra để nắm lại quyền chủ động, thế nhưng phong cách đi từng nước của cô ta rất chắc chắn, liên tục dồn sức tấn công vào trung tâm và góc phải bàn cờ khiến hắn mất nhiều công sức bảo vệ quân đen ở đó, thành ra sơ sẩy làm mất đất góc trái.

Áp lực lớn này khiến hắn có cảm giác như đầu lên lục đẳng trong phòng riêng, không thể cầu cứu ai lại còn treo trên đầu một cây đao đi lạc một bước máu sẽ chảy là điều không thể nghi ngờ.

Mạc Khanh thấy hắn ta đặt quân đen xuống vùng đất trung tâm hòng chiếm lại thế thượng phong, nụ cười của cô càng sâu hơn điểm nhiệm đặt quân trắng

xuống vùng "khí" giữa của Phó Thanh.

Hắn ta dự liệu được cô sẽ đi chỗ đó nên nhanh chóng hạ xuống một quân khác, liên tiếp như vậy 12 quân nối nhau ngời đặt ta đặt, ngời thủ ta công, cho đến khi Mạc Khanh nói tiếng ra chiều phát hiện cái gì đó:

"Ừm... ở đây!!"

Quân trắng hạ cách một tiếng!

"..."

Phó Thanh bản thân nhận ra mình đã không thể cứu được vùng đất trung tâm nữa. Nhưng cái quan trọng hơn hắn có cảm giác như Mạc Khanh hạ từng quân một đều có ẩn ý, đến lúc buông bỏ vùng trung tâm và nhìn toàn bộ bàn cờ, hắn nhận ra đây là tình cảnh của hắn, và cô ta.

Quân đen là hắn, quân trắng không thể nghi ngờ là cô gái kia, hôn sự chính là toàn bộ bàn cờ này.

Quân đầu tiên hắn hạ xuống vùng đất góc trái thể hiện hắn là người bắt đầu chuyện hôn nhân này trước. Cô không đồng ý, cô giữ vững lập trường phản đối ở góc trên bên phải. Cả hai chiến đấu an tĩnh mà ẩn gió bão, hắn cứ cho rằng cô sẽ bị bức lui tùy ý cha mẹ sắp đặt, thì cô lại dập tắt hoàn toàn ý định ban đầu của hắn đi.

Nghĩ rằng còn cách cứu vãn, hắn cự cãi hòng níu kéo, đến cuối cùng vùng trung tâm mất trắng, hắn mới hiểu, dù là ai sắp đặt, ai bắt đầu, cô cũng sẽ phản đối và nắm quyền chủ động đến cùng.

Như năm xưa khi tình cờ biết hôn phu của mình là Phó Kiệt đại minh tinh, cô thân nhiên chấp nhận không hưng phấn, không nháo cũng chẳng có động thái gì, mặc kệ sự việc không quan tâm khi nào hai ông bà công bố hôn sự cho cô biết.

Cô cứ sống cuộc sống của mình, coi trời bằng vung, coi thúng bằng nia, coi thìa bằng môi, lời thôi làm vạ.

Kiều ngạo đến đáng sợ.

Ra là cô không hề thay đổi, cô chỉ ẩn gai nhọn của mình ra về ôn hoà mà thôi.

Chỉ chờ con mồi sập bẫy, sau đó thoải mái nhàn nhã vui dập đến mảnh giáp đối thủ cũng không còn.

Không cần đợi đến ván cờ kết thúc Phó Thanh cũng đoán được mình thua bao nhiêu, ít nhất cũng phải 6 mục. Kỳ thủ chuyên nghiệp như hắn lại thua người không chút tiếng tăm như cô tận 6 mục.

2 tiếng chơi cùng Mạc Khanh bị cô áp đảo gần như hầu hết thời gian, làm hắn ngẩn đầu để ý đến thái độ ba người đàn ông đứng xem đang trợn mắt há mồm cũng không có.

Năm xưa hắn học cò là để lấy lòng Phó Vương cha hắn và các gia chủ trong Tứ Đại Thân Vương, hắn rất tự tin, nhưng bây giờ thua thảm hại trước mặt cô gái này, hắn bỗng thấy ngón tay cầm cò nặng hơn bao giờ hết.

Mỗi quân cờ vậy đại biểu cho tính cách và lối suy nghĩ của con người, có những thứ chỉ nói chuyện, chỉ nhìn thôi đều không đủ để đánh giá ai.

Nhưng đấu một ván cờ, thâm tâm của con người sẽ theo đó mà phơi bày sạch sẽ.

Những kế hoạch của hắn... liệu cô có nhìn ra được điều gì không mà lại đuổi cùng giết tuyệt cảnh cáo hắn đến tận mức này?

Hệ thống:..... (Lại nghĩ nhiều rồi, mấy người nhà này giống hệt nhau đều hay suy diễn. Bỏ nào là bệnh, cần phải trị)

Mạc Khanh nhìn ngón tay cầm quân đen của Phó Thanh chần chờ mãi chưa thể hạ xuống, cô nhếch khoé miệng, vẻ mặt thân nhiên lại vương vài phần đắc ý giảo hoạt.

Ngài hôn phu đáng kính đang lưu lạc đâu đó yêu quý~

Tấm thân thanh khiết của bốn gia.... vì anh mà đã giữ - được - rồi - nha ~

Tiểu kịch trường:

Phó Thanh: Tôi chấp nhận rút lui. Mong tiểu thư hãy quên tôi đi và tha thứ cho hành động bồng bột ngày hôm nay.

Mạc Khanh: Haizzz, sao mà tôi có thể quên anh khi mà mỗi ngày ra đường lại gặp toàn đồ vật gợi nhớ đến anh chứ.

Phó Thanh chột xức động: Có phải em.....

Mạc Khanh: Con mẹ nó, cứ hai ba chục mét lại gặp một thùng rác.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Em zai !! Nên học thứ tốt một chút

Mạc Quân nhìn con gái oanh liệt hạ đo ván sức cò ngũ đẳng của con trai Phó Vương, như thể diện bao năm thua thiệt mặt này bùng bùng sống lại, mặt mũi hồng hết cả lên sung sướng khoe:

"Lão tứ, thấy con gái tôi thế nào hả. Đó là con gái cưng Mạc Quân tôi dốc lòng bồi dưỡng từ nhỏ nha.

Ui, bảo bồi Tiểu Khanh lại ba ôm cái nào"

Mạc Khanh vút hết khí chất phiêu dật phong bạt mây tiếng đồng hồ vừa rồi, bỏ nhào vào lòng Mạc Quân hưởng thụ tha hồ làm nũng, cô vui vẻ cất tiếng:

"Ba, vậy hôn sự của con gái do chính con tự quyết định chứ?"

Mạc Quân cưng chiều gật đầu lia lịa: "Đương nhiên, sau này chỉ cần con thích ai cứ dẫn về, ba sẽ không cản. Chỉ cần nó yêu con thật lòng là được. Ba cũng không sợ nó bất nạt được con

Nào, bây giờ chơi với ba một ván nhé"

"Vớ vẩn" Phó Vương ngửa tay nẩy gờ hấp tấp đẩy Mạc Quân ra "Ông đánh còn dở hơn tôi nếu Tiểu Khanh chơi với ông chẳng phải chán chết.

Tiểu Khanh, đấu với bác một ván đi"

"Lão tứ, ông đừng có cản cha con tôi bồi dưỡng tình cảm"

"Ông mới là người cản đường"

Mạc Khanh buồn cười nhìn hai người già rồi không biết giữ tiết tháo trước mắt, thái độ khác hẳn khi đánh cò với Phó Thanh, cô vỗ vỗ ghế sang khoái đáp ứng:

"Cả hai người cùng tới, con sẽ không khách khí. Bác quân gia chuẩn bị giúp cháu một bàn cò nữa đặt ngay đây nhé"

Phó Vương và Mạc Quân mất sáng rực, vội buông người kia ra ngồi vào chỗ của mình hứng chí đếm cò. Vút hết cái gì hôn sự ra sau đầu như thể chẳng có gì quan trọng hơn hai bàn cò trước mặt đấu với một cô bé 19 tuổi vậy.

Không những thế, bác quân gia còn phải bố trí máy quay theo yêu cầu của lão gia ghi lại quá trình đấu, để nay mai ông đến hội quán cò còn đem ra khoe với hội bạn.

Tình hình có vẻ nếu chưa thỏa mãn thì ba con một cò này sẽ không dừng tay ăn com tối, Mạc Thiên liếc khoé mắt về phía Phó Thanh vẫn âm trầm đứng cạnh quan sát bàn cò không nhúc nhích, mặc kệ hân sau đó đi vào phòng khách.

Ngoài mặt Phó Thanh vẫn ôn hoà như cũ, nhưng nắm tay sau lưng siết chặt lại, biểu hiện tâm tình hân đang không tốt chút nào.

Hắn đảo mắt nhìn sườn mặt trang điểm tinh xảo kia không khỏi nhếch khoé miệng.

Không sao, hân còn nhiều cơ hội. Cô gái này và Phó Kiệt đấu sao cũng đã giải trừ hôn ước, chỉ cần hân cố gắng theo đuổi, chưa một người con gái nào có thể thoát khỏi tay hân được cả.

Trong lúc vô tình, Phó Thanh chạm phải ánh mắt đầy địch ý của Mạc Thiên khiến hân không khỏi ngẩn ra.

Ánh nhìn không giấu diếm chán ghét như vậy không phải do hân đánh chủ ý lên em gái cưng của bọn họ đấy chứ?? Cô ta dù sao cũng đã 19 tuổi, nếu không phải hân đến làm rở thì cũng là người khác. Không, chắc chắn hân sẽ là bạn trai của Mạc Khanh, cưng chiều em gái quá độ như mấy người nên tập làm quen khi em gái có người yêu đi.

Hệ thống vừa đọc được suy nghĩ của Phó Thanh:.....

Đúng rồi em zai à.... Hãy có những suy nghĩ phù hợp độ tuổi, đừng gieo rắc vào đầu mấy cái ý nghĩ xấu gì mà "loé sát khí" với "âm trầm". Nên học điều tốt một chút mới lớn nhanh được. \(-_-)/

Với tư cách người đứng ngoài chỉ dẫn đường lối cho người chơi, em có thể đọc suy nghĩ của tất cả mọi người nhưng năng lực này không bao giờ có thể để lộ. Nói đúng hơn là đã có cấm chế muốn nói ra cũng không được.

Đây là lần đầu tiên em gặp tuyến nhân vật cực phẩm đến vậy, không chỉ suy nghĩ lạc lối so với bình thường mà tư bỏ não cũng rất nhiều, thật là khổ cho em mà (づ^"*)

Sau khi Mạc Khanh bồi hai người Phó Vương và Mạc Quân chơi cờ xong cũng đã là 7h. Thấy sắc trời đã tối không chơi nữa thật tiếc, nhưng mà tất cả mọi người đều cần phải dùng bữa không thể trì hoãn thêm được.

Huống hồ hai ông vừa phát hiện được một bảo bối, cũng không muốn cô vì bồi hai ông mà phải nhịn đói. Thế là hai nhà Phó gia và Mạc gia vui vẻ tới phòng ăn rộng lớn, mọi người vừa cười thoải mái vừa kể những câu chuyện từng trải qua rất sinh động, không khí hài hoà ấm áp.

Mạc Khanh được hai lão gia nâng niu tựa bảo bối, đặc cách cho cô ngồi gần cả hai nhất còn liên tục gấp đồ ăn cho cô. Cái chuyện hôn sự đối với các thế gia khác là chuyện lớn, ấy vậy mà bị hai nhà này xem nhẹ tựa lông hồng, huy thì huy, chẳng ảnh hưởng gì đến các ông. Có con gái cưng bồi các ông chơi cờ là mãn nguyện lắm rồi.

Hà Vân Dao và Phó Thanh thỉnh thoảng trao cho nhau ánh mắt, tất cả đều bị Mạc Thiên bắt được. Anh âm thầm nhấp một ngụm rượu, lòng quyết tâm không để cho bọn họ đạt được mục đích, như kiếp trước hành hạ em gái anh đến tận cùng thành tang thì không bao giờ quay về hình dáng con người được nữa.

Dùng bữa xong, Mạc Khanh tản bộ trong vườn hoa cho tiêu thực, tiện thể hỏi hệ thống về mấy chỉ số:

[Chủ nhân, hiện nay ngài đã mở được ba chỉ số:

Hào Cảm, May Mắn và Tài Năng.

Hào cảm phải cày cùng nam chính đang ở mức 0.

May Mắn: 200

Tài năng liên quan đến độ ngẫu của nhân vật phản diện: 50]

"Ê, chỉ số May Mắn thì sao?? Không cần phải cày??"

[Có chứ, ngẫu nhiên vào một thời điểm ngài sử dụng Tài Năng gì đó thì May Mắn sẽ tự động tăng lên. May mắn tăng cao như vậy về sau làm gì cũng dễ dàng hơn]

Mạc Khanh vui vẻ: "Đúng ha, vậy chắc ta nên dùng chỉ số Tài Năng nhiều một chút, như thế con đường sống sót khỏi bàn tay nam chính mới dễ dàng được. Ha ha ha!!!"

Hệ thống:..... (Được cho không luôn đó chủ nhân, chỉ là phia ra mấy lý do hợp lý để cộng thêm vào mà thôi)

Mạc Khanh nhắm tính thời gian nhiệm vụ đầu tiên mới được cộng thêm 20 giờ, vậy cô đã có tổng cộng 45 tiếng tiếp cận nam chính trong vòng 1m...

Trừ đi thời gian bonus, ấy vậy mà cô đã có tận 5 tiếng chung đụng gần gũi với nam chính, nghĩ đến cái kết thúc truyện kia Mạc Khanh bỗng thấy cổ ản ản đau... Huhu...

Về sau cô bị một đao chém bay đầu, đập nát tươm óc rút tinh hạch đó...

Có ai hiểu được cảm giác biết thằng cha đó là đao phủ nhưng vẫn phải cố gắng niệm nơ ôm cây đao của hắn không a.... (。_ 3 。

"Tứ tiểu thư, cô cũng ra ngoài này đi dạo sao?"

Mạc Khanh quay đầu lại nhìn nơi phát ra tiếng nói thầm nghĩ, nhà của bốn gia, không đi dạo ở đây thì sang nhà hàng xóm sao?

Do ánh đèn hắt xuống vườn hoa vừa đủ không quá sáng nên Phó Thanh không nhìn rõ biểu tình của Mạc Khanh, khi gương mặt cô ở gần trong tầm mắt hắn chỉ thấy đôi con ngươi hắc bạch phân minh sáng ngời rực rỡ trong đêm tối, làn da trắng xanh nổi bật trên nền váy đỏ mái tóc đen dài khẽ buông trên vai, nhìn phá lệ kinh... diễm.

Phó Thanh có cảm giác ngực mình tự nhiên nặng nề đi một chút, không muốn hiểu cảm giác đó là gì, hắn chỉ chăm chăm làm cách nào để cô gái này chú ý tới mình nên ưu nhã mỉm cười:

"Nếu không phiền, chúng ta đi dạo cùng nhau nhé"

Mạc Khanh mắt sáng rực cong khoé môi: "Đương nhiên không phiền, nhị thiếu cứ tự nhiên"

Awww, em zai phản diện có bóng đêm che nửa khuôn mặt, nhìn thú tính hấp dẫn cực kỳ ~ Không biết cô miêu tả giống ai ngoài hiện thực mà dễ nhìn đến thế kia chứ

(つ`3`)(~)≡

Hệ thống: Chủ nhân.... nước miếng đang rơi ra kia... thỉnh giữ tiết tháo.....

Mạc Khanh bị phát giác xấu hổ nhanh chóng cúi mép, nói bằng quơ:

"A ha ha... Tôi nghe đầu cũng sắp hết khoá rồi việc học ở trường bây giờ hẳn khá vất vả"

Phó Thanh gật đầu: "Đầu tuần tới là thi rồi, tôi nghe bác trai nói vẫn cho giáo viên về nhà dạy kèm tiểu thư, vậy kỳ thi này tiểu thư có tham gia chứ?"

Mạc Khanh đen mặt. Trần đòi cô ghét nhất là thi cử.

Ngoài hiện thực ngoài đời là kiểm tra, hết kiểm tra miệng lại đến 1 tiết, hết môn, thí nghiệm, rồi học kỳ, hết khoá, luận văn.... Awww

Mấy lão già bộ giáo dục ngoài việc ăn và đẻ bộ đề thi ra mỗi năm một khác, lại còn hò nhau thi thành tích "ai diệt được nhiều thí sinh nhất" sao cô không ghét cho được.

Cũng là vì ghét, nên nhân vật phản diện Mạc Khanh mới bị cô cho tấn công càn quét người của sở giáo dục đầu tiên. Nhìn mấy lão bụng phệ chạy chối chết như vịt, giấy tờ bài vở thi cử chưa kịp chấm vứt lộn xộn xuống đất bị bọn họ dẫm đạp lên.

Quá đã!! Muhaha....

E hèm... Thực ra mục đích là lôi kéo thành phần tri thức đầu sỏ làm tang thi thuộc hạ cho mình. Nhưng mà cảm giác vẫn rất hả dạ thống khoái có được không!!!

Hệ thống:..... (Lay mẹ, độc giả còn lứa tuổi học sinh)

Mạc Khanh nghĩ nghĩ, bây giờ cô đã mở chi số Tài Năng không gì là không làm được cả. Với lại thử xem trường học ở đây có khác nhiều so với mình miêu tả hay không. Cô hứng chí quyết định:

"Được, sắp tới tôi có chút việc vài ngày không đi học được, nên đầu tuần sẽ đến thi"

Hệ thống:.....

Có phải em sắp chuẩn bị làm "phao" cho chủ nhân đi vi hành không??? Thật đáng thương...

Tiểu kịch trường:

Thầy giáo: Lại điểm 0 nữa. Trò Phong Tử Nhất, trò định làm tôi tức chết có phải không???

A Nhất điềm nhiên: Lần sau em sẽ rút kinh nghiệm

Thầy giáo: Lần sau??? Trò hứa "lần sau" đây là lần thứ mấy rồi??? Không chỉ học lực yếu đi mà chữ viết cũng xấu hơn xưa rất nhiều. Cuối giờ trò ở lại phụ đạo cho tôi!!!!

Mạc Khanh chợt dạ nhìn vào đồng bài thi đề tên của mình chữ rồng bay đều tăm tắp:.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Nam thần và phàm nhân

"Hôm qua cô ngủ không ngon?"

Phó Kiệt nhìn đôi mắt thâm quầng của Mạc Khanh nhàn nhạt tỏ máu không khỏi nhú mày. Hình như hôm qua tầm 2h 3h sáng hắn nghe thấy tiếng lịch kịch và bước chân người đi lại ở gần cửa nhà hắn, thế nhưng chỉ chưa đầy 15s sau không gian im ắng trở lại nên hắn cũng không dậy đi xem xét nữa.

Mạc Khanh gật đầu: "Tôi bị ba mẹ gọi về thăm nhà. Họ hành tôi đến tận gần 1h sáng mới chịu buông tha để quay về chung cư L. Nếu biết mỗi lần về đều mệt nhọc vậy tôi chắc chắn sẽ trốn đi lâu lâu chút"

Cha cô và bác Vương kéo chơi cờ ngay khi vừa ăn tối xong, rõ ràng chỉ đánh 4 ván thôi mà quanh đi quanh lại đã nửa đêm mất tiêu.

Cô thì mệt đến rũ hết cả người ấy vậy mà tinh thần còn không sáng láng phấn chấn bằng hai lão gia trước mặt.

Bách nhục!!!

Hôm nay đến công ty mọi việc, con người đều vô cùng an bình làm cho Mạc Khanh đã buồn ngủ còn buồn ngủ hơn vì nhàm chán.

- Từ Cẩm Noãn và những người bạn - cũng không dám có một chút thái độ gấp ghe ghê lòng gì với cô cả, dù Phó Kiệt có đứng ở bên cạnh hay không.

Chẳng lẽ vai diễn vật hy sinh đã xong rồi nên trí thông minh của Noãn Nhi bé nhỏ quay lại?? Ấy gu... cô còn chưa hưởng đã về mặt đóng vai ác nhưng chết sớm trong truyền thuyết này đủ đâu nha. Rất không đã ghiền.

Nhưng mà mặc kệ Mạc Khanh có trêu chọc bao nhiêu đi chăng nữa đám người Từ Cẩm Noãn vẫn vô cùng biết điều, thỉnh thoảng còn hơi cứng ngắt mỉm cười lại nên dần dà Mạc Khanh cũng hết hứng thú chêu chọc.

Gần cái mốc Tác giả đại nhân đi vi hành đời sống nhân vật trong tiểu thuyết của mình, chỉ khiến cô hận không thể chêu chọc từng người một, phanh nhào bọn họ ra để nghiên cứu phân tích hành vi xem "mình đã sáng tạo như thế nào" cho thỏa.

Vào phòng thu, Mạc Khanh rất tự có ý thức đứng gần sát Phó Kiệt trong phạm vi 1m, bắt đầu cảm nhạc phổ ngâm nga giai điệu.

"Ta chia tay nhau khi tình này đang say đắm

Mai anh ra đi ngôi nhà này hoang vu lắm ~

Em gom cho anh hết bao kỷ niệm êm ấm

Mọi thứ nơi đây đều thuộc về anh ~~~~"

Người phụ trách thu âm nghe xong liền đen mặt.

"Khanh tiểu thư, nhạc sai nhịp rồi. Cô hát theo các nốt phổ trong khung và ngắt quãng đúng đúng tôi với được không"

"Là tôi bảo cô ấy hát vậy"

Nghe Phó Kiệt lên tiếng, người phụ trách không khỏi bất đắc dĩ: "Nhưng mà nhạc sĩ..."

"Tiếp tục đi tôi muốn hoàn thành 6 bản live sớm để tối còn có việc. Với lại bản cô ấy hát nghe thuận tai hơn"

Nghe đến đây đáy mắt cô loé lên. Không phải trong bản báo cáo của A Nhất nói tối nay hẳn phải tham dự sinh nhật con gái chủ tịch giải trí Tinh Tế sao.

Đây là ông ngoại hẳn, thế nào trong mấy bữa tiệc kiểu này cũng sẽ đầy người tỏ ý muốn mai mối.

Đạch, đây rõ là ngoại tình trắng trợn.

Hủy hôn chắc chắn bác Vương chưa thông báo, thế nên coi như hôn sự này chưa chính thức bị hủy vì không có sự góp mặt của nhân vật chính là hẳn.

Tóm lại hẳn cần phải có ý thức là đang có vị hôn thê chuẩn bị bãi nhiệm là cô đây, đừng thả thính linh tinh.

Hừ!! Cô hôm qua khổ cực bảo vệ trình tiết trước em trai Tiểu Thanh Từ, đừng hòng cô cho phép hẳn toại nguyện đi tìm tình mới nhá.

Nghĩ đến đó, Mạc Khanh hưng trí bừng bừng đứng càng gần sát Phó Kiệt, hiệu quả làm việc cực nhanh, chẳng mấy chốc 4 bản thu một lèo vừa ghi vừa sửa là xong. Đợi sau bữa trưa thu nốt 2 bản nữa là đẹp.

Bề ngoài những ca sĩ trẻ thấy Mạc Khanh và Phó Kiệt đi cùng nhau chính là bình yên bề lặng, thế nhưng trong lòng đã gào thét nguyên rủa muốn nổ phổi.

Nhìn kiểu gì cũng thấy con nhỏ hồ ly không biết ở đâu chui ra tự cướp cơ hội bọn họ được sánh vai với nam thần đến thành phố E biểu diễn, lại còn mặt dày mặt dạn bám dính lấy nam thần không rời.

Đến ăn cơm hộp cũng phải ngồi chung một chỗ.

Uống nước cũng dùng chung bình.

Khăn giấy rút chung một túi.

Xem nhạc phổ cũng phải là cùng xem một bản.

Đi vệ sinh...

Mẹ kiếp, đi vệ sinh nữa???

Tự nhiên *** ***!!!! (Từ chứa nội dung nhạy cảm. Xin dùng dấu sao:-*.

Thế này quá quắt quá rồi!!

May mà Mạc Khanh còn có ý thức đi sang nhà vệ sinh nữ, chứ nếu cô còn mặt dày sang cả nhà vệ sinh nam thì A Nhất luôn ẩn mình theo dõi chắc chắn sẽ đánh ngất tất cả đàn ông có mặt ở đó

tha đi khỏi cái thế giới này.

Vật ô uế không thể để tiểu thư nhìn thấy!!

Khi Mạc Khanh thoải mái đi ra đang rửa tay thì cửa nhà vệ sinh liền đóng lại. Cô đảo mắt về phía cửa nhìn thấy mấy bóng hồng cực kỳ xinh đẹp đang hằm hè.

Ê.... vật hy sinh theo bầy đàn??

"Đồ hồ ly tinh!! Quyển rũ đàn ông đến nghiện rồi hả?? Tao không quan tâm mày muốn leo cao thế nào nhưng Phó Kiệt tiền bối là nam thần của tất cả mọi người, không ai được phép tiếp cận tiền bối thô thiển như vậy"

"Đúng, tiền bối không là của riêng ai cả. Con nhò mặt trắng hèn hạ mau cút khỏi anh ấy. Mày làm khí chất nam thần của tiền bối bị vấy bẩn"

"Mày chuyển mục tiêu sang người khác đi đừng có đi cửa sau rồi cạy mình ồm yếu để lừa bịp anh ấy. Tiền bối quá tốt bụng nên mới bị mày lừa"

"Quá bẩn thỉu. *** ** ***!!"

Mạc Khanh:.....

Các cô gái khác:.....

"..."

"..... Được rồi cậu nói hơi thô tục đó, không phải đang đóng vai Cô Cô sao? Phải giữ mình"

"Ừm... mình xin lỗi. Tại cả tuần rồi đóng vai bức bí quá"

Hệ thống:..... (Đi đánh ghen quá hài hước rồi có được không)

Mạc Khanh bĩu môi, thờ dài thườn thượt nhìn các bông hồng chỉ mon men đứng ở cửa đầu võ mồm không dám lại gần cô. Ngươi một câu ta một câu, chủ cho đã mồm xong giờ đòi giữ khí chất??

Mạc Khanh bắt đầu xoa xoa thái dương. Thật thất bại mà... sao cô lại xây dựng tuyến nhân vật hy sinh nào tàn nhiều như vậy chứ??? (_ _)...

Một cô gái nghe về là người dẫn đầu nhìn thấy bộ dáng của Mạc Khanh như vậy, nhất thời nộ khí xung thiên liền vận động mọi người tiếp tục rửa xà:

"Cái thân thể này của mày đã lên giường với bao nhiêu người rồi hả??"

"Phó Kiệt tiền bối thực quá lương thiện. Chỉ vì muốn hoàn thành ước mơ của mẹ anh ấy mà bất chấp nhân phẩm của mày để thực hiện lời hứa với thành phố E"

"Đúng, cả vẻ đẹp nam thần bất khả xâm phạm đó nữa. Mày không xứng để đứng chung sân khấu với anh ấy"

"Mau biết điều mà cút đi"

"..."

Mạc Khanh nhú nhú mày, nhàm chán nâng mắt như nhìn tạo vật thất bại. Thấy cánh cửa đang nhẹ nhàng bị mở ra từ bên ngoài, cô thích thú cười khẩy buông một câu duy nhất từ này đến giờ:

"Nam thần?? Dù có đẹp như trích tiên đi chăng nữa thì nam thần Phó Kiệt của mấy người cũng được giao hợp tạo ra theo cách của người phạm tội nhé.

Chính là vận động này nọ này nọ trong căn phòng kín thực sự ấy.

Ngưng ảo tưởng"

Các cô gái:.....

Phó Kiệt:.....

Người phụ trách an ninh:.....

Người qua đường xem náo nhiệt:.....

Hệ thống:..... (chủ nhân, ngài mới là người thô tục nhất có được không, Ngón tay làm động tác gì thế kia)

Sau khi cả đám ca sĩ minh tinh có mặt góp vui trong nhà vệ sinh nữ bị mời lên phòng Phó Huy "nói chuyện thân mật", bọn họ vẫn chưa hồi thần sau câu nói đã kích vừa rồi của Mạc Khanh, ôm nhau khóc thút thít. Lúc này ở phòng thu âm

Phó Kiệt nhìn Mạc Khanh miệng toét cảm phổ nhạc vừa nhắm lời vừa đong đưa, hân nhướn mày:

"Chơi rất vui??"

Mạc Khanh hai mắt cong cong ngược lên nhìn hắn:

"Chính anh cũng dung túng cho tôi làm không phải sao. Có giận khi tôi nói - nguồn gốc - của anh như vậy không??"

Phó Kiệt điềm nhiên: "Tất cả đều được tạo ra như vậy"

Nếu không phải lúc đó thực sự hắn chỉ nhìn thấy trong ánh mắt của cô tất cả chỉ là "cầu náo nhiệt", "cầu phản kích" khi mon men lại gần dính lấy hắn mọi nơi mọi chỗ, đến góc khuất thì ngoái đầu ra sau nhìn phản ứng của bọn họ rồi cười thích thú, thì có lẽ hắn đã không mặc kệ cô thích làm gì thì làm.

Như nghĩ đến điều gì, Phó Kiệt ra hiệu cho người phụ trách âm thanh có thể bắt đầu thu âm được rồi, miệng hỏi cô:

"Tôi nay có bận gì không theo tôi đi dự sinh nhật"

Mạc Khanh buông nhạc phổ ra mắt sáng long lanh: "Thật á?? Sinh nhật ai vậy?"

"Đi ba của tôi. 6h tối tôi sang đón"

Mạc Khanh gật đầu ngay tắp lự.

[[Bíp... Thời gian tiếp cận nhiệm vụ đầu tiên đạt 50 giờ.

Số đẹp. Thịnh cố gắng]]

Ai yo ~ Không gian thân yêu không còn xa... Được ở gần nhiều vậy ngu gì không tận dụng ~~~

Hệ thống:..... (Cấp trên đại nhân, xin hãy thiết kế ra thêm vài chỉ số tâm hồn thiếu nữ giúp bản hệ thống. Moe như Cardcaptor Sakura cũng được. Cảm ơn)

Thu âm xong một cái Phó Kiệt bảo lái xe riêng của hắn đưa cô về lại chung cư L, còn hắn có vài thứ phải giải quyết không tiện cho cô ở lại xem náo nhiệt.

Mạc Khanh vừa mở cửa vào nhà đã thấy A Nhất cầm điện thoại chỉ huy việc gì đó, thấy cô đã về liền báo cáo:

"Thưa tiểu thư, đã thuê xong 10 kho hàng lớn phụ cận chung cư L"

Mạc Khanh không nghi ngờ chút nào năng lực làm việc của A Nhất, việc cô mới giao phó lúc ở nhà vệ sinh nữ xong đã hoàn thành rồi. Cô uống ngụm nước thấm giọng chuẩn bị giao phó việc thiết yếu:

"Tốt lắm, bây giờ ngoài việc trợ giúp anh hai tôi thu thập vật tư, anh hãy bí mật tự rút dần rút mòn tiền trong tài khoản cá nhân của tôi và cả cổ phần đứng tên tôi ở Mạc thị, thu mua số lượng lớn vật tư để vào 10 kho hàng này.

Nếu thiếu chỗ để thì thuê thêm"

Nghĩ nghĩ một lúc cô nói tiếp:

"A Nhất, thời gian đang khá gấp rút, chỉ cần bí mật làm còn lại anh đi vay hay đi mượn, thế chấp,.... gì cũng được để thu mua vật tư càng nhiều càng tốt cả trong lẫn ngoài nước. Tất cả thu hàng vài ngày tới từ thành phố E trở về tôi sẽ xử lý. Anh không cần đi theo tôi cứ cùng Mạc Thiên làm là được."

Sau đó cô rút trong túi xách ra một tập danh sách dày đưa cho A Nhất:

"Đây là bảng kê, mua bao nhiêu viết hết vào đây, nhìn vào không sợ sẽ mua thiếu thứ gì.

Khi nào thu hàng tôi sẽ nói cho anh biết nguyên do, còn bây giờ tranh thủ đi lấp đầy vật tư cho tôi đi. Còn sơ đồ này và vị trí này là thành phố bỏ hoang cho người đến chinh đồn dọn dẹp, còn các mặt hàng thiết yếu này, thuê người thiết kế gấp xưởng chế biến ở đây nhé. Thuê cả người quản lý, dựng tường rào cao dày vững chãi vào, bảo Mạc Thiên hỗ trợ. Tất cả đều âm thầm kín đáo tránh kinh động đến thế gia khác"

Khi A Nhất vừa chuẩn bị đi, cô nói với lại:

"Kín đáo tung tin tức cho.... hừm.... Tứ Đại Thân Vương sắp tới thế giới có biến động thiên tai, nên chuẩn bị trước chút vật tư dự phòng. Nhiều ít tùy tâm

Rồi, đi đi"

Đạch, đúng là cái tên nghe dù bao nhiêu lần từ miệng mình phát ra cũng ngại thật.

"Tiểu thư, số lượng lớn thế này có thể ngang nửa gia sản Mạc thị, trước khi hành động mạo hiểm liên quan đến tương lai của tiểu thư, thuộc hạ có được phép biết lý do?"

Nhìn A Nhất nghiêm cẩn đứng đó, Mạc Khanh cười nhẹ:

"A Nhất, tất cả việc ta đang làm là vì Mạc gia, ngoài những cái ngoài sáng cho thiên hạ thấy chúng ta phải có nguồn lực trong tối trợ giúp bất cứ lúc nào.

Mà ta, đã mặc định sẽ là người ở trong tối rồi.

Có chuyện gì xảy ra, vài ngày nữa ta về ngươi sẽ biết. Mau đi đi"

A Nhất không cần nhìn cũng biết về mặt của chủ nhân lúc này có bao nhiêu nghiêm túc, khác hẳn sự tung tung trung ra cho hân nhin cả tuần qua.

Cô thay đổi.

Lại vừa như không thay đổi.

Tuy khác trước đây không khiến hân ẩn nấp bảo vệ tổn bao nhiêu công sức, nhưng ở cô sinh ra sự trầm ngâm khó dò ẩn sâu về bề ngoài cả lơ phát phơ.

Nó khiến hân còn lo lắng hơn, nhưng đây là vì cô không còn giữ đầu óc thanh thản mọi sự vô lo kiêu ngạo nữa, lúc này cô đang phải mang trong mình sự việc quan trọng nào đó không thể nói với ai, một mình gánh chịu. Nó khiến mặt vẻ ở cạnh phục vụ cô bao năm như hân thấy lực bất tòng tâm không thể đỡ cô san sẻ.

Vì vậy bây giờ chỉ biết cô giao phó việc gì, hân sẽ dùng mọi sức lực hoàn thành tốt nhất mà thôi.

"..."

Hệ thống:.....

Bệnh bỏ não lây sang A Nhất yêu quý của em rồi saooo??

(π_π)

Không đâu A Nhất đáng thương, chủ nhân của bản hệ thống muốn nuốt vật tư một mình, muốn được đảm bảo tương lai vô lo vô nghĩ về sau bằng cách lấy vật tư ra làm đồ trao đổi hưởng cuộc sống thanh bình a.... (ノ_ノ)

Chủ nhân chỉ ra vẻ ngẫu thôi, ẩn nấp cái gì, bóng tối cái gì, chỉ là phong bật che dấu ý đồ đen tối tham lam thôi a....

Nãy giờ em không giám comment là vì chủ nhân quá bi ối, lúc thì "A Nhất a~ danh sách có vài ngàn mục thôi mua nhiều hơn càng tốt."

"Đừng rút tiền trong tài khoản của bản gia, rút của Mạc cửa cửa cũng được"

"Đó là căn cứ á, nhớ bảo tui là người đứng đầu chỗ đó nhá. Sau này nếu thân phận tang thi bị lộ để coi đám người trú trong căn cứ xem Khanh nữ vương điều khiển tang thi chống chọi thế giới ra sao.

Mu a ha ha.... Oai hùng vãi chưởng"

Chốt lại là:

"A Nhất ~~~ đi cướp luôn đi. Vay mượn chỉ là hành động ăn cướp cấp thấp vớ vẩn"

Đừng tốt bụng quá, chủ nhân của em không hề thâm sâu khó dò, chỉ là bệnh thần kinh vô sỉ không thể trị.... (ノ_ノ)

--- -----

Tiểu kịch trường:

Khiêm Tấn Hạo, Quý Viêm và Đường Vũ Hán thấy A Nhất cầm một đồng bài thi điểm 0, về ngạc nhiên:

"Ừa, đây không phải là chữ của Mạc Khanh sao?? Sao lại đề tên của cậu??"

A Nhất đang tiêu huỷ đồng bài thi phi tang chứng cứ bất lợi cho boss mặt không đổi sắc nói:

"Thân là người đứng đầu thế giới thành tích lại thấp kém, rất mất mặt. Đây là nguyên văn của chủ nhân tôn kính"

Khiêm Tấn Hạo:.....

Quý Viêm:.....

Đường Vũ Hán:.....

Cho thuộc hạ làm bài hộ là không mất mặt??"

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ngoại truyện: Chủ nhân cực phẩm

Trong dải Ngân Hà ở hành tinh XXX tọa độ YYY.

Có một toà kiến trúc phức tạp tinh xảo nằm giữa thảm thực vật lạ kỳ, đây là trụ sở của những người nắm giữ không gian thời gian vạn năm qua và đang diễn ra kỳ thi lên cấp do người đứng đầu trụ sở ban hành mỗi niên kỷ.

Đương nhiên tổ chức kỳ thi được sắp xếp ở một chiều không gian khác nơi mà 20.000 hệ thống phân bố dưới hành tinh tên gọi Trái Đất có thể tham gia đồng đủ.

Một người đàn ông mới đi du lịch ở đất nước Nhật Bản xinh đẹp rất ưa chuộng cảnh sắc và trang phục nơi đây nên đã quyết định diện nguyên cây và mang theo cả con hạc cho đủ bộ, đến trường coi thi.

Gương mặt tinh xảo cộng thêm trang phục mê hoặc. Tuy không hợp hoàn cảnh lắm nhưng vẫn khiến 20.000 hình mô phỏng ở đây ngưỡng mộ.

Các hệ thống nhìn cấp trên trực thuộc chi mình quá đẹp trai quá suất nên nhao nhao nịnh bợ, riêng 1103 đạo này hình như bị chủ nhân mới tiềm nhiễm hơi nhiều văn hoá phẩm không hợp tuổi, liền thốt lên:

"Thực dụ thụ"

Các hệ thống:.....

Người coi thi 1:.....

Người coi thi 2:.....

"..."

Người coi thi 1 đang vuốt ve đầu con hạc không khỏi nghiêng rằng: "1103!! Đạo này nghe vẻ nguoi cây chỉ số May Mắn chưa được tốt"

Hắn sợ bị lời nguyên rủa của người chơi 27A03033 quá mạnh mẽ đã khiến 3 người trực tiếp quy phục vào ma đạo sẽ rơi vào mình nên bẻ quan bấy lâu nay. Mãi đến tận vừa rồi được Krish rủ xuống Trái Đất du lịch thăm mùa hoa nở đẹp nhất trong các hành tinh tại Ngân Hà, hắn mới chịu nhượng bộ đôi chút vác xác ra ngoài.

Không thì còn lâu.

1103 đáng thương nhỏ giọng nói: "Bản hệ thống vẫn đang cố gắng rất nhiều, chỉ số May Mắn của người chơi tăng đều đặn xin ngài đừng cáu giận"

"Được rồi Yuuh... đến giờ bắt đầu kiểm tra rồi" Người coi thi 2 mặc đồng phục màu trắng đứng đắn cất tiếng trầm trầm, tà áo khoác dài kéo sau lưng, khi bước đi mái tóc phía trên tia thời thượng lướt qua gương mặt tuần tú, đuôi tóc nuôi dài đến eo buộc gọn lại bay bay cùng tà áo khoác. Quả là khiến các hệ thống nhỏ cả dải ước ao không biết đến bao giờ mình mới được trở thành người như vậy.

"Hừm... không đôi co với hệ thống ngu ngốc nhà ngươi. Được rồi đây là kiểm tra năm nay!!"

Người coi thi mặc sắc phục Nhật tên Yuuh chỉ lên màn hình tinh thể cực lớn, bắt đầu ra chỉ thị:

"Trên màn hình sẽ hiện ra câu hỏi dành cho 20.000 người ở đây, nhưng không phải các ngươi trả lời mà là người chơi hiện tại trực thuộc các ngươi quản lý.

Khi câu hỏi phát ra các ngươi sẽ gọi người chơi của mình trả lời dùm câu hỏi, nếu đáp án nào 1 trong 4 điều kiện: Đột phá, lạ, bất ngờ, xuất sắc khỏi bàn cãi. Thi bảng điện tử hiện số báo danh của các ngươi ở trên đầu sẽ bay dần lên cao theo mạng lưới có sẵn.

Câu hỏi sẽ kết thúc khi còn 1 người cuối cùng.

Được rồi các ngươi có 30 giây để truyền đạt thông tin cho người chơi cùng tham gia, nhưng không được tiết lộ đây là kỳ thi hoặc bất kỳ điều gì liên quan đến hành tinh"

Các hệ thống lần đầu thấy bài thi không liên quan đến mình lại dựa vào trí lực của người chơi do mình nhận làm ký chủ để dò xét năng lực làm việc, vô cùng hưng phấn kết nối với chủ nhân hiện tại.

1103 quen thuộc nhấn màn hình cá nhân hiện ra gương mặt đang vừa ngồi xem nhạc phổ vừa nhai bìm bìm của Mạc Khanh công túa.

"Chủ nhân, bản hệ thống mới đọc được mấy thông tin này rất lạ, không biết suy nghĩ người thế giới này thế nào. Ngài giải đáp giúp bản hệ thống nha"

Mạc Khanh đang nhai nhai gói bìm bìm do A Nhất chuẩn bị trước, mắt vẫn dán vào nhạc phổ nhắm nhắm lời hát, vô tư lự nhếch nhếch miệng: "Gi cũng được, nhanh nhanh lát ta còn thu âm"

1103 hơi cảm giác không an toàn, nhưng mà đây là đề bài bắt buộc, em không có phao a....

Chủ nhân, ngàn vạn lần đừng để bản hệ thống rớt khỏi top 10.000, nếu không sẽ rất thảm..

Nhìn màn hình ra câu hỏi, 1103 hồi hộp đọc cho Mạc Khanh:

Câu 1:

[Thứ 2 phải đi học lúc 7h sáng??]

Mạc Khanh: Đốt trường.

Ting!!

Báo hiệu qua cửa.

Hệ thống:..... (có... có ai đang lừa tuổi học sinh không?)

Hệ thống A: Hooeee.... có anh trai và bạn trai gọi dậy lâu rồi không biết trường học lúc mấy giờ...

Hệ thống B: Tui làm vua hải tặc, học hành chưa từng biết lĩ cái gì.

Hệ thống C: Ummm... Từ ngày làm Genin trường học chính là cuộc đời. Cứ ngủ đã mọi sự tính sau.

Hệ thống D: Phá án còn dễ như ăn cháo nữa là dậy sớm.

Hệ thống E: Cút hết xuống địa ngục đi!!!

"..."

{17.935}

Câu 2:

[Người mình thầm yêu bảo rằng đã có người họ thích rồi]

Mạc Khanh: Gạ d*t ngay người nó thích.

Ting!!

Hệ thống A: Hooeee.... không thế nào, Syaoran đã quay về với mình rồi!!!

Hệ thống B: Ngoài biển khơi có con gái đúng nghĩa để yêu hả???

Hệ thống C: Cô ấy thích đúng tên khôn mà con gái cả làng Lá đều thích, quá nhiều địch thù để cô vượt qua. Bỏ đêch sợ!!

Hệ thống D: Cô ấy quanh đi quẩn lại dù đáng về tôi lớn hay nhỏ vẫn chỉ thích tôi mà thôi.

Hệ thống E: Cô ta là ác quỷ!!!

"..."

{13.864}

Câu3:

[Người yêu cũ muốn quay lại??]

Mạc Khanh: Hmm... Nhiều người yêu cũ như vậy biết thằng nào muốn quay lại??

Ting!!

Hệ thống B: Trên biển khơi gái gú là phù du

Hệ thống C: Sakura - chan còn chưa biết tôi yêu cô ấy nữa sao mà có bước kế??

Hệ thống D: Quá nhiều vụ án có con gái thích tôi, nếu tất cả đòi quay lại tôi chưa kịp nói gì thì đã có nữ Karate giải quyết rồi.

Hệ thống E: Mẹ kiếp, có phải tầng địa ngục sắp đòi nguyên động đến nhà tôi rồi không??

"..."

{11.186}

Câu4:

[Crush nhắn tin say "Hi"]

Mạc Khanh: Hmm... Con đề ra đặt tên gì cho ngẫu?

Hệ thống:..... bá... bá quá rồi.

Hệ thống C: Đây chắc chắn là dấu hiệu chuẩn bị bị ăn đập.

Hệ thống D: 24/7 ở bên nhau, việc vớ vẩn đó không cần thiết xảy ra.

Hệ thống E: Mỗi lần cô ta nhắn tin nếu không phải đưa bé gặp chuyện thì chính là nhà tôi sắp bị phá tan.

"..."

{7.154}

Câu5:

[Gặp được đúng người mình thích vào độ tuổi đẹp nhất của bản thân]

Mạc Khanh: Coi như max xui xẻo.

Ting!!

Hệ thống D: Dành trọn thời gian bên nhau cùng các vụ án.

Hệ thống E: Khốn kiếp, sao cô không cút xuống địa ngục đi!!

....

Hệ thống K: Nếu lúc đó em chết, hãy để xác lại cống hiến cho anh giải phẫu nhé.

"...."

{2.534}

"..."

1103 nhìn kết quả hiển thị trên màn hình không khỏi run rẩy..

Đây chắc chắn là kết quả tốt nhất mà em từng đạt được, vì lần kiểm tra cao nhất em chỉ lọt được top 7.000 sau đó rụng thảm hại.

Các câu hỏi nối liền tiếp nhau giờ đã là câu thứ 11. Những người chơi mang tâm hồn con nít hoặc quá thánh mẫu, nhảm chán đều bị liệt thẳng thừng.

Chủ nhân cực phẩm bệnh thần kinh của em thì vẫn trụ vững bảng điện tử chưa hề dừng lại.

Không biết nên vui hay nên buồn khi mà chủ nhân đang giữ thành tích trả lời nhanh nhất và "mức độ sượng của bảng điểm" cao nhất đây hơ???

Người coi thi khi thấy bảng điện tử chạy đến câu 17, người lọt lại không quá 500 không khỏi tức giận.

Cái đám vô dụng nằm vùng ở hành tinh Trái Đất bao nhiêu năm rồi vẫn không biết đào tạo người chơi suy nghĩ như thế nào à?? Mấy câu đơn giản vậy mà cũng rớt??

Cái gì??

Đi học lúc 7h sáng?? Cmn chính là phải cho hắc năng lượng nổ tung cái chỗ dạy học quái quỷ đó.

Gặp người yêu vào độ tuổi đẹp nhất?? Đệch mợ chính là mày mau cút đi!!!

Người yêu nhắn tin chia tay??? Người văn minh đêch chia tay bằng tin nhắn!!!

Sếp bị tai nạn giao thông chết, mong thời gian đảo ngược lại để làm gì?? Ôi đệch, đệch, đệch, nếu không phải để replay chục lần xem cảnh lão chết cho hả thì giết ta đi.

Thế quái nào toàn câu dễ mà chỉ có số ít người lọt lại thế này??

Xem ai đang liên tục dẫn đầu chưa hề bị soán khỏi thành tích tốt nhất thế kia??? Câu trả lời cũng rất hợp ý hấn.

"..."

Má!!! Kia không phải là ID của người chơi biết nguyên rùa sao???

Câu26:

[Tại sao khi được tỏ tình con gái hay che miệng?]

Mạc Khanh: Không phải quá rõ ràng sao?? Để che dấu xem đang muốn nói Oh my God hay What the [bad word]!!!

Ting!!

Hệ thống:..... top.... top 100 rồi

Hệ thống K: Cô ta đang xem cơ thể chàng trai này có hợp để giao phối ra đời A nhiều gen trội không.

Hệ thống Y:... Phản ứng cơ thể bình thường ai cũng có.

"..."

{63}

Câu27:

[Lấy hết dũng khí để tỏ tình với crush bao lâu nay đây công vun vén ẩn tượng, cô ta nói chỉ xem bạn như anh trai. Bạn sẽ??]

Mạc Khanh: Loạn luân.

Hệ thống:.....

Các hệ thống top 50:.....

Các hệ thống đã rớt:.....

Người coi thi Yuuh:.....

Không gian:.....

Người coi thi Krish: Hmm..

Người coi thi Krish: Hmm

"..."

"..."

Tiếng gió tiếp tục thổi..

"..."

Mạc Khanh vẫn hồn nhiên ngồi trước phòng thu vừa nhồm nhoàm bím bím vừa nhìn phở nhạc khoan thai như công túa. Hoàn toàn không biết mình vừa làm nên lịch sử ở hành tinh XXX.

Chính là một cú hit hạ gục 50 sĩ tử đầu sỏ chọn lọc trong 20.000 người ở nhiều thế giới giả tưởng.

Phải biết rằng mỗi thế giới đều có nhân vật được hệ thống nhận chủ buff sức mạnh rất ghê, ấy thế mà một cô gái chỉ nhai bím bím một câu vô si đánh bật lại hết.

Đến các hệ thống còn đơ ra chưa kịp đọc câu hỏi cho chủ nhân, nghe xong đáp án của Mạc Khanh đều trực tiếp đập máy đầu hàng.

Được rồi 1103, chúng tôi thông cảm cho cậu vì sao ban đầu cậu lại vui vẻ thốt lên "Dụ thật" khi nhìn Cấp trên Yuuh.

Chúng tôi hoàn toàn thông cảm.

Có chủ nhân hiện tại cực phẩm như vậy...

Chúng tôi tâm phục khẩu phục...

Và nhân Thứ Nguyên bé bỏng của tác giả Mạc Khanh oanh oanh liệt liệt cảm phần thưởng cao nhất rinh về ỏ, còn đặc biệt nhận được lời mời add friend tài khoản cực kỳ lớn để các hệ thống cập nhật status, học hỏi kinh nghiệm.

Không những vậy còn được Krish - sama kín đáo dành tặng riêng phần thưởng nhỏ làm em cũng ù ù cạc cạc chẳng hiểu. Phải biết cấp trên bậc 7 tự nhiên mỉm cười sâu kín cho em đãi ngộ khác biệt, rất đoạ người nha.

Quả thực là nổi tiếng tăng vọt trong chớp mắt.

Còn Mạc Khanh khi vừa nói câu "loạn luân" bị Phó Kiệt đang đi tới nghe được.

Sau đó....

Không có sau đó....

"..."

A Nhất đáng thương.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tiệc sinh nhật Chiêu gia (1)

Sau khi A Nhất ra ngoài, Mạc Khanh ngồi phịch xuống ghế thờ phào nhẹ nhõm.

Cô còn có bữa tiệc tối nay phải tham dự cùng Phó Kiệt, bây giờ đã 3 rưỡi rồi, nếu không làm đẹp chuẩn bị thật tốt thì tối nay sao sánh vai với anh chàng nam thần vạn người mê luôn vô tình thả thính chứ.

Khi cô bước vào nhà tắm định tẩy rửa thân mình, bỗng nhiên động tác khựng lại.

Mạc Khanh nghi hoặc nhìn móng tay mấy hôm trước sơn nail đã bong đi một chút lộ ra hai vệt xám đậm, cô nhũ mày cạo cạo lớp sơn đi thì nguyên bản móng tay vuông vắn xinh đẹp cứ thế dễ dàng bại lộ trước không khí không cần acetone.

Mạc Khanh giặt mình.

Mới có mấy ngày từ khi cô rời khỏi Mạc gia, móng tay vậy mà biến đen hơn những mấy lần??

Nếu lần đó chỉ là màu ghi nhạt giống như người bệnh ốm yếu thì bây giờ nó đã đậm hơn rất nhiều, có thể nói là tương tự màu tro bếp. Sao tốc độ thi hoá của cô lại tăng nhanh đột biến vậy? Không phải đến gần ngày diễn ra nhật thực báo hiệu mặt thể, dấu hiệu tang thi trên cơ thể cô mới hoạt động mạnh mẽ hơn sao?

"Thứ Nguyên, Thứ Nguyên" Mạc Khanh gấp gấp gọi

[Bản hệ thống vì chủ nhân phục vụ online 24/24]

"Tình tiết tiểu thuyết đang bị lệch đi. Ngươi có biết vì sao tốc độ thi hoá của ta lại tăng nhanh không?"

Kỳ thi đã qua rồi nên Thứ Nguyên vô cùng thoải mái giải thích: [Chủ nhân đáng kính, chỉ số May Mắn đã mở ra nên có thể nói lúc này ngài đang sở hữu một nửa bản tay vàng.

Điều đó có nghĩa chủ nhân đang là một tang thi tiến hoá nhanh hơn hẳn một bậc. Biến thành tang thi càng sớm chủ nhân về sau càng mạnh nha]

Mạc Khanh hiếm khi mới không bị hệ thống lấp não bởi vinh hoa một lần, cô nghĩ đến tour diễn của Phó Kiệt sợ rằng mình sẽ hoàn toàn trở thành tang thi trong mấy ngày đó, nên có thể nói thông tin này chính là vừa vui vừa buồn.

Thứ Nguyên biết thừa Mạc Khanh nghĩ gì, em không sợ chết mà khoe đồng quà:

[Chủ nhân, thực ra "đẩy nhanh tốc độ thi hoá" là món quà cấp trên của bản hệ thống đặc biệt gửi tặng do ngài đã tham gia kỳ thi hàng niên do hành tinh của bản hệ thống tổ chức]

"Kỳ thi nào??"

[Hơn 20 câu hỏi chủ nhân trả lời giúp bản hệ thống trưa nay á. Kỳ thi vượt cấp đoá nha]

Mạc Khanh:..... (Đề bài như ***) Vậy quà cho bốn gia là gì?

[Ngài Krish đã trực tiếp buff dữ liệu của 27A03033 - chính là mã vạch của chủ nhân khi tham gia xuyên thế giới này, trực tiếp nhân đôi tế bào virus trong cơ thể lên gấp 3 lần so với tang thi khác.

Cho nên tốc độ thi hoá của ngài mới nhanh hơn bình thường như vậy]

Mạc Khanh nhìn móng tay màu thâm đen, rõ điều này khiến cô không hài lòng chút nào. Còn rất nhiều việc sắp tới phải làm nếu biến thành tang thi thực sự, lúc đó máu thịt con người vô cùng hấp dẫn cô mà cần một cái đảm bảo viện nghiên cứu "thân thiện với môi trường" sẽ gọi cô đến tham gia công tác lâm

Khốn nạn!!!

Nhận ra tâm tình chủ nhân không tốt, Thứ Nguyên lập tức chữa cháy xoa dịu:

[Chủ nhân xin đừng gấp, thực ra ngài có thể lựa chọn ngày để trở thành tang thi thực thụ, chỉ là đánh đổi lại thể trạng của chủ nhân sẽ y hệt một người bệnh tật đầy mình do tế bào bị chèn ép cho đến ngày biến đổi mới thôi.

Nếu chủ nhân muốn bản hệ thống sẽ lên quy trình kích hoạt]

Mạc Khanh ngẫm nghĩ một lúc, vậy cũng được, nếu cho cô làm người bình thường thêm tầm 10 ngày nữa chắc không sao, đến lúc đó mọi việc bố trí cũng đã ổn thoả rồi.

Cô gật đầu: "Được, ngươi kích hoạt đi. Ấn định 10 ngày sau"

Thứ Nguyên nhanh nhẩu: [Đây là văn bản ngài Krish chuẩn bị cho chủ nhân khi chủ nhân có ý định sử dụng sản phẩm.

Ngài ấy nói password mở nó chính là những dòng chữ này]

Ngay khi Thứ Nguyên vừa dứt lời, trước mặt Mạc Khanh rơi xuống một mảnh giấy trắng in hoa văn chìm toả mùi thơm phức. Trên đó thoáng qua 2 dòng chữ ngắn ngủi, cô chậm rãi đọc:

"Ta nguyên rùa Yuuh cấp bậc 11 tại hành tinh XXX muôn kiếp bắt lực với gái. Một ngày làm thụ, cả đời làm thụ"

"..."

Mạc Khanh:.....

(WTF PASSWORD???)

Hệ thống:.....

(Đầu má!!! bị gài đẹp vãi ***)

[[Bíp... Thình giừ tôn nghiêm của bậc điu đất người chơi]]

"..."

Bo... boss Yuuh..... Không phải lỗi tại bản hệ thống đâu a.... Ngài chuẩn bị sa vào ma đạo... Thực sự không phải lỗi do bản hệ thống không cày chỉ số May Mẫn cho ngài đầuuu....

Mạc Khanh nhìn nét chữ rồng bay phượng múa bằng mực nước liền đen mặt: "Hai kẻ này là ai?"

Cùng lúc đó ở hành tinh XXX, Yuuh đang nói chuyện với một đồng nghiệp nữ xinh đẹp thì hắt xì một cái, hần xoa xoa mũi bỗng dưng cảm thấy cơ thể lạ lạ, đành xin lỗi cô quay trở về phòng làm việc.

Trên đường đi thấy Krish đang chăm sóc hạt giống nghiên cứu mới gần đây ở hành tinh hàng xóm cách 3 vạn năm ánh sáng, liền lon ton lại bắt chuyện:

"Này này... tự nhiên tôi thấy lạ lắm ấy"

"Làm sao??"

"Cái cô hoa khôi mới được chúng ta bầu chọn năm ngoái tự nhiên hành xử vô duyên hẳn. Đến tôi còn chẳng có hứng nói chuyện nữa.

Rõ ràng hôm qua còn thấy cô ấy rất đáng yêu"

Krish cười dịu dàng nâng niu một mầm cây nhỏ urom xuống đất, hần dịu giọng: "Chắc do cậu đang mệt mỏi đấy, ngủ một lát là hết"

Yuuh nghiêng đầu sang một bên thờ dài.

"Ừa có khi thế thật. Chắc do lâu rồi chưa phát tiết. Tối nay tôi sẽ đi sang hành tinh XXX xem, nghe đâu có mấy cô em da đỏ mắt mèo đẹp cực kỳ"

"Grak!!!"

"Ồi!!! Ngu ngốc, cậu làm gãy chồi non rồi, tay chân thô thiển. Xê ra để ông đây làm cho"

"..."

Mạc Khanh cảm nhận trong cơ thể như có hàng vạn con kiến đang gặm nhấm, ngứa ngáy khó chịu vô cùng.

Cô ngồi ở mép giường cảm nhận thay đổi từng chút một trong cơ thể, đến mức tưởng như từng centimet tế bào dịch chuyển cô đều nắm rõ được.

Móng tay màu xám đậm cũng thu hồi dần trở về ghi nhạt, màu da không trắng xanh rõ ràng như trước nhưng lại toát lên vẻ ốm yếu mỏng manh như cánh ve.

Lúc này Thứ Nguyên có nói cho cô khi chương trình ẩn virus 10 ngày khởi động, cô sẽ có cảm giác sức khỏe kém đi trước khá nhiều, hệ miễn dịch suy giảm, động tác cũng sẽ càng ngày càng khó khăn y hệt bệnh nhân đang sống đến những ngày cuối đời mình để che dấu hoàn toàn dấu hiệu tang thi. Cô hài lòng, 10 ngày là đủ để cô chuẩn bị mọi thứ thật tốt nghênh đón mặt thế, xây dựng cuộc sống vô lo vô nghĩ không bị con người truy đuổi nữa.

Huống hỏ, biết đâu nam chính chết giữa đường sau đó cô được quay trở về thì sao.

Có thể hẳn là nam chính, là kẻ mang bàn tay vàng kim thân không hổng. Nhưng đó là càng về sau càng rèn luyện hẳn mới có sức mạnh, còn lúc này gặp phải tác giả đại nhân cô đây, không tin đứơ con mình đẻ ra lại không nhét vào bụng lại được.

Mạc Khanh ước chừng sức khỏe của mình một chút, vết thương ở vai trái nếu lúc trước không có chút cảm giác nào thì lúc này lại nhói lên từng cơn hẳn là do chưa được chăm sóc tốt, ngoài ra mọi thứ vẫn hoàn toàn bình thường, cô vẫn có thể đi lại ăn uống mọi thứ mình thích.

Mạc Khanh đứng dậy đến tủ đứng góc phòng lấy một bộ váy đứng cổ không tay màu trắng chất liệu kaki, phía trên thắt eo, phía dưới hơi phồng dài đuôi ra sau đến qua đầu gối làm lễ phục tối nay, mở ngăn kéo sử dụng đôi găng ren dày ngón tay cùng màu phủ lên đôi bàn tay thon gầy. Trước bàn trang điểm, gương mặt phủ phấn nhẹ nhàng, lông mày thêu sợi ti mĩ, chuốt một lớp mascara mỏng, điểm son lý mạn chín sau đó đi giày cao gót 7 phân trắng hài lòng xoay người trước gương cầm theo túi xách rồi ra khỏi phòng.

Lúc này A Nhất sau khi ra ngoài phân phó thuộc hạ cấp dưới xong đã quay về, nhìn cô rõ ràng đã trang điểm nhưng lại không giấu được vẻ yếu ớt khác hẳn lúc ban sáng lập tức cảm lấy túi cho cô, nghiêm cẩn đi sát theo sau mở cửa chính.

Mạc Khanh đương nhiên không nhận ra mặt vệ của mình đã nhận ra cô có sự khác thường, vô tư sang nhà đối diện gõ cửa.

Phó Kiệt không để cô đợi lâu, hần đường như cũng đã chuẩn bị xong chỉ còn chiếc nơ cổ tùy ý chưa buộc, bộ vest đắt tiền hai màu đen trắng đơn giản nhưng bao lấy dáng người thon gầy, quả là khiến Mạc Khanh vô thức nuốt nước miếng một cái.

Hắn biết người tới là cô nên nghiêng người cho cô vào trong nhà đợi, thế nhưng khi A Nhất mặt dày mặt dạn đi sát ngay phía sau bóng ánh nhìn của Phó Kiệt lạnh xuống.

＼(— —)／

Cậu chàng mặt vệ nhận ra sự không thiện cảm từ đại thiếu gia Phó gia dành cho mình, thế nhưng hình như bản thân chưa từng làm gì khiến anh ta phải tỏ thái độ như thế cả, nên cuối cùng chẳng thêm để ý cứ thế đứng ngay ngắn bên cạnh Mạc Khanh như tùy thời có thể bảo vệ cô bất cứ lúc nào.

A Nhất rất ra dáng một người anh họ chu đáo, đặt túi xách xuống ghế ngồi bên cạnh cô, âm vực giọng thể hiện quan tâm:

"Tiểu Khanh, hình như sức khoẻ của em đang không được tốt, hay là tối nay ở nhà đi"

Phó Kiệt nghe được sa sầm mặt xuống vài độ.

Mạc Khanh đầu gối thích ứng rất nhanh với hoàn cảnh, hoàn toàn hưởng thụ sự thay đổi của mặt vệ ngẩng đầu lên tỏ rõ mình là cô em họ ngoan ngoãn:

"Không sao đâu anh, chỉ là khó chịu trong người chút thôi. Do lúc này không cẩn thận nên bị lạnh, em uống thuốc rồi"

"Sao lại không cẩn thận như vậy? Để anh chuẩn bị canh gừng tối về em uống nhé"

"Dạ, cảm ơn anh nhiều nha≡"

Mặt Phó Kiệt đã có thể hình dung ra cái đít nòi để so sánh.

Những câu đối thoại vừa rồi của hai anh em quả thực không nghĩ linh tinh không được. Hắn mở điện thoại ra nhắn tin cho Chiêu Huy "Sáng mai khởi hành sớm đến thành phố E không chậm trễ" rồi quay sang nhìn A Nhất:

"Xin lỗi tôi vẫn chưa biết tên anh"

"Tôi là Phong Tử Nhất"

"Vậy tôi nghĩ anh nên về nhà được rồi, Khanh tiểu thư cứ an tâm giao phó cho tôi. Cửa không khoá. Xin mời" - Phó Kiệt cười cười.

A Nhất không do dự đáp trả:

"Cảm ơn ý tốt của Phó thiếu. Trai đơn gái chiếc ở cùng một gian phòng không tiện, tôi nghĩ tôi nên ở lại đây thì hơn"

Mặt Phó Kiệt triệt để đen kịt.

Mạc Khanh:.....

A Nhất a... nhập vai diễn sâu quá rồi. Nhìn khác gì gà mẹ bảo vệ gà con không??

Tui còn muốn ở với Phó Kiệt càng riêng tư càng tốt á. Có phải hắn đang không phòng bị không? Tui giết hắn chắc là được há ~

Hệ thống đang nhai đồ ăn vặt xem drama.

Chắc chắc....

Nhìn người mẹ của năm giang cánh bảo vệ con gái kia ~ Đúng là A Nhất của em nha, đáng iu không thể tả, moe quá đuyyy ~

Còn nam chính...

"..."

Đậu má!!! Nghĩ lệch lạc từ lúc quái nào sao em không biết?

Kẻ nào?? Kẻ nào tranh thủ lúc bản hệ thống đi vắng tiêm nhiễm văn hoá phẩm đồi trụy vào đầu của nam chính đến mức này hử????

Không!!!

A Nhất senpai không bao giờ làm mấy cái hành động chim chuột đòi bại như thế, A Nhất còn "trắng sáng" hơn cả anh đó nam chính đàn độn!!!

A Nhất là người hiền lành nhất thế giới, nếu có kẻ hiền lành hơn cả anh ấy, bản hệ thống sẽ giết kẻ đó để A Nhất lại trở thành người hiền lành nhất thế giới!!!!

Tác giả đại nhân, hần làm ô nhiễm hình ảnh anh trai quốc dân, giết hần đuyyyyy!!!!

Quá si nhục!!

Nam chính kim - thân - không - hồng??? Đã có bản hệ thống bảo kê rồi!!!!

Tiểu kịch trường:

A Nhất: Tiểu thư, có thư tín gửi cho ngài, đã chiếu tia X không có vấn đề hay chất độc nguy hiểm.

Mạc Khanh méo mặt, thời đại nào rồi còn viết thư?? Xem nào:

"Ta nguyên rùa Yuuh cấp bậc 11 tại hành tinh XXX nhìn bất kỳ động vật giống cái nào cũng thấy xấu như chó"

A Nhất:.....

Mạc Khanh:.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tiệc sinh nhật Chiêu gia (2)

Chiếc Ferrari FX phiên bản giới hạn lao vun vút trên đường cao tốc đến ngoại thành phía Tây Nam thành phố, Phó Kiệt nhìn thoáng qua Mạc Khanh ở ghế lái phụ loay hoay bỏ quả vào trong hộp giấy, cẩn thận lấy nơ vải ánh kim tuyến bạc bọc quanh, hần tò mò hỏi: "Sao lại tặng vòng ngọc? Phụ nữ vốn đâu thiếu mấy thứ này?"

Mạc Khanh mắt vẫn dán vào hộp quà, từ tốn đáp: "Đây không phải là vòng ngọc bình thường, Khiết Minh Cổ Ngọc có tác dụng dưỡng nhan, được nuôi dưỡng rất có linh khí, anh có nói qua di ba anh đạo này sức khỏe không tốt nên tôi liền nghĩ tới nó. Mẹ cho tôi từ lâu rồi nhưng tôi không có dịp dùng vẫn cất trong hộp, tôi đoán di ba của anh sẽ rất hợp với nó nên liền đem tặng"

Cô còn chưa kể đoạn quan trọng nhất, trong Chiêu gia có kẻ phản bội làm việc cho Phó Thanh và Hà Vân Dao, di ba của hần là Chiêu Bách Hân đang bị người xấu rót độc vào cơ thể mỗi ngày, sức khỏe đang giảm sút theo năm tháng.

Ừm, người xấu nhất là cô, ok, nhận. Nếu cô không chấp bút thì đã không có nhiều người xấu ~. Vì vậy cô không chỉ là nhân vật phản diện, mẹ đẻ của các nhân vật trâu bò, mà còn là bà tổ nghiệp của tập đoàn vật hy sinh và người xấu nữa.

Bây giờ cô đang phải cứu nhân vật phe thiện khỏi nhân vật phe ác, vì Phó Kiệt rất dung túng cho nhà ngoại nên bây giờ cô phải tạo càng nhiều ân tình lên người hần càng tốt lỡ sau này nếu hần có phát điên còn lôi chứng cứ ra để thoát khỏi án mạng được chứ.

Tang thi vô cùng yếu ớt. Nhất là một cảnh hồng nhan mai như cô.

Phó Kiệt hiểu dụng ý của Mạc Khanh nên gạt gạt đầu tán thưởng. Chắc cô gái này nghĩ đơn thuần Khiết Minh Cổ Ngọc chỉ có tác dụng làm đẹp chứ không nghĩ tới các công dụng khác, thực chất ngọc Khiết Minh được hình thành trên đỉnh núi tuyết băng sơn quanh năm, giàu linh khí, có tác dụng trẻ hóa, chữa chứng mất ngủ, đẩy lùi bệnh tật và độc tố, nếu đeo lâu, những căn bệnh khi sinh ra đã có cũng dần dần biến mất. Đó chính là lý do Khiết Minh Cổ Ngọc vô cùng quý giá, sở hữu được nó cũng phải mất đến mấy triệu đô là ít, ấy vậy mà cô gái này không chút do dự đem tặng, lại còn là người lạ không thân quen. Chứng tỏ gia thế của cô ta cũng không phải chỉ là hạng trung lưu bình thường.

Nhìn nước da tái nhợt mà lớp trang điểm không thể che dấu được sự yếu ớt của Mạc Khanh, Phó Kiệt chau mày lại:

"Khiết Minh Cổ Ngọc này có thể có tác dụng cho bệnh của cô. Sao cô không để lại mà dùng?"

Mạc Khanh thất xong cái nơ, bỏ vào túi giấy ôm trong lòng rồi quay đầu sang chớp chớp mắt: "Tôi là bị nhiễm xạ, đã ăn vào trong máu. Nếu ngọc này có tác dụng thật thì tốc độ chữa trị của nó sao đua được với bệnh của tôi. Nếu chữa được tôi đã đeo đủ hoa tai, vòng cổ, hai tay, hai chân thậm chí là ôm cả một khối đi ngủ rồi chứ cần gì phải đem tặng di của anh!"

Ý là chị đây đang tiến hóa thành tang thi, nếu dùng đồ gì có tác dụng chữa trị hoặc linh khí chị đây sẽ chỉ càng tăng tốc độ thi hóa mà thôi. Anh hiểu không. Tất cả các loại ngọc hay thuốc thang quý hiếm đều vô tác dụng. Chính là ngay lúc này chị cũng có thể ra lệnh cho Thứ Nguyên hoàn tất quá trình biến hình mà dùng hàm răng trắng xinh cắn phập một cái vào cổ của anh, anh sẽ chết toi, sẽ phun máu đầm đìa mà chết, còn có không khí ngòi đó sức với chả khỏe?? Chị là boss ở đây nhà.

[Chủ nhân, 10 ngày nữa cơ, biến thành tang thi lúc này là vượt quá quyền hạn rồi] Hệ thống đáng thương hể hể nói.

Mạc Khanh rít lên: Câm miệng!!

Phó Kiệt mày nhủ lại càng sâu, cái cổ tay mảnh khảnh dễ dàng bẻ gãy kia chứng tỏ chủ nhân của nó cỡ nào yếu ớt, hần còn nhớ cái lúc cậu của hần ở trên xe hỏi cô có muốn tham gia lưu diễn đến thành phố E với hần hay không, cô liền gật đầu đồng ý không nghĩ ngợi. Lúc đó hần đã cảm thấy khá may mắn không còn cần phải lao đao tìm người có âm vực giọng giống mẹ hần nữa, nhưng lúc này nhìn thân thể cô như vậy, hần bỗng nhiên có suy nghĩ muốn để cô ở nhà.

Chẳng mấy chốc chiếc xe đã dừng lại ở trước cổng khu biệt thự nhà chính Chiêu gia, từ xa Mạc Khanh đã dễ dàng nhìn thấy cực nhiều những chiếc xe sang trọng đủ màu sắc kiểu dáng, từ limited cho đến quái dị trong lòng không khỏi ồ lên vài tiếng. Chỉ là thuận tay viết vài dòng miêu tả khoa trương cho bữa tiệc sinh nhật ở Chiêu gia thôi mà cũng hoành tráng thế này, nếu cô viết thêm "phi cơ, phản lực, tàu ngầm" chắc chắn nó cũng chễm chệ nằm ở đây không chừng.

"Kiệt thiếu gia chào mừng về nhà"

Người bước tới mở cửa xe đón Phó Kiệt chính là Tổng quản gia, đã ngoài 60 tuổi nhưng thoạt nhìn vô cùng khỏe khoắn minh mẫn, ông sinh sống và phục vụ ở nhà chính đã bằng đúng số tuổi ông có, nhìn lần lượt các thiếu gia tiểu thư lớn lên cưới vợ gả chồng, chính vì thế tiếng nói của ông tại đây vô cùng có uy quyền. Cô cũng không miêu tả gì về gia tộc này nhiều vì về sau khi mặt thể bùng nổ, gia tộc này nằm trong danh sách bị Phó Thanh tiêu diệt, chính là ngoại trừ vài người chủ chốt mang máu mủ với Phó Kiệt, toàn bộ đều chết sạch.

Mới kích thích con thú hung tàn trong hần trả thù tất cả.

Nhất là lúc Phó Kiệt tự tay giám sát giết chết mẹ con Phó Thanh, cho người lăng trì hết ngày này qua ngày khác đến tận vài tháng liền kéo dài hơi tàn cho chúng sống không được chết cũng không xong, nhốt hai kẻ đó vào lồng sắt hồ mới thả tang thi vào cho chúng giờ móng vuốt cào vào trong lồng ăn thịt sạch sẽ rút đến xương cốt không còn. Khi tất cả xong xuôi chỉ còn đọng lại một vũng máu nhầy nhụa mới ném mồi lửa thiêu rụi cả đám tang thi rồi nở nụ cười tàn nhẫn của người đã báo được thù.

Cái kiểu đến chết cũng phải dày xéo lần cuối, quả là đau không thể nào tả xiết.

Đương nhiên, người góp công liên thủ với Phó Thanh giúp hần ngày càng cường đại ngoài nhân vật phản diện là cô ra còn ai khác nữa?

Cái lúc Phó Kiệt đã quá mạnh mẽ và bắt được cô, hần đã tự tay tiêm một loại thuốc của viện nghiên cứu khiến tang thi có thể cảm nhận được cảm xúc y hệt người bình thường. Sau đó để những người trong viện thoải mái dùng cô làm thí nghiệm đủ loại, rút móng tay móng chân xem tốc độ mọc lại, bẻ gãy xương thành mấy đoạn xem tốc độ liền, khoét não, khoét phổi, khoét tim, cắt ruột ở ổ bụng,... vv....vv... chính là để cô tự thể nghiệm mọi loại đau đớn tàn nhẫn nhất cũng không khiến hần cảm thấy thỏa mãn.

Chắc, công nhận cô miêu tả cũng ác thật.

Nhất là đoạn con dao kia nhẹ nhàng kẻ vào cổ cô cửa từng chút một cho đến lúc nó đứt ra. Nhìn không khác gì một bãi quả blueberry nát bầy, nếu chứng kiến tận mắt, hần một tuần không ăn cơm được cũng là điều quá bình thường vì khí đó người cô đã nát bét rồi, xinh đẹp gì cho cam.

Thấy người bước xuống là một cô gái lạ, Tổng quản gia có vẻ hơi ngạc nhiên nhưng liền bình ổn thái độ rất nhanh đưa tay ra làm động tác mời cô vào. Mạc Khanh nhẹ nhàng gật đầu.

Hmm..., tuy bản thân chưa bao giờ tham gia mấy bữa tiệc tùng quý tộc lớn thế này bao giờ, nhưng dù sao đây là thế giới ảo, cô không sợ, không chi không sợ mà cô còn muốn nháo loạn cho nó bùng nổ lên nữa cơ.

Vì lát nữa thôi sẽ có vài nhân vật mặt dày mặt dạn vô cùng, nếu cô không phá thì quả là có lỗi.

Cả hai vào đến sảnh chính thu hút sự chú ý của rất nhiều người, không chỉ do Phó Kiệt thân là cháu trai trưởng mà còn vốn dĩ rất hiếm khi đưa cô gái nào về nhà, ấy vậy lần này lại mang theo một cô gái lạ mặt, không phải ca sĩ cũng chẳng phải diễn viên, nếu phải thì cũng quá chìm so với giới giải trí rồi. Thấy cháu trai dẫn theo một cô gái đến tiệc gia đình, gia chủ Chiêu gia - Chiêu Mạch dùng một tay chống cây gậy chạm rải tiến đến, tuy thế song lưng ông lại thẳng tắp phảng phất khí thế uy nghiêm của người đứng đầu gia tộc không vì tuổi tác mà suy giảm.

"A Kiệt, lâu rồi không thấy cháu ghé qua thăm lão già này. Mừng cháu về nhà"

Phó Kiệt bước đến nhanh hơn đỡ lấy một tay của lão Chiêu Mạch, dẫn ông về chỗ ngồi:

"Ông ngoại, ông cũng biết vài ngày tới là ngày quan trọng nên cháu có khá nhiều thứ để chuẩn bị"

"Hừm" Chiêu Mạch nhủ mày tỏ rõ thái độ không vui "Nếu không phải sinh nhật Bách Hân chắc cháu cũng không thèm qua xem lão già này sống hay

chết đúng không??"

Phó Kiệt cười cười: "Không có. Nếu hôm nay không phải sinh nhật của dì ba, cháu vẫn sẽ đến thăm ông"

Mạc Khanh không thấy mình bị bơ đi có chút lúng túng nào, cô đang mãi quan sát thái độ hai người Chiêu Mạch và Phó Kiệt trước mặt.

Thực quái lạ. (¬_¬)

Nam chính nhà người ta luôn vác bộ mặt lãnh khốc cân cả thế giới, chính là vẻ mặt như tất cả sự vật trên đời đều nợ hần tiền, dù là người trong nhà cũng hiếm khi tỏ thái độ ân cần ấm áp thế kia, đều cười không nổi 1 độ. Ấy vậy mà Phó Kiệt dưới ngòi bút của cô khác, tận mắt chứng kiến khác, nhìn không khác gì một người cháu hiền thảo bình thường cả.

Cô thực hoài nghi lúc viết bản thảo không biết có lỡ ghi vài câu cảm thán vào miêu tả cảm xúc của hần không, tại sao lại có biểu hiện đúng chất cháu ngoan thế kia?

Loạn rồi, loạn hết rồi!!!

Cô muốn nam chính tiêu sái lãnh khốc băng sơn vạn năm, chỉ tan chảy trước nữ chính thôi cơ!!!

"A Kiệt, vừa về tới không thềm ngõ ngang đến chủ nhân bữa tiệc là dì rồi, đây là bạn của cháu sao? Giới thiệu cho ông ngoại và mọi người biết một chút đi chứ"

Nhìn người phụ nữ thành thực quý phái trước mặt mặc bộ đầm đuôi cá ngắn màu xanh dương, mái tóc đen uốn búi gọn nở nụ cười hiền dịu, Mạc Khanh biết ngay đây là Chiêu Bách Hân, dì ba của Phó Kiệt và là nhân vật chính của bữa tiệc này.

Mẹ đẻ của Phó Kiệt là đại tiểu thư, Chiêu Huy nhị thiếu gia, Chiêu Bách Hân tam tiểu thư và Chiêu Khả Hân tứ tiểu thư. Chiêu Mạch sinh ra bốn người con tất cả đều rất ưu tú và có sự nghiệp riêng vững chắc.

Chiêu Tinh Hân giống vợ chồng Chiêu Mạch có máu nghệ sĩ trong người nên gia nhập làng giải trí rất sớm, ba người con còn lại thích kinh doanh nên đảm nhiệm các vị trí khác trong công ty giải trí Tinh Tế và các công ty trực thuộc. Chiêu Tinh Hân mất quá đột ngột khi sự nghiệp đang hưng thịnh nên Chiêu Huy đã thay bà gánh vác tất cả, từ bỏ vị trí Giám Đốc Kinh Doanh nhường lại cho em gái Chiêu Khả Hân lên làm người quản lý đứng đầu toàn bộ về các nghệ sĩ trực thuộc đầu nhập Tinh Tế, biến nó thành môi trường đáng mơ ước nhất cho những ai đam mê ánh sáng sân khấu.

Đương nhiên Chiêu Mạch vô cùng tự hào về đứa con trai duy nhất này, con gái đầu lòng mất đi cũng khiến ông đau buồn một thời gian rất dài, sức khỏe suy giảm dần đến đi lại phải nhờ vào một cây gậy chống, thế nhưng đứa cháu trai mà con gái đẻ lại vô cùng hiền thảo khiến ông cũng nguôi ngoai đi phần nào.

"Đây là... Tiểu Khanh, chuyển đi đến thành phố E của cháu có sự góp mặt của cô ấy nên cháu mới dẫn đến giới thiệu với mọi người"

Phó Kiệt nhìn về phía cô gật đầu giới thiệu, một phần cũng để cô thả lỏng tâm trạng không quá cứng nhắc lạc lõng, một phần nói rõ nguyên do muốn đưa cô đến cho người nhà Chiêu gia.

Chiêu Mạch nghe cháu trai nói qua, bắt đầu nhìn về phía Mạc Khanh ra vẻ nghiên cứu.

Gọi tên rất thân mật, Tiểu Khanh? Mà không phải là gọi họ kèm theo tên sao?

"..."

Được rồi, không có gì phải cuống, hôn sự là do hai người không biết tiết tháo kia đặt, không phải Chiêu Mạch, cô không cần cuống. Nhưng mà, gương mặt kia giống hệt bác Mạch ở đầu ngõ dạy hai chị em cô cưỡi võ, tự nhiên sẽ khiến trong lòng cô nảy ra nỗi sợ hãi nguyên thủy với sự phụ. Cô chỉ tiện tay miêu tả và đặt tên giống mà thôi, ai ngờ đầu giống hệt chớ.

Không cần hoảng, Mạc Khanh, không cần hoảng, hiện thực bác Mạch là sự phụ mày, nhưng ở đây bác Mạch lại là một lão nhân gần đất xa trời trí tuệ gần như không còn minh mẫn.

Chiêu Mạch nhìn cô một hồi, híp híp mắt nhạ giọng nói: "Nhìn kiểu gì cũng là con gái thứ tư của Mạc Quân, A Kiệt, cháu đôi suy nghĩ không ghét nó nữa rồi sao?"

"..."

A... là nhà nghiên cứu nào ký văn bản phê duyệt thông tin ban hành nói những người ngoài 70 tuổi trí tuệ không còn minh mẫn vậy??

--- -----

Tiểu kịch trường:

Du Tử Duật: Kia.... ế??? Mạch sự phụ??? Thật sự mày cho tất cả những người ngoài hiện thực vào truyện à Tiểu Khanh?

Mạc Khanh: Cũng không hẳn, nhưng cả nhà chúng ta em đều cho vào.

Du Tư Duật: Nhắc mới nhớ, con chó ở nhà không biết có ai chăm không.

Mạc Khanh: Anh mua chó hồi nào sao em không biết??

Du Tư Duật: Lúc mày vừa biến mất anh đã đi mua nó về.

Mạc Khanh: Có phải em biến mất anh rất nhớ em nên mua nó về cho khuây khoả không??

Du Tư Duật cười khẩy: Anh sẽ ở nhà chờ mày về, lúc đó con chó không nhận ra mày sẽ sủa rất hăng và đuổi mày đi không cho vào nhà. Nghĩ đến thôi anh đã muốn cười tít... (▽)

Mạc Khanh:.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tiệc sinh nhật Chiêu gia (3)

"Gia chủ Chiêu gia, hẳn ông vừa nhắc đến tên tôi, có chuyện gì liên quan đến con gái bảo bối của tôi sao?"

Người lên tiếng đang tiến vào từ phía cửa chính chính là Mạc Quân cùng Mạc Thiên và Mạc Trí Tường, cả ba đều mặc vest thiết kế cắt may vừa người nên vô cùng toả ra sức quyến rũ, Mạc Quân thì toát ra phong phạm một quý ông hoàn hảo phong độ, hai người con thì lịch lãm điển trai, đi vào cùng với nhau khiến rất nhiều các cô gái và quý bà trầm trồ ngưỡng mộ.

Chiêu Mạch tự mình đứng lên, tiến về chỗ ba người không kiêu ngạo cũng không nhún nhường mà chào hỏi: "Gia chủ Mạc gia, thật hân hạnh đón tiếp ông hôm nay"

Tuy tuổi tác cả hai chênh lệch nhau gần 20 tuổi, thế nhưng những gì Mạc Quân gây dựng khiến không ít kẻ lẫn lộn lâu năm phải ngả mũ thán phục, bất giác khi tiếp xúc nghiêm nhiên cũng nhận được nhiều tôn trọng từ những người lớn tuổi như Chiêu Mạch.

Khi tiến đến bắt tay, ba cha con Mạc Quân vô tình đảo mắt qua nơi Mạc Khanh đang đứng tận lực làm giảm giá trị tồn tại của mình đến mức thấp nhất, ánh mắt bọn họ có chút kinh ngạc:

"Tiểu Khanh? Ba gọi điện cho con không được hoá ra con đã đến đây từ trước rồi?"

Thôi xong rồi.....

Cô là cô không hề mong có cái đoạn nhận người thân này đâu a....

Mạc Thiên dĩ nhiên không được cô báo trước nên không hề phủ nhận câu gọi em gái của cha mình, Mạc Trí Tường lại càng không. Trong đầu Mạc Khanh liền vận chuyển thật nhanh các tình tiết tiểu sử chủ thể, Mạc Khanh thăm hỏi may mắn cô và Phó Kiệt hầu như 1 năm chỉ đụng mặt nhau vài lần, mỗi lần đều là chủ thể đứng tù xa nguy trang thành vô bực kiêu ngạo bên trong giấu tâm tư đã muốn nổ bong bóng hồng với hôn phu nam thần đại đại suất khí.

Mạc Khanh động tâm càng xấu hổ, càng dễ làm mấy hành động dọa người thành ra mỗi lần gặp đều để lại ấn tượng "khó phai" trong lòng hôn phu.

Chung quy chính là chủ thể tự đơn phương, càng che dấu càng khiến hẳn thấy loè loẹt ồn ào, suy nghĩ tốt chưa bao giờ muốn roi một chữ lên người cô, nên hẳn vẫn luôn tỏ thái độ thờ ơ như không để ý đến mình còn một vị hôn thê bị mấy lão gia vô phế gán ghép từ lúc nào.

Mạc Khanh nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy không có gì cần phải che dấu, lúc gặp mặt họ cũng đâu hỏi cha mẹ cô là ai.

Thông suốt, cô mỉm cười tự nhiên tiến đến khoác tay Mạc Quân làm một bộ con gái nhỏ hiếu thảo: "Cha, con cũng đâu biết người sẽ đến, là Phó Kiệt bảo con đi dự sinh nhật đi ba hẳn mới hỏi chiều, con cũng đâu kịp báo cho người"

Mạc Quân cung chiều vuốt tóc cô. Bộ dáng con gái cung không ăn mặc loè loẹt, không tô son dặm phấn tí mĩ đầu tóc phức tạp, ngược lại một thân sạch sẽ nhẹ nhàng mang đến cho người đối diện tâm tình khoan khoái dễ chịu không thôi. Tuy ông rất thích mái tóc dài trước đây của con gái, nhưng cô cắt ngắn cũng không có gì không hợp cả còn thoát nhìn trẻ trung nhanh nhẹn hơn nhiều.

Để ý thấy khí sắc của Mạc Khanh không tốt, ông có vài phần lo lắng hỏi: "Sao mới đi khỏi nhà có vài ngày mà người lại gầy rộc đi thế hả? Có phải con ốm không báo cho cha mẹ biết?"

Mạc Khanh thầm kêu không ổn, mấy người nhà Phó Kiệt vẫn luôn nhìn qua đây xem cha con cô "tình thâm nghĩa nặng", giải thích gì đó cho Phó Kiệt về bệnh tình của mình chắc nên gác lại sau.

"Cha, chúng ta đang ở Chiêu gia mừng sinh nhật dì ba, có gì rồi con giải thích sau"

Khoé mắt lướt nhanh qua thấy vẻ mặt Phó Kiệt ngoài mảy râu hơi sâu một chút, còn lại không tỏ rõ thái độ "một phát đập chết tui kẻ thù" của hấn, cô mới không dấu vết thờ dài nhẹ nhõm.

Trời mới biết mấy phút trước cô bủn rủn tay chân muốn co giò chạy ẩn mình lên núi làm người rừng muôn đời không lộ mặt đến thế nào, nam chính đứng ngay bên cạnh, khí tức vô cùng dọa người.

"Thật thất lễ quá" Mạc Quân cười cười hướng Chiêu Mạch và Chiêu Bách Hân đang đứng, ra hiệu Mạc Trí Tường đưa gói quà rồi từ tốn chúc mừng:

"Tam tiểu thư, chúc tiểu thư ngày càng xinh đẹp, sự nghiệp thăng tiến, sớm... khiến Chiêu lão gia chủ không phải lo lắng nhiều"

Lời chúc "sớm lập gia đình" có lẽ không nên nói ra miệng làm gì, Chiêu gia chủ còn chưa nhúng tay vào thì thôi ông làm gì có quyền góp miệng đốc thúc. Với lại ông cũng không phải người không biết phải trái.

Mấy câu "bao giờ có bạn trai" hoặc "bao giờ mới chịu lấy chồng" chỉ những người vô duyên vô ý tứ mới phun ra không biết suy nghĩ. Rất khiến cho người nghe khó chịu mà thôi.

Chiêu Bách Hân và Chiêu Khả Hân là hai chị em đẻ gần sát nhau trong 3 năm. Chiêu Khả Hân 27 tuổi lập gia đình hiện đã có 1 con trai 3 tuổi ngoan ngoãn, ngược lại Chiêu Bách Hân không biết vì lý do gì trì hoãn hôn sự mãi đến tận bây giờ đã 33 tuổi vẫn lẻ bóng không chịu gả cho ai.

Tuy vậy về ngoài trẻ trung nước da nhẵn nhụi thêm cả gia thế cũng thuộc hàng đồ sộ, chắc chắn khi có ý định muốn dựng gia đình cũng không ít người gờ tay xin một cuộc xem mặt.

Chiêu Bách Hân nở nụ cười nói vài câu khách khí cảm ơn tiếp nhận món quà cũng không mở ra tại chỗ tránh vô lễ, đưa người làm thân cận vẫn đứng đằng sau cất đi mới nhìn sang Mạc Khanh vẫn đứng bên cạnh Mạc Quân nãy giờ:

"Ra là tiểu thư nhỏ nổi tiếng của Mạc gia, sự việc của tiểu thư và cháu trai tôi tôi cũng có biết qua, cả hai ra là đã sớm hoà hợp thực khiến người làm đi này cao hứng"

Chiêu Bách Hân nở nụ cười thật tâm tán thưởng. Trước đây có mấy lần vô tình gặp thoáng qua cô cháu dâu này nhưng lần nào Mạc Khanh cũng kiêu ngạo lướt đi rất nhanh căn bản không kịp lưu lại ấn tượng gì, hôm nay tận mắt chứng kiến thấy không giống lời đồn chút nào. Ngược lại toàn thân toả ra khí tức thông dong, nhanh nhẹn, bình tĩnh quan sát sự việc tuyệt nhiên không vương một chút toan tính.

Cháu trai cô vốn khi biết mình có một vị hôn thê, lại còn là con gái thứ tư của Mạc gia không những không kháng nghị mà còn một chút biểu đạt cũng không có, chính là hoàn toàn coi như tin đó chỉ là vô hình không liên quan đến hấn vậy.

Cứ tưởng hôn sự này tiêu rồi ai ngờ đâu hai đứa nhỏ lại bí mật qua lại với nhau, quả là tuổi trẻ dễ xấu hổ.

Mạc Quân nghe Chiêu Bách Hân nói liền nắm lấy bàn tay Mạc Khanh tủm tỉm cười: "Thật ra tôi cũng hơi bất ngờ khi thấy hai đứa nó bỗng nhiên qua lại, nhưng mà hôm qua tôi và Phó Vương đã bàn bạc kỹ chuyện này, muốn tán thành ý nguyện của con gái"

Chiêu Mạch nhướn mày có chút không hiểu: "Gia chủ Mạc gia đây là có ý gì?"

Mạc Quân từ tốn nhìn mấy người Chiêu gia và Phó Kiệt, sau đó thoải mái thông báo:

"Sự việc tóm gọn lại là thế này. Chiều hôm qua tôi và Phó Vương nghe Mạc Khanh bày tỏ muốn cả hai tự tìm ý trung nhân của mình, không cần bức ép vào hôn sự như thế lỗi sau này không có cách nào có tình cảm với nhau chính là xây dựng một gia đình không hạnh phúc.

Thế nên, Tiểu Khanh, Phó Kiệt hai con vốn là hôn thê và hôn phu của nhau được 5 gia chủ Mạc gia, Phó gia, Khiêm gia, Quý gia, Hạ gia tác thành. Nay thời thế thay đổi tâm nguyện tự tìm hạnh phúc của chính mình thế hệ trước như bọn ta không nên can thiệp.

Hai đứa... bây giờ đã được giải trừ hôn ước hoàn toàn. Chính là thành những người bạn bình thường không hơn không kém"

Mạc Thiên, Mạc Trí Tường và Mạc Khanh đồng thời không hề che giấu niềm vui lan toả, từ đầu mày đến ánh mắt đều thể hiện vui sướng.

Mạc Khanh đã sớm nói chuyện qua với Mạc Trí Tường, vì thân phận của anh tại Mạc thị là giám đốc, khối lượng công việc vô cùng lớn nên rất ít khi về nhà, cho đến bữa cơm hôm qua cô mới được chính thức gặp mặt. Ngay lúc đó ánh mắt của Mạc Khanh đã nóng rực đến nhỏ dãi, vô cùng không có tiết tháo thân thiết thuận miệng gọi "anh cả, anh cả", lúc thì "đại ca" ngọt xớt chẳng có chút nào ngượng mồm.

Nếu Mạc Thiên toàn thân toả khí chất thư sinh nhã nhặn, gương mặt không quá đẹp trai nhưng ôn hoà dễ thân cận, thì người anh cả này chính là Mạc Khanh trong một lần xem WWE (đấu vật Mỹ) mà tạo thành, tốn rất nhiều khăn giấy và trí óc đáng khinh của cô.

Vóc dáng qua tập luyện không đồ con vạm vỡ nhưng vô cùng rắn chắc, chỗ nở chỗ nhỏ, chỗ cần 6 múi thì có 6 múi, thể hình vững chãi khí thế, làn da màu lúa mạch khoẻ mạnh và ngũ quan trầm ổn. Cô biết bao nhiêu nét đẹp của Mạc Quân và Đường Lệ cô đã hấp thu hết đắp lên mặt mình rồi, nhưng đường

nét của Mạc Trí Tường vẫn có sức hấp dẫn rất riêng, chính là duyên sa vào lòng anh nhận cái ôm che chở an toàn đến hết đời.

Trong lúc ba anh em bồi dưỡng tình cảm, thỉnh thoảng nhăm nháp chút thức uống phục vụ bê qua, Phó Kiệt không thể hiện ra vui buồn đứng đó bởi Chiêu Mạch và Mạc Quân nói vài chuyện.

Tuy hẳn là minh tinh, nhưng sự việc trong công ty đều nắm trong lòng bàn tay, tình hình thị trường biến động một chút cũng không bỏ qua nhằm giúp đỡ Tinh Tế nên có thể tiếp chuyện không có gì là lạ.

Lúc đầu khi biết Mạc Khanh là hôn thê của mình hẳn trực tiếp bỏ qua, một lần trong hộp báo còn cố tình nói rằng không thích những người như cô, thế nhưng khi trực tiếp tiếp xúc lại thấy cô gái này sau 1 năm không gặp lại hoàn toàn thay đổi, cũng giống hẳn không để ý đến hôn ước kia còn tự động giải trừ giải thoát cho cả hai.

Đó là một việc khá tốt nhưng không hiểu sao trong lòng vẫn có chút khó chịu, giống như ở đó đang có một hạt đậu nhỏ, đáng lẽ đã nảy mầm hiện ra hai cái lá non rồi lúc này lại vô cùng không có sinh lực mà héo rũ xuống. Tuy thời chết đi lúc nào không biết cũng không chừng.

Nhìn cô vô tư nói chuyện với hai người anh, thỉnh thoảng còn ghé tai người anh thứ hai thì thầm to nhỏ sau đó cười rộ lên vui vẻ, hẳn lập tức ném cho cô cái nhìn vô cùng bất thiện.

Nếu cô ta đã có gan dẫu giết hẳn về thân phận, vậy cái người "anh họ" kề cận ở nhà cô ta mỗi ngày kia chính là không có chút huyết thống, rõ ràng lúc đó ý thức gánh trên lưng vẫn còn là một người có hôn ước vậy mà lại công khai ở chung cùng một nam nhân khác. Ở chung thì không nói, lại còn phải trêu tức ở đối diện căn hộ của vị hôn phu mới chịu được??

Mạc Khanh giống như cảm ứng được "sự âu yếm thân quen" liền quay đầu sang thì thấy nam nhân vừa được sờ lông kia gương mặt như vừa nuốt phải ruồi bọ.

Bố khi, độc thân rồi không đi ăn mừng đi còn trưng ánh mắt "tiểu tức phụ" với ai?? Bỏn gia cũng không phải cục dân chính, hôm nay tác thành, ngày mai cho ly dị, rồi vui vui lại tác thành.

Nghĩ có khi chính mình cũng đã gây ra một số hiểu lầm, nếu không giải thích với hẳn đôi chút thì sau này mặt thế đến cả hai tách ra, ai dám chắc hẳn không thù cũ chồng lên thù mới giờ Ngô 12 khắc chém đầu cô treo lên cổng căn cứ thị uy dân chúng "boss của các người đã chết, tình hạch trong đầu của các người giờ thuộc về ta" nhờ??

Người ta thường nói đao kiếm vô tình, chính cô thấy đao kiếm đã được ẩn trong gương mặt hờn dỗi của nam nhân kia mấy chục cái rồi, tùy thời đều có thể phóng ra chém chết cô không bằng á.

Đưa ly rượu hoa quả cho Mạc Trí Tường cầm hộ mình, cô nói qua vài câu sau đó bước đến bên cạnh Phó Kiệt, ánh mắt chột dạ có chút đáng thương nín nút tay áo hẳn:

"Phó Kiệt, ban công ngoài kia phong cảnh rất tốt, rất thích hợp để nói chuyện. Ra với tôi một lát nhé"

Lấy cái lý do vụng về ngấm cảnh chứ không trực tiếp nói ra mục đích y như tính cách ngày thường hẳn thấy ở cô, Phó Kiệt nén ý cười lại mặt lạnh đặt ly rượu vang xuống bàn, xin phép hai người Chiêu Mạch và Mạc Quân sau đó bước đi ra phía ban công ngoài hành lang.

Kỳ thực hẳn cũng không quá để ý đến việc cô lừa hẳn tiếp cận hẳn, tỏ ra thái độ thế này cũng chỉ muốn dọa một chút mà thôi. Hẳn cũng không phải người nhỏ nhen so đo, nhất là với phụ nữ.

Nhìn dáng vẻ lạnh lùng của bóng lưng trước mặt, Mạc Khanh khóc ròng. Nam chính trong văn của cô không những hiểu thảo, không lãnh khốc, không vô tình, không băng sơn, hay cười mỉm, mà còn dễ tổn thương, giận dỗi khó chiều. Đúng là đau đớn mà.....

--- ----- ---

Tiểu kịch trường:

Mạc Khanh: Thực hâm mộ nam chính nhà người ta, vừa giàu vừa bá đạo, chứ ai như anh thích khi dễ em không tính, lại còn nhỏ nhen, hay tranh thủ kháy được câu nào hay câu đó.

Phó Kiệt điềm nhiên khép lại cuốn tạp chí, ném lên bàn, ánh mắt lại giả bất nhân dần tiếp cận ép cô lùi về phía phòng ngủ: Vậy hẳn em thích nam chính ngựa đực văn, 1 đêm bảy lần, lần em như rắn cá nầm? Nghĩ thân thể em không khỏe nên anh tha, nhưng mà... có lẽ anh sai rồi.

Mạc Khanh mở hôi chảy ròng ròng:.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chân thành như vậy chưa đủ?

[...]

Bên ngoài khu vườn ánh nắng nhân tạo chan hoà, trời đất dung hoa vạn vật sinh sôi, nhìn từng làn gió thổi làm khẽ lay động phiến lá xanh mon mồn cuốn theo những cánh hoa nhỏ bay lên cao thoát khỏi các tấm kính phát sáng năng lượng mặt trời, Mạc Khanh thở dài một tiếng thoả mãn:

"Thực trong lành, Chiều già quả là khiến tâm con người ai cũng dễ chịu khi đứng trước khung cảnh này"

"Ừm" - Phó Kiệt nhàn nhạt buông một tiếng.

"Còn lấp cả kính phát sáng trong đêm rõ như ban ngày, Chiều già thực yêu thiên nhiên"

"Ừm" - Im lặng.

"... Hẳn anh rất thường xuyên đến đây chơi nhỉ, nhà có nuôi chó không?" Mạc Khanh cười cười.

"Ừm" - Tiếp tục im lặng.

Đứng là tự vả vào miệng mình mà, hai con chó trắng muốt phơi bụng nằm ườn ở bồn suối nhân tạo kia là gì?? Không lẽ là gấu bắc cực trốn trại?? A... nhìn hai con chó được vỗ béo như vậy chắc nói đùa chút cũng không sao.

"Ngày này, nếu thịt hai con chó kia thì tính được khoảng bao nhiêu cân??"

Phó Kiệt:.....

Hệ thống:.....

"..."

Triệt để im lặng luôn rồi.

Chính là đến "ừm" một tiếng hần cũng lười khiến Mạc Khanh gấp đến độ xoay vòng vòng. Liền gượng cười hai tiếng tiếp tục khơi gọi đề tài khác:

"Lông chó sau khi nhúng nước sôi cạo đi cũng rất đẹp, nhồi gối ôm hần rất sướng nhỉ"

Phó Kiệt:.....

Hệ thống:.....

"..."

Câu hỏi cũng chẳng thêm đặt thêm dấu hỏi cuối câu khác gì khẳng định lông của hai con chó kia chắc chắn rất mềm? Lôi thú cưng của chính nhà Phó Kiệt ra làm đề tài bước đệm, Mạc Khanh cũng quá can đảm đi.

Hoặc nói thẳng ra là kẻ thiếu năng có trái tim sư tử.

Thấy hần vẫn tiếp tục không nói thêm câu nào, Mạc Khanh quyết định bỏ mấy con chó ra sau đầu nhích lại gần hần giật giật ống tay áo, lần nữa đáng thương nói:

"Tôi không hề lường gạt anh điều gì, anh cũng đâu hỏi gia thế kẻ cặn kẽ cũng như họ tên đầy đủ. Từ lúc gặp anh tôi chưa từng tính toán gì làm hại anh cả"

Nếu có chỉ là cọ xát một chút để mở không gian, ngoài ra cây hảo cảm bảo đảm cuộc sống mai sau và thỉnh thoảng có ý nghĩ muốn giết hần ra quả thực cô vô tội. Cô đề ra hần có đời nào phải hạ mình đi xin lỗi "con mình" bao giờ, mặt mũi tác giả bách chiến bách thắng trăm trận không thua coi như vút hết.

Chỉ vì đề tài cho hai con chó kia quá ít nên hần mới không ngó ngang đến cô.

Thấy hần đưa ánh mắt qua nhìn mình rồi, tâm Mạc Khanh như muốn bay lên nhưng về ngoài mặt vẫn không khống chế được uỷ khuất, tay vẫn nắm lấy một chút vải áo hần nhỏ giọng lý nhí:

"Đừng sinh khí nữa được không... Tôi biết sai rồi"

Nhìn vẻ mặt đáng thương mười phần của cô, Phó Kiệt động tâm, dù sao cũng đã không truy cứu cô từ nãy rồi nhưng hần không nén nổi ý cười cố nín lại khiến môi mấp máy thành một đường thẳng tắp. Thấp giọng nói không lộ ra nửa phần cảm xúc:

"Bệnh của cô là sao?"

[[Bíp....

Mạc Khanh thấy hấn cho cô cơ hội, liền ngẩng đầu lên mặt sáng bừng thành thành thật thật:

"Cái đó là thật, tôi tin bạn của anh cũng đã kiểm tra rồi. Nhưng cả nhà tôi không biết, đúng hơn là tôi chưa nói với bất kỳ ai cả"

Bất được trọng tâm câu nói, Phó Kiệt thấy tâm tình tốt hơn hẳn, hào phóng thay đổi một chút âm điệu giọng nói:

"Sao lại biết bị bệnh? Có mất nhiều thời gian chữa không?"

Mạc Khanh cắn cắn môi, cô ngáp ngừng mấy giây sau đó buông tay áo của hấn ra, mặt hướng về khu vườn:

"Tôi không biết vì sao mình bị nhiễm nữa, chỉ thấy cơ thể thực không khoẻ sau đó đi khám thì bác sĩ nói hệ miễn dịch của tôi bị suy giảm nghiêm trọng không có dấu hiệu sẽ tốt lên.

Tôi tự mình đi khám thì ở đâu cũng bó tay cả nên quyết định không nói cho người nhà tránh họ lo lắng"

Đúng là cô không biết lý do vì sao chủ thể bị nhiễm thật, vì diễn viên chính chỉ có Phó Kiệt và Mạc Tố Tâm nên cô chỉ tập trung miêu tả bọn họ, còn về phần xuất hiện của nhân vật phản diện này luôn luôn là khó xác định, mỗi lần ra tay đều đại oanh đình, tàn nhẫn lãnh liệt vô cùng. Chưa kể lúc đã bị huy dụng, chính là bộ dáng của một con ác quỷ đòi mạng, là ác mộng của vô cùng nhiều người đã từng gặp qua may mắn thoát chết.

Phó Kiệt thấy niềm vui lúc này bị dập tắt hơn phân nửa, bất giác nhiễm vài phần quan tâm mở miệng:

"Từ giờ cô định thế nào? Không muốn đi chữa?"

"Chữa không được" Mạc Khanh cười cười. "Từ giờ tôi cứ làm những gì mình thích thôi cho đến khi phần con người này hoàn toàn biến mất. Tuyệt không hối hận chút nào những gì mình đã làm" Cô biết khi con người bị tang thì hoá vô cùng buồn khổ, chỉ muốn tự kết liễu mạng sống lúc còn ý thức tránh về sau đi ăn thịt đồng loại.

Họ đâu biết thực chất làm tang thì có cái thú riêng của tang thì. Không chỉ không bao giờ biết mệt đi đến bất kỳ nơi nào mình thích, mà còn hoà nhập nhanh với hoàn cảnh mặt thể, sẽ không phải chạy trốn chật vật khỏi quái vật ăn thịt nay đây mai đó, thoải mái đi dạo các cửa hàng siêu thị bỏ không ngần ngại gì đẹp tiện tay thay lên người, đôi thì săn tang thì động vật hoặc tang thì cấp thấp lấy tinh hạch, đề cao dị năng thì không bao giờ lo có con người đuổi giết.

Con người thấy tang thì đã mặc định sợ mất mật tìm cách chạy đi rồi làm gì có tâm tư hỏi xem "tang thì huynh có đói bụng không cho tiểu đệ xin 500 đường?", lúc đó có khi bọn họ đang co giò chạy tang thì sẽ đứng nguyên một chỗ chưa hề nhúc nhích mà vòng tay ra sau lưng, tự cuộc xem ai chạy qua cái cây kia nhanh hơn không biết chừng.

Nhìn cô gái nhỏ vui vẻ tự cười thầm, Phó Kiệt lại cho rằng cô là một bệnh nhân kết thúc phần đời bằng thái độ lạc quan như mấy người ung thư hấn từng phải đi gặp từ thiện.

Mấy người biết mình sắp chết đều vô cùng hào sảng, sống thoải mái vô ưu làm mọi điều mình thích, giúp đỡ người gặp chuyện, bảo vệ lẽ phải, có thể tùy tiện phóng hoả đốt nhà, cướp bóc ăn trộm.... a, tuyên truyền tư tưởng lạc quan hy vọng vào cuộc sống.

"Vậy ra đây là lý do cô giải trừ hôn ước?" Hấn vô ý hỏi.

Mạc Khanh chớp chớp mắt chưa hiểu dụng ý của hấn, thể nhưng đại não còn đang mãi tưởng tượng 3 tang thì chơi nhảy dây với nhau có con không cần thận rơi mất cánh tay nên không rảnh để ý phân tích đến câu nói của hấn, gật gật đầu cho có lệ rồi tiếp tục tưởng tượng a tưởng tượng, thập phần hứng thú.

Hệ thống trong không gian vừa nhai bông ngô vừa thích thú xem cảnh mô phỏng trong não của Mạc Khanh vừa cười ngặt nghẽo.

Chủ nhân của em cư nhiên đang cho tang thì trẻ con đi xe đạp người lớn tuần tra an ninh.

Còn về phần người nào đó đang tự bỏ não em chọn không quan tâm, nam chính này hình tượng hỏng rồi, ai bảo nghĩ xấu đến A Nhất của em chứ? Về sau sẽ cho hấn đến một chút tiết tháo cũng không còn, chính là thành vô sỉ vô sỉ đại vô sỉ.

Mạc Thiên thấy em gái mãi chưa trở vào sợ xảy ra chuyện liền thấy khung cảnh vài phần hoà hợp, cả hai đang đứng gần nhau và cười vô cùng ấm áp. Về phần cả hai nói gì Mạc Thiên không biết, chỉ thấy nguyên 1 phút quan sát Phó Kiệt thì đắm chiều nhìn ra ngoài còn em gái hấn thỉnh thoảng cười rộ lên dù chẳng ai nói với ai câu nào.

"Tiểu Khanh, chúng ta về nhà thôi"

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Mạc Khanh quay đầu liền bắt gặp Mạc Thiên đang đứng ở cửa ban công gọi cô. Chưa kịp lên tiếng Phó Kiệt đã nói trước:

"Nhà chúng tôi đối diện nhau, để tôi đưa Tiểu... thư về. Nhị thiếu yên tâm"

Mạc Thiên gật đầu: "Cám ơn, nhưng cha tôi muốn nói chuyện riêng với Mạc Khanh một chút, đại thiếu cứ về trước"

Mạc Khanh nụ cười chưa tan trên khoé môi nói cả ba người đợi cô một chút sau đó quay sang Phó Kiệt: "Mai mấy giờ sẽ đi?"

Phó Kiệt không chậm đáp: "7h sáng"

"Nhanh vậy?" Mạc Khanh có chút bất ngờ nhưng cho là công việc rất nhiều nên liền gật đầu: "Đã biết, lát nữa xong xuôi tôi sẽ về nhà luôn, mai anh nhớ gọi tôi nhé"

"Được" Phó Kiệt đáp ứng, cả hai cùng bước vào nói vài câu tạm biệt với đôi phương rồi tự theo người nhà mà rời đi.

Về Mạc gia, Mạc Khanh giải thích đến miệng khô lưỡi khô đáng vẽ của mình bây giờ và cả lý do tại sao lại đến chung cư L để ở, đương nhiên cô phải chối cả hai đều không có chút tình cảm nam nữ nào hoàn toàn là tình bạn bè thuần khiết.

Đến giờ cơm tối Mạc Quân và Đường Lệ đau lòng cô gầy đi nhiều liền gấp thức ăn vào bát cô lia lịa, Mạc Khanh dù đã no căng vẫn rất hưởng thụ phần tình cảm này ăn cho bằng hết, đến tận lúc Mạc Trí Tường thấy cô ăn quá nhiều liền ngăn lại thì hai vợ chồng kia mới nuốt tiếc dừng đĩa.

Khi Mạc Thiên tự chủ động lái xe đưa cô về, đến đoạn chân núi xuống biệt thự A Nhất rất nhanh nhẹn nhảy xuống nóc xe rồi tự nhiên mở cửa nhảy vào ghế sau ngồi không hề vướng chút nguy hiểm.

"A Nhất, báo cáo tiến độ" Mạc Khanh ngồi ghé lái phụ nghịch đi động lười biếng hỏi.

"Thưa tiểu thư, thiếu gia, các kho hàng đã thuê trong vòng 3 ngày tới lượng hàng hoá chuyển đến cũng như sắp xếp trong kho sẽ hoàn thành, 100 công nhân phân bổ tại các kho hàng đều đang làm việc hết công suất ngay khi hàng vừa chuyển đến.

Đã liên lạc với các chủ xưởng sản xuất trong và ngoài nước về đặt số lượng lớn, trong vòng 1 tuần họ sẽ chuyển đến dần đầy đủ.

Thành phố trên núi đã thuê xong 30 người làm vệ sinh đến dọn dẹp, bọn họ đều đã chuyển đến sáng mai bắt đầu làm việc, nội trong vòng 2 ngày sẽ hoàn thành quét tước vệ sinh khử trùng, sau đó gia nhập với 100 người đang xây dựng tường rào quanh thành phố đã bắt đầu công việc ngay từ hôm nay."

Nhìn tiến độ thực hiện công việc Mạc Khanh tròn mắt trước hiệu suất kinh người A Nhất đang làm, ấy vậy mà bấy lâu nay chủ thể toàn bỏ mặc mặt vệ sang một bên tự cho A Nhất ăn thân bảo vệ chứ không khai thác các mặt khác. Đây là số hàng cô và Mạc Thiên cùng biết, còn 10 kho hàng phụ cận thành phố của riêng cô thì hoàn toàn bí mật.

Mạc Thiên thì không tỏ ra thái độ gì vì anh biết thừa người do một tay ông nội và cha đào tạo không thể bình thường được. Huống hồ đây còn là mặt vệ đứng đầu do "màng đen" của Mạc gia đào tạo, có đầy đủ tố chất của một siêu tinh anh.

Nếu không phải mạng sống của A Nhất là do Mạc thị cứu về trước quý môn quan thì có lẽ chàng mặt vệ này đã không một lòng trung thành làm việc cho Mạc gia, những kỹ năng được bồi dưỡng đến bây giờ cũng là do Mạc gia đào tạo nếu không làm gì đã có A Nhất của hôm nay.

Mạc Khanh và Mạc Thiên trao cho nhau ánh mắt đầy dụng ý, cô không lo mấy ngày tới không có đủ thời gian để không gian mở ra đến khi đó vùng tay một cái là xong. Cô cố tình chuẩn bị trước càng sớm càng tốt thể này cũng là để các xưởng đó có thể đủ thời gian sản xuất ra hàng hoá mới thật nhanh khi cô đã dùng đặt hàng đáp ứng nhu cầu thị trường, tránh bản thân vì biết trước mặt thể đến đi vor vét khắp nơi chặn mất đường sống của người khác.

Chưa kể cô còn bảo A Nhất khi giao đủ tiền cho người ta nhớ nhắc nhở thêm chúng ta sẽ còn tiếp tục đặt hàng nhiều nên hãy gấp rút tiếp tục sản xuất hàng mới, ít nhiều cô cũng không muốn cuộc sống con người khi mặt thể ập tới không quá thiếu thốn khó khăn. Rất không có lương tâm.

Nghĩ đến bản thân chục ngày nữa sẽ thành một xác sống, cô không nhịn được có chút bồn chồn.

"Tiểu Khanh, anh hy vọng em cũng chỉ cần giữ mối quan hệ bình thường với người nhà Phó gia là được không cần quá thân cận đâu"

Nghe Mạc Thiên phá vỡ trầm lặng, Mạc Khanh có chút nghi hoặc: "Tại sao? Phó gia rất lớn mạnh, mối quan hệ với người trong quân đội cũng sâu sắc"

"Anh biết, dù gì cả hai cũng giải trừ hôn ước rồi, nếu em bám riết người Phó gia quá thì ngược lại các lão gia sẽ cho rằng em muốn hủy hôn chỉ là hành động trẻ con, lại bất ngờ nổi lại thì sao. Em muốn thế??"

"Đương nhiên không" Mạc Khanh lắc đầu, cô hao tâm tổn trí chơi cờ để giải trừ nó không thể uống phí công sức mua dây buộc mình lần nữa được. Nếu mưu sát Phó Kiệt không thành, ít ra cô còn có thể được sống an bình ở khu căn cứ kia, cả đời không lo bị săn lùng.

Mạc Thiên công nhận Phó gia rất phát triển, nhưng nhà đó hiện nay chỉ có hai người con trai mà con trai cả lại còn làm mình mình nổi tiếng chứ không nhúng tay vào Phó thị quá nhiều, mọi công việc do một tay Phó Vương và mẹ con Phó Thanh quản lý không thể nào tốt như ba anh em nhà anh được.

Chưa kể Tàn Ân đảm nhiệm "măng tọt" của Mạc gia rất tốt, tuy từ lúc anh về nước chưa được gặp lại em trai sinh đôi nhưng giờ nó đang đảm nhiệm nhiệm vụ lớn ở tận Tây Nam Thái Bình Dương ít nhất đầu tuần mới trở về, nhưng anh không hề nghi ngờ khả năng của nó.

Với lại, bây giờ anh cũng cần phải điều tra mọi hành tung của những kẻ đó thông qua mật báo kiếp trước gửi về cho anh ở nước ngoài xem sao.

Những kẻ đẩy em gái anh vào tuyệt lộ, biến thành tang thi và bị huỷ dung có phải do kẻ nào đó trong Phó gia nhúng tay vào hay không

Thế nên tốt nhất bây giờ không cần khiến em gái quá lo lắng, tránh rút dây động rừng.

--- -----

Tiểu kịch trường:

Cộc cộc!!! "Cô Mạc Khanh có ở nhà không?"

"Ai đó?"

"Chúng tôi là đội tuần tra căn cứ chuyên xử lý các trường hợp về tang thi"

"Các anh muốn gì?"

"Mở cửa đi, chúng tôi chỉ muốn nói chuyện"

"Các anh đi bao nhiêu người?"

"Bốn"

Mạc Khanh thông thả tiếp tục gặm gặm tinh hạch: "Vậy các anh tự nói chuyện với nhau đi"

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chuyển đi đến thành phố E

[...]

6h45 phút sáng cánh cửa căn hộ 703 gõ nhịp nhẹ nhàng mấy lần. Cửa mở ra, một người con trai 1m78 với mái tóc đen hơi dài mềm mại ẩn sau đó là đôi mắt xanh đậm sâu thăm hút hồn, mặc áo phông quần vải đen, đi dép đi trong nhà màu hồng, tay cầm muối, đeo tạp dề cũng màu hồng lạnh nhạt hỏi:

"Đại thiếu Phó mình tỉnh tìm em tôi có việc?"

"Tôi đến đón Mạc Khanh" - Trực tiếp thông báo đã biết rõ thân phận.

"Tiểu thư đang dùng bữa sáng, thỉnh chờ" - Trực tiếp thay đổi xưng hô, sau đó lạnh nhạt đóng sập cửa lại.

Chưa được vài phút sau cửa lại mở ra, Mạc Khanh miệng dính hạt com liến thoắng: "Tôi xong rồi đây, xuất phát luôn à?"

Có chút buồn cười đưa tay lên gạt hạt com dính ở khoe miệng cô xuống, Phó Kiệt lắc đầu: "Ăn xong rồi đi cũng được"

"Tôi ăn xong rồi" Nhận lấy khăn giấy A Nhất đưa lau qua nước sốt còn dính lại, Mạc Khanh hây ya kéo cái va li nhỏ ra khỏi cửa vẫy vẫy A Nhất:

"Tôi đi đây, anh ở nhà nhớ làm việc tốt nhé thỉnh thoảng nhớ gửi mail"

A Nhất cúi người nghiêm cẩn: "Tiểu thư đi cẩn thận, thuộc hạ đã bố trí vệ sĩ đi cùng bảo vệ. Xin hãy toàn thân vô thương trở lại"

Biết đây là lần đầu tiên A Nhất bị cô cho ở nhà không đưa theo bảo vệ ắt hẳn có nhiều lo lắng, cô trấn an: "Tôi biết rồi, đã có Phó Kiệt đi cùng không cần lo lắng quá"

Đi cùng hẳn mới là đáng lo.

A Nhất liếc qua Phó Kiệt đứng chếch phía trước, thân nhiên lặp lại câu vừa nãy: "Xin tiểu thư hãy toàn thân lông tóc vô thương trở lại"

Phó Kiệt hí hóp, dừng tưởng hắn không biết mật vệ của cô ta vừa ám chỉ điều gì. Hừm, giải trừ hôn ước rồi liền xem hắn là người lạ, lúc chưa giải trừ đã thái độ bất thiện rồi lúc này lại càng bất thiện hơn gấp mấy lần.

Mạc Khanh vẫn vô tâm vô phế trấn an thêm mấy câu rồi nhẹ giọng dặn dò một lần nữa các công việc đáng chú ý sau đó mới đến chỗ thang máy rồi đi.

Chiếc xe di chuyển đến đường cao tốc thấy phía trước tắc nghẽn, Phó Kiệt gọi bộ đàm cho mấy chiếc xe lớn đi trước cách mấy chục mét của Tỉnh Tế đi

cùng chuyến này chuyên trách chở dụng cụ cũng như nhân sự:

"Có chuyện gì?"

"Báo cáo, đường cao tốc có tai nạn xe đầu kéo, cảnh sát giao thông chỉ cho phép xe con chạy qua tránh ách tắc, xe lớn phải đến ngã ba đi đường khác. Hết"

"Tôi sẽ đi theo lộ trình cố định, các anh đi đường vành đai 2 đi"

"Rõ."

Tuy đoàn xe lớn sẽ đi chậm hơn so với bọn họ 1 giờ nhưng hầu như không ảnh hưởng điều gì cả, dù sao sáng mai mới phải biểu diễn nên cả đoàn có trọn vẹn ngày hôm nay chuẩn bị cũng như tổng duyệt.

Ba chiếc xe của Phó Kiệt và vệ sĩ nối đuôi nhau thoát khỏi vùng có tai nạn, xe cộ thông thoáng trở lại Mạc Khanh liền thấy buồn ngủ, chịu thôi hôm nay dậy quá sớm mà sức khỏe của cô kém hơn hôm qua nhiều hơn một chút cơ thể không tránh khỏi mệt, liền ngáp một tiếng gọi Phó Kiệt đang ngồi bên cạnh cầm laptop giải quyết công việc:

"Tôi buồn ngủ quá, đến nơi gọi tôi dậy nhé"

Nhìn tinh thần cô mệt mỏi, yếu ớt xanh xao hơn cả hôm qua Phó Kiệt không nghĩ ngợi đồng ý. Mạc Khanh thoải mái kéo ghế ngã xuống một chút, lười chiếc chăn mỏng ra đắp lên người nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ.

Hai tiếng đồng hồ sau, khi ba chiếc xe tiến vào vùng núi dốc tiếp giáp thành phố H, Phó Kiệt bỗng cảm thấy không khí im ắng đến quái dị, chốc lát sau bộ đàm phát ra tiếng nói của vệ sĩ Mạc Khanh:

"Báo cáo, tình hình bất thường, có thể có mai phục"

Phó Kiệt nhíu mày, rút súng ngắn từ băng ghế ra thủ thế, lay lay cô gái đang ngủ say bên cạnh:

"Mạc Khanh dậy mau, có kẻ tấn công"

Mạc Khanh dụi dụi mắt tỉnh dậy, liếc ra ngoài cửa sổ thấy xe đang đi ở vùng núi, chưa kịp hỏi kẻ tấn công ở đâu bỗng xe bị chấn động mạnh.

"Nổ lốp xe rồi có đinh nhọn rơi trên đường" Lái xe hô lên, thân vừa là lái xe kiêm vệ sĩ cho Phó Kiệt, hấn nhanh nhẹn rút súng ra ném cho bảo tiêu bên cạnh thay mình chống đỡ, thay nhau gọi mấy cuộc điện thoại cầu cứu viện:

"Đại thiếu gia bị tấn công, mau điều người gần nhất đến vị trí định vị tôi vừa gửi"

Nghe giọng nói phát ra từ tai nghe, một kẻ ẩn trong bụi cỏ cười thầm hai tiếng đưa bộ đàm lên hạ lệnh: "Tấn công đi"

Tức thì vô số bóng đen từ trên núi hiện ra, mỗi kẻ đều cầm theo một cây súng dài chia về ba chiếc xe đang bị nổ lốp lao đao chạy, bọn chúng lạnh lùng bắt đầu nã đạn.

Rất nhanh khắp nơi vang lên tiếng súng nhưc ọc, những chiếc xe bình thường lơ lạc vào vùng mưa đạn cũng đáng thương đâm sầm vào ven đường bốc khói nghi ngút.

Hai chiếc xe chở vệ sĩ mặc kệ lốp bị nổ đi vô cùng khó khăn cũng lao về phía trước bao bọc xe chở Mạc Khanh và Phó Kiệt ở giữa, hạ cửa sổ xe xuống một chút rồi cũng bắt đầu bắn hạ những kẻ mai phục.

Phó Kiệt và bảo tiêu đều tham gia trận chiến, kính xe đã gia cố thành kính chống đạn nên rất cẩn thận qua khe hẹp nhắm mục tiêu.

Xe của Mạc Khanh đương nhiên bị bọn chúng nhằm vào tấn công nhiều nhất, chẳng mấy chốc thân xe dù qua cải tiến đã chi chít lỗ đạn, kính cường lực cũng dần nứt vỡ do bị bắn tập trung một điểm chưa hề dừng lại.

Mạc Khanh nhận thấy tình huống nguy cấp liền hoảng loạn, thế nhưng chợt nghĩ đến nếu lúc này Phó Kiệt chết đi có phải cô sẽ có cơ hội được xuyên trở về hay không nên cố gắng bình ổn hô hấp nghĩ làm cách nào bảo toàn mạng sống của mình là được, rất ngu ngốc né né xa Phó Kiệt giờ chần lên ôm trước ngực, như thể tin rằng nó sẽ cản đạn hộ cô không bằng mà hoàn toàn quên mất nam chính có một định luật xuyên thế giới vạn năm không đổi chính là: Kim - Cương - Thân - Tuyệt - Đối!!

Điều đó biểu lộ gì? Nghĩa là chỉ cần treo trên người mỹ danh nhân vật chính thì sẽ không có bất kỳ điều gì làm họ chết được, cho dù có là đang ở phần kết truyện. Như là trúng độc kali xyanua không chết, rơi từ tháp cao 30 tầng không chết, máy bay rơi không chết, cá mập nuốt không chết, 30 ngày bị nhốt bỏ đói bỏ khát không chết. Tất tần tật định luật áp dụng không khác nhau mấy, chỉ cần là nhân vật chính.

Không những không chết mà còn gặp được kỳ ngộ nghịch thiên, dù uống nước nuốt phải ruồi thì trong thân thể con ruồi đó cũng mang siêu siêu ích lợi. Thế nên bất kỳ ai có ý nghĩ hại nhân vật chính, đều ngược lại mang họa vào thân chết không có đất dung thân.

Diễn hình như lúc này, cửa kính chống đạn xe Phó Kiệt sau nỗ lực không ngừng nghỉ của các bạn trẻ sát thủ, cứ thế vô cùng oanh liệt vỡ ra. Các mảnh

thủy tinh bắn từ phía rất sắc bén đau rất, theo bản năng bạn trẻ nam chính tốt bụng xoay người lại kéo Mạc Khanh vào ngực che chở.

Còn bạn nhỏ phản diện lại theo quán tính lật úp người lại che mặt bảo vệ thân mình, thành ra đảo ngược lại Phó Kiệt đang ôm lấy Mạc Khanh bị cô xoay chuyển áp xuống dưới thân dùng cả chấn mông bọc lại, chấn hoàn toàn tắt cả nguy hiểm cho hắn.

"Bụp!! Bụp!!"

Phó Kiệt bỗng nghe thấy tiếng đạn xuyên vào da thịt rất ngọt, hắn trừng lớn mắt nhìn khuôn mặt Mạc Khanh biểu cảm đau đớn sau đó chỉ thấy xe một hồi rung lắc, cứ thế lao thẳng xuống vách núi bên dưới lần vài vòng chưa dừng lại.

Mạc Khanh chịu đựng va đập, loáng thoáng nghe thấy tiếng hệ thống vang lên:

[[Bíp.... Thành công bảo vệ nam chính.

Chỉ số Hào Cảm: + 200

Chỉ số May Mắn: + 100

Chỉ số Tài Năng: + 200

Hệ thống đặc cách mở Không Gian Thứ Nguyên. Thời gian khởi động 24h, tiện thể update phiên bản mới lên 7 chấm.

Chia khoá sinh mệnh được sử dụng.

Thỉnh cố gắng. Cảm ơn]]

[Chủ nhân, xin cố lên] Thứ Nguyên gấp gáp nói mấy lời cuối cùng sau đó bắt đầu bị kéo vào trạng thái ngủ đông, trong đầu Mạc Khanh cũng im ắng trở lại.

Suy nghĩ lúc đó chỉ kịp thốt lên: Bảo vệ cái rắm!! Rồi con đau đánh úp lại khiến ý thức cô dần mờ hồ.

"..."

Trước mắt là một mảnh tối sẫm, tất cả đều lâm vào hôn mê.

"..."

Kẻ cầm đầu vẫn núp trong bụi cỏ dùng ống nhòm quan sát chiếc xe chở Phó Kiệt đã lăn xuống núi tan tác, nở nụ cười đắc thắng, liền lệnh thuộc hạ mặc kệ hai chiếc chở vệ sĩ kia mà rút lui toàn bộ, sau đó ẩn vào tai nghe giọng trầm xuống:

"Định vị xe đại thiếu gia đã hoàn toàn mất tín hiệu, căn cứ vào địa điểm cuối cùng đội 10 sẽ huy động lực lượng tìm kiếm. Nhanh nhất trong vòng 1 tiếng 30 phút nữa sẽ đến nơi. Hết"

[...]

Bên này Chiêu Huy đang ở phòng chủ tịch của Tỉnh Tế nghe được tin xấu liền vội vã gọi điện thoại cho các xe lớn đi cùng đến thành phố E lập tức hoãn lại mà đi ngược đường đến vùng núi tiếp giáp thành phố H tìm kiếm. Đồng thời bảo thư ký đến phòng quay thu một đoạn phim ngắn đích thân ông thông báo cho toàn thể người dân thành phố E xe của Phó Kiệt gặp tai nạn không rõ tình hình, sẽ trì hoãn lưu diễn cho đến khi có tin tức mới nhất, đồng thời phát đoạn ghi âm nghe rõ cả tiếng súng đạn của vệ sĩ gọi cầu cứu:

"Đại thiếu gia bị sát thủ mai phục, có khoảng 100 người bao vây toàn bộ sườn núi. Chúng tôi không chịu được lâu. Vị trí định vị đã gửi. Hết"

Video vừa ra đã khiến toàn thể người dân thành phố E và các fan của Phó Kiệt đứng ngồi không yên, bắt đầu làm công việc quen thuộc của mình là lên mạng xã hội cầu nguyện, hẹn nhau cùng tắt điện 1 ngày, kêu gọi ai có khả năng về PTIT điều tra sự việc, vv...vv

Mạc gia biết tin cũng lập tức gọi điện thoại cho Mạc Khanh, tất cả đều là tiếng thuê bao dài trong vô vọng, sau đó Mạc Thiên liền bảo A Nhất bỏ lại toàn bộ công việc điều động vệ sĩ đến vùng núi đó, ngay cả Mạc Tần Ân cũng bị đánh động gấp gáp lên máy bay riêng trở về, trên máy bay cũng ra lệnh đàn em ở tỉnh H gần nhất đến tìm kiếm từng m2 cho đến thấy người mới thôi.

Chẳng mấy chốc gần 1000 người cả vệ sĩ, hắc đạo của Mạc gia, Phó gia, Chiêu gia đều cấp tốc dùng phương tiện nhanh nhất lao khỏi thủ đô, tiếp nối những đoàn dài tiền về thành phố H. Tạo nên cảnh tượng cho người ven đường mấy phần vừa sợ vừa tò mò vì quân đoàn "áo đen" và "xám tro" như đang đi đòi mạng này.

Trái ngược với tình cảnh náo nhiệt rìa ngoài thủ đô, ở chân núi nơi xảy ra tai nạn lại yên tĩnh tang tóc vô cùng.

Trong chiếc xe nát bươm như tổ ong, 4 cánh cửa mở rộng méo mó, Phó Kiệt khó khăn nhúc nhích ngón tay, thở ra một hơi dài nặng nề khó nhọc.

Hắn cư nhiên không chết.

Rõ ràng đã bị Tang Thi Vương phía Bắc bóp chặt yết hầu từ từ cho thuộc hạ xé từng miếng thịt khiến hắn cảm nhận đau đớn vạn phần mới dùng bàn tay đâm một nhát thật sâu vào tim hắn cướp đi tính mạng.

Rõ ràng mất đi quả tim hắn phải chết mới đứng tại sao lúc dần có ý thức lại nằm đây trong không gian nhỏ hẹp này?

Trên người có vật nặng đè lên, còn bị một tấm vải ẩm áp bọc lấy giữ nhiệt, ánh mắt hắn nhìn lên "vật nặng" nhiễm đầy máu còn mang hơi ẩm và mạch đập mỏng manh. Phó Kiệt thở phào một hơi nhận ra đây là con người, không phải tang thi lại còn là một nữ nhân gầy nhỏ.

Cố gắng dịch đầu nhìn xung quanh, hắn biết đây là một xe ô tô đang bị lật úp, có hai người ở ghế trước cũng bị mất máu, trên cơ thể dính rất nhiều lỗ đạn hẳn là đã chết. Nhưng khi quan sát kỹ gương mặt Phó Kiệt liền nhận ra kia là bảo tiêu và tài xế quen thuộc của hắn trước tận thế.

Vô cùng kinh ngạc, Phó Kiệt nhắm mắt rồi lại mở mắt mấy lần xác định rõ hai người kia là A Cường và A Châu mới giật mình nhanh chóng tìm kiếm xung quanh xem có bất kỳ đồ vật gì thể hiện ngày tháng không.

Trên bảng điện tử nứt vỡ của chiếc xe còn sáng lên mờ mờ mấy thông tin, tuy khá cản trở nhưng Phó Kiệt có thể nhìn rõ bây giờ đang là hơn 10h sáng, ngày 18/8/2030 khiến đồng tử hắn co rút lại biểu thị khiếp sợ

Thực sự là ngày 18/8/2030???

Đây chẳng phải là ngày hắn phải thực hiện chuyến lưu diễn 3 ngày đến thành phố E thể theo tâm nguyện của mẹ đẻ hắn sao.

Nhìn bộ quần áo đắt tiền tuy dính máu và rách vải chỗ nhưng không khó để thấy chúng được giặt may sạch sẽ, đồng hồ ở tay chống va đập rất tốt không mấy may xước xước là bản thiết kế mới ra mà hắn đã đánh mất ngay khi mất thế tới. Cả bàn tay kia, nước da khỏe mạnh ngón tay sạch sẽ, hoàn toàn không giống người đảm sương dãi nắng ngâm đen chằng chịt vết sẹo vết chai ở 10 năm mất thế mà thành.

Vậy là hắn đã sống lại.

Đây là ông trời thương xót hắn nhận cái chết oan uổng nên cho hắn cơ hội sống lại để sửa chữa sao.

Lăn lộn chật vật sinh tồn mãi mới thành một cường giả đứng đầu lại bị hai mẹ con Hà Vân Dao ăn trong tối liên thủ với Tang Thi Vương dồn vào chỗ chết. Diệt sạch Phó gia và Chiêu gia.

Nếu không phải trước lúc lâm chung cha hắn bắt hắn phải hứa đó dù sao cũng là em trai có huyết thống với hắn, từ nay chỉ còn hai anh em nhất định dù không yêu thương nhau cũng đừng hại nhau. Nếu không ông sẽ chết không nhắm mắt.

Phó Thanh đương nhiên mất ứot lệ liên tục gạt đầu đồng ý cam đoan, không lẽ hắn lại không.

Ba năm sau, hắn bỏ mình dưới muôn ngàn kế hoạch của Phó Thanh và Tang Thi Vương.

Nhắc đến con tang thi ghê tởm khôn kiếp đã liên thủ với hai mẹ con Hà Vân Dao, Phó Kiệt chỉ hận không thể tự tay xé nát nó từng chút một để nó trải nghiệm sự đau đớn của hắn khi chứng kiến từng người thân một, từng bạn bè vào sinh ra tử chết trong tay nó. Cái gương mặt bị lửa thiêu đến biến dạng nhưng không giấu được đôi con ngươi đỏ quạch nhiễm đầy sát khí giết chóc, đây không phải cái nhìn như nhìn thức ăn, mà là hận ý, như thể toàn bộ nhân loại đều là kẻ thù của nó, tất cả, đều phải chết.

Chính hắn trước khi chết còn bị Tang Thi Vương nắm đầu lôi xềnh xệch đến trước căn cứ thủ đô, nghiêm nhiên thông thả đi vào khi trận địa diễn ra kịch liệt. Nó đi đến đâu là người chết đến đó, thẳng khi đến khu nhà của Phó gia, ném hắn đến trước mặt Phó Thanh và Hà Vân Dao vô vô tay dùng giọng nói khàn đặc như quỷ đòi mạng:

"Giờ hắn là của tao, cả mạng của chúng mày, đều là của tao. Tao sẽ giết hết. Đừng hòng thoát"

Sau đó hai cái đầu của hai mẹ con Hà Vân Dao chỉ mất 1 phút đã lăn lóc cọc xuống đất, hắn cũng bị tang thi thuộc hạ cào xé thân thể chảy máu đến chết.

Sống lại, hắn sẽ đòi lại tất cả những gì hai mẹ con kia gây ra, cho chúng ném khổ sở từ từ mất tất cả, sống không bằng chết.

Nhất là Tang Thi Vương kia.

Mạc - Khanh!!!

Tiểu kịch trường:

Phó Kiệt: Cô đang là tử tù, trước khi chết muốn ăn gì để tôi thỏa mãn cô.

Mạc Khanh:... Gì cũng được.

Phó Kiệt: Sắp chết đến nơi còn đóng đánh cái gì.

Mạc Khanh hậm hực: Khốn kiếp, câu trả lời tình tế như vậy còn chê cái nổi gì?? Vừa tôn trọng ý kiến của đối phương vừa tìm được điểm chung giữa hai người. Không lẽ lại nói tôi muốn ăn anh???

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Đây mới thực sự là nam chính

Kìm nén hưng phấn điên cuồng được sống lại, Phó Kiệt bắt đầu để ý đến tình trạng bản thân đang gặp phải. A Cường và A Châu đã chết hẳn lúc này hẳn đang trên đường đến thành phố E giống hệt như những gì đã từng xảy ra. Nhưng nhìn thấy trong xe có thêm một cô gái lạ hẳn liền kinh ngạc.

Kiếp trước chuyến đi này quả thực hẳn đã bị sát thủ của Phó Thanh mai phục gặp tai nạn nằm viện điều trị vết thương do đạn bắn, được tầm chục ngày thì mặt thể ập tới vết thương không được điều trị tốt khiến hẳn gặp di chứng kéo dài không bao giờ lành.

Nhưng lúc này cử động thân thể hẳn nhận thấy bản thân ngoài các vết xước ngoài da còn lại hoàn toàn lạnh lặn. Ngược lại, trên lưng cô gái lạ hơi thở mãnh mẽ đang nằm úp sấp trên ngực hẳn kia lại nhiều thêm hai lỗ đạn đang rỉ máu, thấm ướt một mảng áo đen.

Cô gái này đỡ đạn thay hẳn.

Ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu lập tức hiện lên vài hình ảnh sự việc không ăn nhập với kiếp trước của hẳn ủa đến.

Vốn dĩ sở hữu trí óc thông minh cộng thêm những năm ở mặt thể tôi luyện tinh thần lực trâu bò, hẳn nhủ mảy lạc lại ký ức không bỏ sót bất kỳ sự việc gì liên quan đến con người phát sinh, Phó Kiệt đầu tiên là nghi hoặc, tiếp đó kinh ngạc, đến lúc này chính là hận ý toàn thân ngập tràn sát khí giết chóc, thậm chí có một cổ xúc động muốn đập cô ta một phát thật mạnh ra bên ngoài cho vết thương vỡ ra chảy máu đến chết.

Bàn tay Phó Kiệt có chút run rẩy nhấc lên miết qua lớp vải vào vết thương đang kết vảy do dao gây nên ở vai trái, sau đó nhẹ nhàng sờ sờ hai lỗ đạn.

Thế nhưng, cô ta kiếp này lại đỡ nguy hiểm thay hẳn những hai lần.

Cái hình ảnh trước khi xe lao xuống vách núi kia in lại ấn tượng cực sâu trong lòng Phó Kiệt, cô ta vậy mà không để "hắn" che chở, ngược lại còn đưa thân ra đề hẳn xuống chốn toàn bộ nguy hiểm, chưa kể còn dùng tấm chắn mỏng bọc hẳn lại.

Tất cả sự tình phát sinh đều lệch ra khỏi quỹ đạo khiến Phó Kiệt hoang mang vô cùng.

Nhẹ nhàng vén mấy lọn tóc thấm ướt mồ hôi rũ xuống mặt của Mạc Khanh ra sau vành tai, để lộ gương mặt hơi xây xát tái nhợt không chút huyết sắc, khoe môi còn bị rách bầm máu. Khác hẳn "kẻ thù" bị huỷ dung, vết bóng chạy dọc khắp cơ thể mà hẳn biết kia.

Có vẻ động tác này khiến Mạc Khanh bị lay tỉnh, liền nhíu chặt chân mày lại, rèm mi đen run run.

"Ừm..."

Nhìn người đang mê man khó nhọc mở mắt, Phó Kiệt nhìn thấy con ngươi đen kia là một mảnh mờ mịt, không đồ rực hằm hằm sát khí, không nhiễm đầy căm thù lãnh liệt, chỉ đơn giản hai màu trắng đen rõ ràng y hệt trong ký ức hẳn vừa thấy, trán bị rách nên một dòng máu đã khô chảy dọc qua giữa mắt khiến cô như chảy huyết lệ. Nhìn qua càng thêm yếu ớt thảm thương.

Hắn quyết định im lặng, hô hấp chừng lại.

Mạc Khanh thấy toàn thân như không còn là của mình, trước lúc mất ý thức có nghe thấy chìa khoá sinh mệnh được khởi động nếu không với thân thể ốm yếu và hai vết đạn đau thấu xương này là người bình thường đã chết từ lâu lắc rồi.

Cô không cử động được chút nào chỉ có thể đảo ánh mắt ngó quanh một chút sau đó tầm mắt mới dừng lại.

Nhìn gương mặt của Phó Kiệt chỉ xước chút đỉnh, nhịp tim ổn định cô thầm nghĩ chắc hẳn không sao cả.

Đầu má, cái định luật nhân vật chính chết tiết kia đã đổ hết xui xẻo lên người cô rồi. Đúng là có ý định cho nam chính chết đi không những hẳn không chết mà người muốn hẳn chết là cô lại hứng trọn tất cả vết thương. Quả thực cái lúc cửa kính vỡ cô đã thấm rửa rất nhiều: "Sao Phó Kiệt còn chưa chết giữa làn mưa đạn này hả má ôi. Chết nhanh đi, chết nhanh đi". Sau đó cô suýt chết thật.

Thôi, dù sao chuyện cũng đã rồi, mới nghĩ xấu một chút cô đã bị định luật đập cho như đập tôi, nếu thực sự động thủ chắc chắn sẽ ngủ mà phan thây cũng không chừng.

Chưa kể bây giờ cô chưa được tính làm nhân vật phản diện, còn chưa có sức mạnh tang thi cường đại. Vẫn rất dễ bị đập chết. Mà bản thân cô cũng không thích làm cái trò tiêu diệt toàn bộ nhân loại kia, có lẽ nên nhường vị trí "nhân vật phản diện số 1" lại cho kẻ khác.

Mạc Khanh quyết định từ bỏ đối nghịch tâm tư liền thấy thanh thân hần, dù là trong truyện nhưng cô vẫn rất đau, rất hoảng sợ khi cái chết cận kề, khi chiếc xe lăn xuống núi cô cứ tưởng sinh mạng của mình đã chấm dứt thành vật hy sinh qua đường, thật may.... Ánh mắt chăm chú nhìn Phó Kiệt cũng đang nhìn mình nãy giờ, cô khép hờ mắt lại nhỏ giọng như có như không:

"Tốt rồi" - Thật may... là mình vẫn còn sống. Cô chưa không dám đem tính mạng mình ra đùa giỡn lần nữa.

Phó Kiệt cứng ngắc thân thể, cô ta vừa nói "tốt rồi" nghĩa là thấy hần an toàn nên mới thốt ra như vậy?? Tại sao??

Thấy có vẻ cô muốn ngủ, nhiệt độ cơ thể càng lúc càng thấp hần đầu tranh dủ đội để cô cứ thế chết đi hay là cứu.

Tuy kiếp trước cô ta chính là Tang Thi Vương khát máu gặp người là giết, nhưng lúc này mật thể chưa đến, cô ta vẫn là con người, lại còn cứu mạng hần hần không thể xuống tay được. Các sự việc chưa diễn ra hần không thể áp đặt cừu hận kẻ thù kiếp trước lên cô ta, như vậy là do hần tạo nghiệt, tự mình tạo nên kẻ thù và các vòng lặp luân quần ngũ.

Nếu vậy hần sẽ xem cô ta làm cách nào biến thành tang thi, nếu ngăn được thì sẽ ngăn, làm cách nào đang yên đang lành tính khí hoạt bát vui vẻ lại hận con người đến mức muốn tiêu diệt toàn bộ nhân loại, vì sao lại bị huỷ dung. Bây giờ chắc chắn hần mạnh hơn cô ta rất nhiều, chỉ cần cô ta bắt đầu có ý nghĩ làm hại bất kỳ người thân và anh em nào của hần, hần sẽ không nương tay.

Huống hồ, cô ta đang bị bệnh nan y, sự sống không kéo dài được lâu. Máu mầu đỏ tươi, móng tay hồng nhạt có chân bán nguyệt, mạch máu nổi, lúc này hần chưa bị nhiễm virus.

"Không được ngủ, mau mở mắt cho tôi" Phó Kiệt giọng khàn khàn có phần cứng nhắc gọi người vẫn nằm úp trên ngực hần nãy giờ chưa nhúc nhích.

Mạc Khanh nhíu mày sâu hơn, làm bầm bất mãn: "Bổn gia buồn ngủ, thiếu ngủ rất dễ... sinh khí... Đừng để tôi cáu"

Câu nói dài này mất rất nhiều sức, cô không khống chế được ho nhẹ mấy tiếng khiến lập tức hai lỗ đạn trên lưng rỉ ra máu tươi.

Phó Kiệt đề cô lại cẩn thận rút chân đang bọc lấy mình ra mà đắp lên người cô, nhiệt độ cơ thể này đang dần hạ xuống khiến hần có chút không đành lòng.

"Nói ít. Đội một chút sắp có người tới cứu rồi"

Phó Kiệt đành giọng lại, bàn tay đè lên hai miệng vết thương hồng ngăn thêm máu chảy nếu không cô sẽ lâm vào hôn mê sâu nếu mất máu quá nhiều.

Thầm mắng tại sao bọn họ cứu viện lại lâu như vậy, chỗ này tiếp giáp tỉnh H hần không tin tỉnh H không có người của Phó gia.

Trừ phi, Phó Thanh đã mua chuộc bọn họ.

Ánh mắt Phó Kiệt lập tức loé lên lạnh lẽo, toàn thân nhiễm sát khí khiến người khác hít thở không thông.

Mạc Khanh rất nhạy cảm với khí tức tự dung lạnh run như đang ở âm phủ này, cố gắng cựa mình tìm nguồn ấm.

Thấy cô động, Phó Kiệt không nề tình trách nể: "Không muốn chết thì nằm im"

Thấy thái độ và âm vực lạ lẫm. Mạc Khanh không thể gọi hệ thống ra tra hỏi được vì nó đang ngủ đông. Cô thắc mắc nam chính đang ăn nhầm cái gì mà tự nhiên đối xử lạnh nhạt với mình như vậy trong khi hần biết thừa cô đã "cứu mạng" hần, có chút ỷ khuất nhỏ giọng như muỗi kêu:

"Tôi lạnh"

Vươn tay ra kéo chăn còn lại trong hộp xe phủ thêm lên người Mạc Khanh, hần nhạt giọng hỏi: "Đỡ chưa?"

Cố nhấc cánh tay đau nhức ôm lấy eo Phó Kiệt bị cô chạm vào có chút cứng ngắc, bây giờ trong lòng có cảm giác an tâm cô mới "Ừm" nhẹ một tiếng, một mồi nhắm mắt lại.

Phó Kiệt huy động tinh thần lực trải rộng ra xa, thì thấy cách từ 25km có khá nhiều xe đang chạy tốc về phía này.

Hần thừa cảm nhận dị năng chạy trong cơ thể, lát sau thở phào nhẹ nhõm

Dị năng của hần vẫn còn, tuy thấp hơn kiếp trước một chút nhưng chỉ cần rèn luyện lại là xong.

Nếu trước đây không gian của hần rộng bằng một thành phố nhỏ, thì bây giờ bị thu hẹp đi một chút bằng diện tích thị trấn cũng không sao cả, chỉ cần đột phá được cấp bậc hần đã đạt kiếp trước thì không có gì có thể ngăn cản hần tiếp tục tiến hành tu luyện.

Đương nhiên kiếp này con đường tu luyện của Phó Kiệt vô cùng trôi chảy, tất cả cũng là nhờ tác giả ai cũng biết là ai đẩy buff cho những 3 dị năng. Không những trở thành người duy nhất tam hệ dị năng giả mà lần sống lại này còn là cường giả đứng đầu người người kính phục.

Nếu có hệ thống ở đây đọc được suy nghĩ của Phó Kiệt chắc chắn sẽ thay chủ nhân của mình đau lòng nhiều lắm.

Khổ thân cô người đã như con cá mắc lại còn dùng hết hơi tàn cứu mạng hấn mà oan uổng bị hấn liệt vào danh sách "kẻ thù cần xem xét".

Thời gian trôi qua thêm 30 phút, nhìn cô gái nằm trong lòng hơi thở càng lúc càng yếu ớt do máu vẫn chảy không ngừng, mà hấn thì không dám cử động sợ làm miệng vết thương của cô rách ra xung huyết ồ ạt, vô cùng nóng ruột thăm mắng cứu hộ quá lâu.

Rút cục 5 phút sau ở trên vách núi nơi chiếc xe chở cả hai bị rơi cũng đã có người đến, là vệ sĩ của Mạc gia, với người đi đầu là A Nhất đang lái một con phân khối lớn có tốc độ nhanh nhất hiện nay.

A Nhất thấy chiếc xe nát bươm bị lật úp nằm im lìm dưới vách núi lập tức rút lấy một đoạn dây thừng buộc vào rào chắn, vừa buộc vừa nhanh chóng nói với thuộc hạ trực thuộc:

"Mau đưa bác sĩ lại đây sơ cứu người tại chỗ"

Ngay khi bác sĩ vừa cầm theo hộp cứu thương chạy tới A Nhất liền túm lấy một người trông dây bảo hộ vào rồi đẩy xuống dưới trước: "Tự thân chạy đến chỗ chiếc xe cho tôi. Nhanh lên!!"

Biết vị đội trưởng đang cực dễ nổi sung, hai vị bác sĩ y tá khác tự đeo dây bảo hộ sau đó nhảy xuống dưới không cần ai đốc thúc. A Nhất trực tiếp nắm lấy một sợi không cần bất kỳ đồ bảo hộ nào cứ thế tụt xuống dốc vách núi cực nhanh.

Những thuộc hạ khác bắt đầu lắp các đoạn thang trượt dài tiếp nối xuống dưới đó và chuẩn bị cách y tế tùy thời đều có thể kéo người lên.

Tốc độ của A Nhất rất nhanh lập tức đập bay cánh cửa xe văng sang một bên cúi người nhìn vào trong thì bất gặp đôi mắt lạnh lẽo thâm trầm của người đàn ông đang ôm Mạc Khanh vào lòng. Giọng Phó Kiệt ngập tràn tức giận:

"Còn nhìn cái gì, mau cứu chủ nhân của người đi. Cô ta trúng đạn"

Tuy cảm nhận được khí thế của vị đại thiếu Phó gia này thay đổi một trời một vực nhưng tính mạng của Mạc Khanh đang được đặt lên hàng đầu, A Nhất liền phối hợp với Phó Kiệt thật cẩn thận đưa cô ra ngoài.

Còn những chuyện khác, tính sau.

Phó Kiệt tuy thời gian dài giữ nguyên một tư thế nhưng khởi động một chút rất nhanh đã lấy lại cảm giác, hấn nhìn chòng chọc vào đội bác sĩ đang định đặt cô nằm úp xuống, liền cực kỳ không vui cho Mạc Khanh dựa vào ngực mình, đưa lưng cô quay ra ngoài.

"Mặt đất đầy chất bẩn các người không nghĩ làm vậy sẽ nhiễm trùng?? Mau sơ cứu đi"

Ở Phó Kiệt toát lên khí thế đáng sợ khiến ai cũng bất giác rét run kể cả A Nhất.

Rất nhanh chiếc kéo đưa một đường xé rách lưng áo Mạc Khanh, để lộ da thịt trắng nhợt yếu ớt và các vết xước chẳng chịt đáng sợ.

Ngoài vết thương đã kết vảy ở bả vai trái, hai lỗ đạn rỉ máu tươi nhỏ xuống dọc thắt lưng ngoài ra còn có mấy vết thủy tinh cửa sắc nhọn tạo độ nông sâu khác nhau, thoạt nhìn vô cùng dọa người.

"Ư.... đau" Mạc Khanh nhỏ giọng rên lên sau đó đáng thương phun ra một ngụm máu đen.

Ánh mắt Phó Kiệt rét lạnh như đồng cứng người đối diện, đội ngũ bác sĩ run lên từng đợt động tác trên tay sơ cứu càng thêm cẩn thận gấp nhiều lần. Hai viên đạn đều ghim vào vị trí phổi bên phải, thế nhưng nhìn miệng vết thương đi theo hình chéo về phía tim khiến chỉ cần động tác có chút sai lầm hậu quả sẽ không thể lường được. Bác sĩ chính phụ trách cầm máu động tác nhẹ nhàng tạm thời khâu vết thương lại, rắc thuốc, băng cẩn thận khi nào về đến bệnh viện sẽ tiến hành gấp đầu đạn ra sau.

Đeo vào mũi Mạc Khanh ống thở oxy, Phó Kiệt bất giác an ủi mà chính hấn không phát hiện:

"Rất nhanh sẽ không đau. Chịu đựng một chút"

Ý thức càng lúc càng mơ hồ, Mạc Khanh chỉ thấy chia khoá sinh mệnh vô hình vẫn nỗ lực giảm thiểu mọi tác động xấu của vết thương lên cô, dòng khí nó tạo ra vẫn chèn chặt các động mạch chính ngăn máu rỉ ra ít nhất có thể.

Quá mệt mỏi không thể cầm cự được nữa, trước khi hoàn toàn chìm sâu vào bóng tối cô thoáng nghe thấy giọng nói Phó Kiệt hô lên:

"Tiểu Khanh....??"

[...]

--- ----- ---

Tiểu kịch trường:

Quan toà: Luật sư biện hộ có chứng cứ gì nói bị cáo Mạc Khanh không phải là tang thi mất ý thức không?

Phó Kiệt:

Tang thi cắn nuốt máu thịt không phân biệt nam nữ già trẻ lớn bé béo gầy. Còn cô ta chỉ thèm thịt của một người duy nhất.

Ông cứ nhìn tôi phải đứng trong lồng để biện hộ còn cô ta tự do không bị trói nhưng bám lấy lồng sắt không buông là đủ biết.

Quan toà:.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đả thông mạch Nhâm Đốc

[...]

"Tiểu Khanh, em viết truyện gì vậy nè? Mạt thế? Mạt thế kiểu gì còn có cả Naruto vô đây??"

"Vây mới khác biệt, chứ đại trà nhan nhân nội dung giống nhau em không ưa"

"Chắc, đọc truyện mạt thế văn mà toàn cười không. Cũng thấy chưa bị liệt vô mục -Truyện Hải Hước- rồi kia kia"

"Kệ em mắc mớ gì đến chị"

"Á à con ranh con bất chi à, cái tính khí như bà già tiền mãn kinh lại còn xấu tính xấu nết. Xấu vang danh bốn bể xấu rạng rỡ non sông thế này đến bao giờ mới có thẳng hốt hả? Cái đầu óc củ lìn xúc phạm giáo dục xỉ nhục giáo khoa, cái miệng thì bla...bla.." *

"..."

"..."

"Tổ... Tâm... chết tiệt" Cãi có mỗi một câu có cần bật ulti đến thế không???

Mạc Khanh trừng mắt ngồi dậy, nhận ra khung cảnh chị em suốt ngày động khẩu như chó vớ mè chỉ là một giấc mơ lập tức con đau từ lưng đánh úp lại khiến sắc mặt cô tái nhợt, liền thoát lực nằm lại xuống.

Ánh mắt đảo quanh căn phòng trắng tinh toàn mùi thuốc khử trùng, cô nhận ra mình đang ở bệnh viện, con đau từ khắp cơ thể truyền đến cộng thêm hệ miễn dịch suy yếu khiến trong cổ họng tràn lên một cỗ hương vị buồn nôn khó tả.

Thế nhưng cô vẫn còn sống sau khi dạo chơi một vòng dưới quý môn quan vậy là tốt lắm rồi.

Chưa kể còn tranh thủ ăn được tí đậu hũ của nam thần mình tình nổi tiếng nha... Trai đẹp trước mắt mà thái độ lúc nào cũng phải dưng dưng khó chịu biết mấy, có cơ hội ăn ngu gì không tận dụng.

[[Ting..

Hệ thống 7 chấm bắt đầu khởi động. Khởi động hoàn tất.

Chúc mừng người chơi thành công unlock Không Gian Thứ Nguyên cấp 1.

Vật phẩm đạt được hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên gồm:

Chỉ số May Mắn: + 100

Chỉ số Tài Năng: + 100

Chỉ số Hảo Cảm: + 100

Chìa khoá sinh mệnh: +1

Bí kíp tu luyện võ công cấp 1 tương đương Không Gian Thứ Nguyên.

Một lọ "Hồi Dung Đan".

Chúc bảo toàn tính mạng. Cảm ơn]]

Mạc Khanh:.....

Đậu má, bí kíp tu luyện võ công cái quần què gì?? Muốn nhìn cá mắt học làm bò công anh sao???

Lại còn chúc bảo toàn tính mạng, người đứng là cái hệ thống thích đâm chọt tâm hồn người khác.

Rate 1*

[Chủ nhân, chủ nhân, hai ngày trước Không Gian kích hoạt bản hệ thống đã dọn dẹp sạch sẽ cho ngài rồi. Đừng sinh khí có được không]

"Đưa ta vào"

Tạm gác cái việc hồi tị hệ thống điện tử chết bầm kia. Up lên 7 chấm kiểu gì chỉ thay mỗi tiếng chào còn lại hoàn toàn giữ nguyên như cũ. Cmn, rõ là lừa đảo.

Trên chiếc giường bóng dáng Mạc Khanh hoàn toàn biến mất, cảnh sắc trước mắt cô cũng thay đổi từ phòng bệnh trắng toát thành một không gian vô cùng rộng lớn nguyên một màu nắng dịu, thế nhưng không có chút tài nguyên nào dù là cỏ dại ngoài một cái thác không biết nước chảy ở đâu ra và một căn nhà gỗ nhỏ, xung quanh ở phía xa xa bao trùm là làn sương mù mờ ảo khiến cô không nhìn rõ được sau nó là cái gì.

[Đó là dải ngăn cách đó chủ nhân khi nào ngài lên cấp thì sương mù sẽ tự động dịch chuyển nói rộng]

Một làn khói màu trắng nộn nộn nhỏ nhỏ như cục bông bay bay xung quanh Mạc Khanh, cô biết đây là hình hài ấu niên của Nhẫn Thứ Nguyên nên không lấy làm lạ.

"Ta là tác giả đương nhiên biết thừa những chuyện này. Nhưng mà không gian không hề có trời cao sông núi, cỏ cây thực vật chim muông, hoàn toàn khác với không gian ta đắp cho nhân vật chính. Tại sao vậy??"

Cục bông trắng bay vòng quanh bắt đầu liên thoảng:

[Chủ nhân vì thể trạng tu luyện của ngài khác với nam chính nên không gian cũng bị thay đổi theo.

Hắn chủ nhân không quên vết thương do đạn bắn chứ. Viên đạn đã đâm thông hai mạch Nhâm Đốc, sau đó chia khoá sinh mệnh còn tái tạo lại chỗ kinh mạch bị vỡ đó đẩy ra ngoài rất nhiều máu đen nên bây giờ thể chất của chủ nhân chính là cực kỳ hợp dùng để tu luyện võ công, nội lực cũng đã tụ ở đan điền một tầng mỏng.

Nếu trước khi bị thương chủ nhân kích phát dị năng thì không gian mở ra đã giống nam chính rồi. Chậc]

Hai mạch Nhâm Đốc? Ra viên đạn suốt qua chính là nút giao của hai mạch Nhâm và mạch Đốc này, nút giao gần cột sống và tim vì vậy cô cũng đủ hiểu tình cảnh nguy hiểm của bản thân vào thời khắc đó ra sao.

Ý khoan, khoan... Cái đó không quan trọng, quan trọng là mấy cái thứ đã thông kỳ kinh bát mạch gì đó chỉ xuất hiện trong tiên hiệp kiếm hiệp, tiểu ngao giang hồ. Cô là du ngoạn mặt thể, thể giới dị năng là một dải ánh sáng nhiều màu rực rỡ bao trùm. Tự nhiên có một kẻ lạc què không biết từ đâu chui ra dùng võ công đầu lại dị năng giả, mà kẻ lạc què còn là tang thi boss phản diện điều đó khác gì đã xấu xí rồi lại còn ngu, đã ngu lại còn bày đặt làm tổ lái, đã làm heo nái rồi còn muốn leo cây???......

Cmn cô là tang thi có khi chưa kịp thi triển khinh công chân đã rụng cmn luôn rồi không chừng. Chính là sẽ thành trò cười bị toàn bộ tuyến nhân vật phản diện khắp nơi trên thế giới dị năng giả cười thối mũi.

Chúng mày hack diễn biến à tao muốn kháng nghị.

"Sau này ta có cơ hội sở hữu dị năng không?" Mạc Khanh hí hửng nhìn chòng chọc vào đám mây nhỏ đang thức thoi lui ra cực xa trước khi đáp lại.

[Xin lỗi chủ nhân điều đó không thể xảy ra được, việc bỗng nhiên hai mạch Nhâm Đốc được đã thông cũng là hoàn toàn ngoài dự đoán.

Ngài yên tâm, bản hệ thống đã sử dụng quyền hạn được tặng trong kỳ thi vừa rồi lên không gian này, chính là chủ nhân sẽ có 3 lần vào đây thời gian hoàn toàn bị vô hiệu hoá. Nếu ở đây 1 năm cũng chỉ như bên ngoài trôi qua 1s mà thôi. Chủ nhân hãy yên tâm tận dụng.]

"Vậy lần này có tính không??"

[Đương nhiên tính]

Mạc Khanh:..... (có một cỗ nhiệt lưu xông lên muốn bóp chết đám mây thức thoi trước mặt. Phí mất một lần của bà đây rồi)

Cô nhớ trước đây có lần đọc được mẩu tin nhắn inessge, trên đó viết rằng: "Bạn có biết không, khi bạn đang uống một cốc trà sữa Gongcha 50k chỉ để giải khát thì có một cậu bé bị cụt mất hai chân ngày ngày phải đạp xe một quãng đường 20km đi xách nước trợ giúp kinh tế gia đình mà không dám để rớt một giọt. Nếu lúc này bạn đang có ý định chuẩn bị đi uống trà sữa, thì xin hãy mở lòng tốt chỉ cần gửi 10 ngàn đồng vào tài khoản của tôi, tôi sẽ gửi bạn xem video cậu bé đó đạp xe đạp. Dm nó buồn cười vaiz l"

"...."

Đây chính là tương lai của cô. Chắc luôn.

"Được rồi, được rồi" Cô khoát tay, sự tỉnh đi lệch hoàn toàn khỏi quỹ đạo truyện cô cũng dần chấp nhận rồi. Dị năng song hệ Lôi - Hoả cực bá đạo cô buff cho nhân vật phản diện của mình thế là đi tong. "Ngay bây giờ với thể trạng này ta có thể tu luyện được không??"

[Đương nhiên là được, bất quá tốc độ chuyển hoá chân khí sẽ chậm hơn so với người bình thường khoẻ mạnh một chút.

Chủ nhân mau ngồi dưới thác nước bắt đầu đọc bí kíp tu luyện đi a ~ Nước thần đó ~]

Mạc Khanh thấy trong không trung tức thì xuất hiện một cuốn sách được ghi chép theo phong cách cổ xưa, trên đó nổi bật dòng chữ "Phá Âm Thần Chi Cốt"

"..."

"Cái võ mèo cào nào đây??"

Tang thi có võ công chứ không phải dị năng, nhìn khôi hài đến mức nào lại còn phải tu luyện bí kíp đánh ăn nhập gì so với thị trường, cái bìa rách kia dám cá nếu bày bán ở hội chợ sách chính là hàng đồng giá 10 ngàn 1 quyển. Cmn truyện của cô nát bét không thể vẫn hồi được nữa rồi.

Ai cho tôi lương thiện??"

[...]

"A Kiệt, cậu bảo tôi hết sức chữa trị thì tôi cũng đã hết sức rồi. Cô ấy hôn mê 3 ngày cũng là bất đắc dĩ, bất cứ ai dính đạn chỗ hiểm như vậy mà vẫn còn sống đã là điều kỳ diệu, bị hôn mê mấy ngày quá là bình thường cậu gấp cái gì.

Cậu nhìn xem biểu đồ mạch đập chẳng phải rất ổn định sao? Hơn nữa cô ấy có bệnh nan y trong người mà vẫn ngoan cường sống đến bây giờ chưa hề bị suy hô hấp lần nào cả"

Nhìn Khiêm Tấn Hạo miệng đắng lưỡi khô cảm tập hồ sơ bệnh án của Mạc Khanh liên tục bào chữa lý do, Phó Kiệt chỉ nhàn nhạt ngồi trên ghế khách trong phòng Viện Phó, ánh mắt không còn kích động như mấy hôm đầu sống lại.

Khi ấy gặp lại bạn bè vào sinh ra tử như Đường Vũ Hán, Khiên Tấn Hạo, Quý Viêm và các thuộc hạ trung thành khác hẳn đã cực lực áp chế cảm xúc không thực đến mức nào, cho đến khi về Phó gia gặp lại mẹ con Hà Vân Dao, hẳn đã có thể bình ổn lại hoàn toàn cảm xúc, cũng đã nhìn ra được các biến hoá khác nhau của bọn họ rõ ràng rồi.

10 năm ở mặt thế tính ra tâm hồn hẳn bây giờ cũng đã 36 tuổi, Phó Thanh bây giờ mới 22 sao đã học được nhuần nhuyễn che giấu thâm trầm cùng tâm cơ.

Chính lúc đó hẳn đã có suy nghĩ kỹ lưỡng cho tương lai và các chuyện sắp xảy ra.

"Được rồi, Vũ Hán, cậu điều tra đến đâu rồi"

Đường Vũ Hán đang nhàm chán ngồi một bên chơi game nghe thấy Phó Kiệt đụng đến vấn đề điều tra người Phó gia tỉnh H nên tạm dừng trò chơi, thái độ cũng nghiêm túc hẳn:

"Đúng như cậu dự đoán tỉnh H có tay trong, đáng lẽ tôi đã bắt được bọn chúng đem về Phó gia thế nhưng không hiểu sao nửa đường tất cả lại chết bất đắc kỳ tử cho dù được bảo vệ rất nghiêm ngặt.

Sau khi cho nhân viên pháp y mổ tử thi kiểm tra phát hiện trong ổ bụng của chúng được cấy một loại thiết bị điều khiển từ xa cỡ 1cm, chính điều này đã giải phóng chất độc giết bọn chúng trong bất kỳ hoàn cảnh nào khiến kẻ đứng đầu bất lợi"

"Vậy là nhân chứng tố cáo Phó Thanh đi tong, dù có vật chứng cũng không thể định nên được điều gì. Chưa kể sau khi xảy ra tai nạn tất cả đều đã bị tiêu huỷ sạch sẽ"

Người nói là Quý Viêm cũng là bạn thân từ nhỏ cùng nhau lớn lên bên cạnh Đường Vũ Hán, Phó Kiệt và Khiêm Tấn Hạo. Hiện đang kế thừa sản nghiệp của Quý thị, đứng đầu mảng thị trường bất động sản.

Nghe tin bạn thân bị sát thủ tập kích liền gác lại công việc đang tiến hành ở Anh Quốc về nước gấp rút đến thăm

Ai ngờ đầu bạn không những không bị thương còn có một bóng hồng xả thân quên mình vì bạn đỡ toàn bộ nguy hiểm khiến hấn thương thức không thôi.

Hmm... Hấn rất muốn nói chuyện với cô gái này để tìm hiểu xem hành động đỡ đạn thay bạn tốt là do tin tưởng "đạn sẽ không bay tới mình" hay là do vấp chân.

Toàn bộ thông tin về tình hình sức khỏe của Phó Kiệt cũng như Mạc Khanh hoàn toàn được Khiêm Tấn Hạo nguy trang giữ kín, khiến ngay cả Phó gia, Chiêu gia tưởng rằng hấn cũng bị thương nặng vẫn đang hôn mê.

Phó Kiệt mặc một thân quần áo bệnh nhân, tư thái khỏe mạnh đi đến cạnh Khiêm Tấn Hạo giật lấy bệnh án của Mạc Khanh, tìm nhanh bản xét nghiệm tổng quan sức khỏe không khỏi nhủ mày.

"Bệnh trở nặng hơn lần trước cô ấy đến đây rất nhiều" Khiêm Tấn Hạo thờ dãi.

Hai lần gặp đều là ở bệnh viện và còn là vì bạn thân của hấn bị thương, lần đầu là vết dao, lần thứ hai là vết đạn, hấn thực không dám nghĩ lần ba gặp lại là vết gì. Cô gái này dính phải anh em tốt của hấn cũng quá đen đui đi.

"Được rồi tạm thời các cậu điều tra việc này đến đây thôi, hôm nay tôi còn có một việc quan trọng khác muốn các cậu làm càng nhanh càng tốt.

A Hạo cậu đừng dùng quyền hạn Viện Phó chỉ cần người bình thường là được thu mua càng nhiều thuốc men đủ chủng loại càng tốt.

A Viêm cậu thì điều động nhân viên đáng tin cậy thu mua vật tư quan trọng cần thiết như gạo, mì, thịt khô, xăng, dầu, quần áo, phương tiện đi lại phải chắc chắn gia cố kính chống đạn và thân xe bọc thép,... càng nhiều càng tốt.

Vũ Hán cậu tìm mọi cách có thể mua vũ khí súng ống đạn dược, vật dụng liên quan đến quân đội, các loại vũ khí lạnh dao găm đến trường đao sắc bén.

Tất cả hành động đều phải bí mật càng hạn chế ít người biết càng tốt, ngoài ra phải thúc đẩy cho bên sản xuất tốc độ giao hàng nhanh chóng. Thời gian đang hạn hẹp tôi muốn mọi thứ phải hoàn thành thật sớm và để trong các kho hàng an toàn"

"A Kiệt, cậu không sao chứ"

Quý Viêm lẫn lộn trên thương trường không phải ít, nhận ra bạn tốt tự nhiên thay đổi rất nhiều sau vụ tai nạn khiến hấn có mấy phần lo lắng. Toàn thân tuy đã cố gắng thu liễm nhưng vẫn có sát khí cùng tang tóc thâm trầm, bộ dáng thập phần tiêu cực so với ngày trước rất nhiều. Ở cạnh nhau bao nhiêu năm sao hấn lại không nhận ra, có thể Vũ Hán đầu heo mặt thộn không thấy nhưng hấn tin A Hạo cũng đã để ý một chút.

Hấn không nghĩ vụ tai nạn nhỏ này có thể khiến một con người thay đổi khí tức nhiều như vậy, chưa kể từ khi hai mẹ con Hà Vân Dao kia đến cũng đã xảy ra không ít chuyện thì cũng đã có vài vụ tương tự.

"Được rồi mấy cậu không cần nghĩ quá nhiều chỉ cần hoàn thành tốt những việc tôi vừa nói là được.

Yên tâm, những việc này đối với các cậu tuyệt đối có lợi chứ không có hại"

Ngay lúc này bỗng nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên, Đường Vũ Hán nhanh chóng bắt máy nghe cấp dưới báo cáo, đầu mày nhíu lại.

"..."

"..."

"Hán ca, hấn ta rất nguy hiểm, anh mau cử người đến đây đi. Hấn..."

Hự!!!"

Trong căn hầm nhỏ u ám, một người đàn ông mặc âu phục trắng đáng vẻ vô cùng nhã nhặn quý tộc, đang cầm con dao Thụy Sĩ găm vào thái dương của một cô gái nhem nhuốc dính đầy máu và các vết bẩn khác.

Cô gái cứ thế ngã vật xuống nền đá ướt nước mưa, chết không nhắm mắt.

Người đàn ông quý tộc huyết sắc tao nhã rút khăn tay ra, dùng giấy dè lên đầu cô gái mượn lực rút dao sau đó chùi chùi vào tấm áo không mấy sạch sẽ của cô ta, mới lấy khăn tay cao cấp màu đen nhẹ nhàng lau sạch lưỡi dao, đút vào túi áo.

"Du Tử Duật, cách này quá tàn nhẫn rồi, người ta đâu sao cũng là con gái chân yếu tay mềm" Cô gái đi phía sau mặc một thân quần áo đỏ rực đưa quạt lụa lên che che mặt nhũ mày ghét bỏ.

"Death... is like the wind always by my side. Trước khi nhận mũi dao này cô ta đã kill tổng cộng 11 thuộc hạ của tôi. Hừm... Thứ gorilla woman. Không thể yêu thương được"

"Chính cái cách nói nửa tây nửa tàu như anh mới không ai yêu thương được. Giờ cút được chưa. Chỗ này quá hôi" Nam Cơ tỏ rõ ghét bỏ nhấc nhấc đôi giày cao gót lên đồng đánh rời khỏi.

Du Tư Duật nhìn chiếc điện thoại chống chơ nằm dưới đất vẫn đang thực hiện cuộc gọi, liền hồn nhiên nhấc lên:

"Alo, tuy I don't know you là ai nhưng mà you có công nhận con nhỏ Nam Cơ kia sai vài pussy không. Bỏ công tử lớn lên ở Anh Quốc không nói tiếng Anh thì chính là rũ bỏ tổ tiên"

"DU TƯ DUẬT!!! BỎ ĐIỆN THOẠI CỦA CÔ TA XUỐNG LẤN ĐẾN ĐÂY CHO LÃO NUƠNG!!!!!"

Tiểu kịch trường:

Thầy giáo: TRÒ PHONG TỬ NHẤT!!! Lần này lại bét lớp, chữ vẫn xấu như gà bới. Thử hỏi người làm thầy như tôi CÓ TỨC CHẾT KHÔNG!!!!!!

A Nhất: Lần sau em sẽ rút kinh nghiệm.

Thầy giáo tay ôm ngực thở dốc, nghiêng răng nghiêng lợi: Lại rút kinh nghiệm. Trò xem với cái thành tích này có thể làm nên trò trống gì trong xã hội??? Rồi trò sẽ không kiếm được việc, nghèo rớt mồng tơi. Thử hỏi còn ai dám gả???

Du Tư Duật: Không cần nhọc công thầy lo. Chồng em, em tự gả!!!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: 3 năm tu luyện

[...]

Trong không gian hoang vắng, dưới chân thác nước có một thân hình nhỏ bé ngồi khoanh chân như đài sen, hai mắt nhắm nghiền tùy ý để tốc độ kim đâm của thác nước từ trên dội xuống mà thân hình nửa cái cũng không hề dịch chuyển.

Đám mây trắng bông xù ngoan ngoãn nằm im bên bờ ao nước nhỏ, bỗng nhiên qua một lúc liền hưng phấn nhòe dậy nhìn chòng chọc vào chân thác nước.

Mạc Khanh chậm rãi hấp thu linh khí từ thác nước đang thấm sâu vào da thịt, vận chuyển nó theo các đường kinh mạch nhuần nhuyễn tụ hợp ở nội thể, sau đó lớp khí bao quanh đan điền quen thuộc lần mò vào một đường kinh mạch quan trọng dẫn đến trái tim. Dòng linh khí vừa di chuyển vừa gia cố thành mạch thêm vững chãi, Mạc Khanh nhíu mày cẩn thận thận áp chế nó thực nhu hòa cho đến khi đã tiếp cận được tâm bình chướng cần đã thông thứ chín.

3 năm qua cảm rở tại không gian Mạc Khanh đã mất rất nhiều thời gian để đọc hiểu bí kíp võ công nhập môn, sau đó mới dám sờ đến "Phá Âm Thuần Chi Cốt" để bắt đầu tu luyện.

Phá Âm Thuần Chi Cốt là một môn võ công "tạp nham (theo cách gọi của cô)" chứ chẳng phải cái gì cao siêu cả, là trong lúc vui vui cái đám cắp trên của Thử Nguyên sáng tạo ra khi biết hai mạch Nhâm Đốc của cô được đã thông.

Tạp nham là thế nào?

Chính là mấy lão già đó mỗi thế giới quan đọc một chút truyện Võ Hiệp rồi viết hết thứ mấy lão "nghĩ rằng nó là võ công" vào và oản tù tì chọn cái tên nào sáng tạo nhất in lên bìa.

Cái này Thử Nguyên không hề giấu để báo cho cô vì cô có thể lựa chọn không cần học nó, nhưng mà đổi lại không gian này sẽ không thể dùng được. Ha ha, vậy cô có thể không học sao?

Nó giống như bạn bị lừa nộp một khoản tiền lớn vào tổ chức đa cấp, nếu không dấn thân vào thì tiền sẽ mất trắng.

Mà cô thì không phải người tốt đương nhiên sẽ không nghĩ ngợi gì nhiều.

Huống hồ Thử Nguyên từng nói qua nếu cô đột phá đến mức nhất định của bí kíp sẽ có thể sử dụng Ngũ Hành Hệ, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ đầy đủ. Không khác dị năng là mấy nên vẫn chấp nhận được.

2 năm đọc quyển bí kíp có đến 4 lần cô suýt bị Tẩu Hỏa Nhập Ma vì công pháp lộn xộn làm các đường kinh mạch bị toán loạn khí dẫn đến bạo tử. Lúc đó Thử Nguyên cấp tốc SOS đến một vị cấp trên của nó trực tiếp hướng dẫn cách sửa chữa và áp chế nên bây giờ may mắn cô mới vẫn còn sống.

Lũ chó má không có tâm đó, thực muốn nguyên rửa mỗi kẻ góp ý tưởng ra cái quyển sách bí kíp này khi chuẩn bị tán gái sẽ chỉ biết sửa tiếng chó.

Hừ!! Răng chó mãi mãi không thể mọc ngà voi, tán gái thì đừng tưởng chỉ cần có tiền thì cô nào cũng nguyện sà vào lòng.

Thử tưởng tượng lúc làm tình nếu cô ta liên tục rên "Anh ơi em sắp raaa", mà thằng kia lại chỉ có thể "gâu gâu gâu" xem.

(┌─┐└─┐)

Have sex with animal??! No no, we don't need it.

Vì công pháp tạp nham mà cô mất những 3 năm lận để có thể đủ chân khí đã thông kinh mạch, nhất là 9 đường dẫn đến trái tim. 8 đường đã mất nửa năm để giải quyết xong giờ chỉ còn một, đây chính là lúc quyết định quan trọng nếu cô muốn sử dụng Thể thuật thành thạo.

Công sức cô bỏ ra mấy năm trời, nỗ lực gấp ba lần người bình thường khoẻ mạnh nên tốc độ mới chậm như vậy. Nếu rơi vào tay nam chính, chắc với độ phủ sóng của bản tay vàng hần chỉ mất vài tháng không biết chừng.

Khi đột phá được Tầng 1 của Phá Âm Thuần Chi Cốt không những cô đã có thể có nội lực hộ thể dồi dào, cơ bắp hữu lực tùy ý điều khiển thân thể, mà không gian cũng sẽ có thêm biến hoá.

Đương nhiên cô đang trong giai đoạn chờ đến ngày tang thi hoá hoàn toàn, về ngoài ốm yếu vẫn sẽ không thay đổi. Chỉ cần đợi đến ngày biến hình uống lọ Hồi Dung Đan khôi phục vẻ đẹp thanh xuân, yeahhh, thế là xong.

Dòng chân khí được Mạc Khanh nén lại thành một sợi cước mỏng manh nhưng cứng cáp, sợi cước chậm rãi chạm vào tấm bình chướng tại đó tác dụng lực khoan liên tục không ngừng nghỉ.

Ngay khi sợi cước xuyên qua, Mạc Khanh cảm giác thân thể hư thoát vô lực đổ người về trước ngã ùm xuống ao rồi chìm sâu xuống tận dưới đáy.

[[Ting Ting...

Chúc mừng người chơi đột phá thành công Tầng 1 Bí Tích Phá Âm. Phần thưởng đạt được gồm:

Cải tạo Không Gian Thứ Nguyên sơ cấp.

Sử dụng Thể Thuật thành thạo.

Chỉ số Tài Năng + 200

Thỉnh cố gắng. Xin cảm ơn]]

Mạc Khanh cảm nhận sự thoải mái dòng nước mang lại căng tràn từng tế bào, thở ra một ngụm trọc khí nổi bong bóng lên mặt nước, chưa đầy 10 phút sau thân thể cũng theo đó tự động nổi lên. Mạc Khanh nhanh chóng bơi vào bờ nơi đám mây trắng vẫn đợi cô.

[Chủ nhân, chúc mừng ngài đã đột phá Tầng 1 Phá Âm Thuần Chi Cốt nhaaa, mời chủ nhân xem qua sự thay đổi cảnh vật Không gian của bản hệ thống]

Mạc Khanh ngồi trên bờ vuốt vuốt mặt cho bớt nước, sau đó rất thành thạo vận chuyển chân khí làm khô người trong lúc đợi mới rảnh rồi quét mắt một vòng.

Mặt đất trước đây chỉ toàn cát là cát thì bây giờ đã trải một thảm cỏ xanh rì mềm mại, xung quanh căn nhà gỗ trung tâm cũng có vài cây xanh cao từ 25 đến 40 mét toả bóng mát, cái ao nhỏ cũng vạch ra thêm một con suối uốn lượn dẫn đến một cái hồ thấp thoáng lá sen.

Quả thực không khí đã tăng thêm mấy phần không thực, chỉ thiếu thêm mấy con hạc là như thể cô đang lạc vào thế loại truyện Tu Tiên chứ chả phải Mặt Thế cái mẹ gì nữa.

Cô hừ một tiếng ghét bỏ.

Lũ lừa đảo!!!!

"A Kiệt, cậu lại đến phòng của cô gái đó à, ban sáng đã ghé qua rồi còn gì"

Sau khi Quý Viêm và Đường Vũ Hán rời đi, Khiêm Tấn Hạo định phân phó cho trợ lý thân tín làm mấy việc. Phó Kiệt nhờ cậu thì bạn tốt tự nhiên lại nói cảm nhận được phòng của cô gái đỡ đạ thay hần có chút bất thường.

Ở nơi an ninh đạt tốt nhất thủ đô như bệnh viện của gia tộc nhà hần làm gì có gì bất thường? Nếu có thì y tá túc trực đã ngay lập tức báo hiệu cho hần rồi.

Thế nhưng khi cửa vừa đẩy vào, cô gái rõ ràng lúc chiều y tá thay bình truyền báo cáo mọi thứ vẫn ở yên trạng thái như cũ lại đang ngồi ngay ngắn ở giữa giường, làm việc mà đáng ra người ốm dậy không thể làm, vệ sĩ thân tín của cô ta nghiêm chỉnh đứng bên cạnh chẳng buồn nhìn xem ai đến, tay cầm đĩa hoa quả tùy thời phục vụ.

Nữ y tá phụ trách chăm sóc trực tiếp rót hàm thiếu điều muốn ngất.

Bệnh nhân hệ miễn dịch gần như khô kiệt, trúng hai vết đạn, nội thương ngoại thương đầy đủ đang nhòe nhoàm bê nguyên một con gà nướng mật ong ăn ngon lành, một chân xếp bằng, một chân chống nách, đùi rung rung, thấy người vào cũng chỉ dừng động tác tầm 2 giây lại tiếp tục nhét đầy thịt vào miệng phồng mang trợn má lên nhai.

"Tư thái - Mọi sự trên đời ăn xong rồi mới ngủ tiếp được- hoá ra không phải truyền thuyết. Có khi ăn xong cô ấy lại tiếp tục nằm xuống hôn mê cũng nên" Khiêm Tấn Hạo không nén nổi buồn cười tiến đến bắt mạch theo kiểu Đông y phán đoán nhanh bệnh trạng của Mạc Khanh.

"Mạch đập bình thường ổn định, Mạc tiểu thư có thấy chỗ nào không ổn không?"

"Có, tôi đói!" 3 năm không ăn một thứ gì chỉ nạp định tập võ công, thân thiếu nữ mềm yếu của cô thiếu điều sắp vắt khô cũng chẳng ra một giọt nước nào rồi.

Mạc Khanh ngẩng mặt lên ngong ngiêng nói, chợt thấy Phó Kiệt vẫn đứng nguyên ở cửa chưa chịu vào cô có chút nghi hoặc, nghiêng nghiêng đầu nhìn hẩn chăm chú.

Bị cô chiếu tướng, Phó Kiệt có chút xúc động không biết nên phản ứng thế nào nên hô hấp hơi loạn một chút, thân thể rề rà mãi chưa có động tác tiếp theo.

Mạc Khanh thấy hẩn là lạ, liền đặt con gà nướng xuống đĩa lấy khăn ướt A Nhất đưa lau sạch miệng và tay rồi xuống giường hai ba bước dài đến chỗ hẩn.

Rất tự nhiên, cô nghiêm túc nhú mày lại cầm tay hẩn lên làm động tác y hệt như Khiêm Tấn Hạo đã bắt mạch cho mình, âm thầm truyền vào một tia nội lực dò xét thể trạng Phó Kiệt.

Đã hoàn toàn buông bỏ chấp niệm cho hẩn lên bàn thờ ngồi ăn nhang nên cô rất tự nhiên coi hẩn như một người bạn, lại còn là bạn trẻ nam chính vùng tay là mây lật trời tay là mây mưa. Nếu không giết được thì phải ôm đuôi nha ~

Những tưởng hẩn cũng bị thương cho dù lúc đó có "ôm" hẩn đã che chắn gần hết, nhưng sự xa cách và lưỡng lự này không phải thái độ mà hẩn nên có đối với ân nhân. Chưa kể cô còn đỡ cho hẩn những hai phát đạn đau thấu xương.

Thờ phào một hơi, Mạc Khanh ngược lên nhìn thẳng vào mắt Phó Kiệt: "Không có bệnh sao lại dần mặt ra như vậy? Tội tình lại anh không vui hử??"

Phó Kiệt bấy giờ mới lấy lại tinh thần, trong giọng nói có chút khàn khàn khó xác định:

"Có muốn ăn thêm gì nữa không?"

Mắt Mạc Khanh sáng rực: "Có, cá lạng hấp bia, cua đại xào me, mực ống hấp xì dầu, mất mực xào cay, ốc xào hành răm, gỏi cá sông, bánh flan chanh leo,... ồm, thêm hai cốc trà sữa một vị bạc hà một vị caramen trứng"

"Cô đang là người bệnh không thể ăn hải sản và thực phẩm chứa quá nhiều dầu mỡ". Khiêm Tấn Hạo nhú mày không chút lưu tình đánh gậy.

Cảm xúc đã bình ổn lại, nhìn cô hưng trí bừng bừng kể một loạt các đồ ăn hải sản, bộ dáng thập phần thoải mái, Phó Kiệt ầy vậy mà lại gật đầu:

"Được, vài ngày nữa nếu bệnh và vết thương của cô có chuyển biến tốt muốn ăn gì cũng có. Giờ thì tôi có nhiều việc phải làm nhớ ngoan ngoãn chữa bệnh"

Mạc Khanh hơi bất ngờ hẩn sẽ đáp ứng thế nhưng được ăn ngon là vui rồi đâu thêm để ý tới cái khác. Thế nên cô rất chi là ngoan ngoãn tiến hẩn đi, tiện thể áp bức "tiền" cả Khiêm Tấn Hạo và cô nàng y tá, đóng cửa khoá trái lại, di chuyển về phía giường đập tất cả đồ ăn rơi xuống đất, ngồi xếp bằng trên đó chống tay lên đầu gối bắt đầu suy tư.

Khi nội lực của mình từ đầu ngón tay chạm lên cổ tay Phó Kiệt, cô ấy vậy mà cảm nhận được ba dòng khí ẩn giấu sâu trong mạch đạo chảy dọc toàn thân của hẩn. Đó không phải nội lực tự ở đan điền giống như của cô mà đó chính là dị năng. Ba dòng khí mang ba màu sắc khác nhau trắng, đỏ nổi bật, hẩn là dị năng hệ Quang và hệ Hoả. Màu còn lại chỉ là màu ghi nhạt nhòa mà kiếp này hẩn phải trải qua một lần đầu sinh tử với Tang Thi Vương mới được kích phát.

Được rồi, gác cái dòng khí màu ghi kia lại. Bây giờ chúng ta cần bàn luận đến hai màu sắc trắng đỏ mạnh mẽ xinh đẹp kia....

Nó rất đẹp.

Giữ nữa nhì.... Mạnh mẽ...

Có dấu vết đã được sử dụng thành thạo...

Cái ánh mắt nam chính nhìn mình không thần nhiên vương ý cười như trước.

Ừm..

"..."

Hôm nay là 20/8... cách mặt thể còn gần 2 tuần.

.....

"..."

A Nhất đang cúi húi cầm chổi cẩn thận hốt đồng thức ăn vương vãi trên sàn vào gầu rác, sau đó lấy giấy lau nhà rất ra dáng người đàn ông đa năng dùng tư thế tuyệt đẹp lau sạch các vết bẩn. Đôi khi còn kỳ kỳ vết mặt ong bám dai như đĩa và vài vết tương ớt Mạc Khanh đập đổ tung toé trước đó.

Mạc Khanh đang im lặng ngồi trên giường đột nhiên hét ầm lên:

"DAMN IT!!!!!!!!!!!!!! Hèn *** gì!!!!!"

Cô nhảy xuống giường rất sung sức quát tháo ầm ỹ, thậm chí cầm lấy cái gối nhồi lông ngỗng mềm mại A Nhất chuẩn bị riêng cho cô nằm đỡ mỏi cổ đập loạn xạ lên giường về mặt rất ư là khó chịu:

"FUCK!! FUCK!! FUCK!!!!!"

Mỗi một lần đập là một từ [bad word].

Đập cho đến khi cái gối bay toán loạn lông ngỗng khắp nơi mới thôi.

"FUCK!!! FUCK!!!!"

HẢN XUYỀN RỒI!!!

FUCK YOUR GRANDMOTHER!!!

FUCK YOU!!!!"

Mạc Khanh chửi bậy loạn xạ, có lúc lại hướng về phía A Nhất tìm đồng cảm.

"NGƯỜI CÓ TIN ĐƯỢC KHÔNG KHOẢNH KHẮC TA CHẠM VÀO TAY HẢN...???"

CON MẸ NÓ SUÝT NỮA THÌ MẮT MẸ CÁI CÁNH TAY RỒI!!!

FUCK FUCK!!!!!"

A Nhất đánh mắt một vòng nhìn tiểu thư nhà mình phát tiết, rất thức thời đi đến tủ quần áo mang thêm mấy cái gối nữa cho Mạc Khanh đập, đương nhiên là cô sẽ đập, tội gì, sau đó chàng cận vệ lấy máy hút bụi ở góc phòng bắt đầu tỉ mỉ hút lông ngỗng.

Còn cô tiểu thư thì vẫn hét [bad word] [bad word] chưa thấy ngừng.

Người thì xả rác, người thì dọn, khung cảnh vô cùng hài hoà êm ả.

Tiểu kịch trường:

Quản lý: Chào cậu Phong Tử Nhất, chào mừng cậu đến buổi phỏng vấn tuyển dụng Quản gia mới cho tứ tiểu thư nhà chúng tôi.

Vậy, điều gì khiến cậu tự tin ứng cử vị trí công việc này?

A Nhất: Tôi hack phần mềm hệ thống của các ông và tự mời bản thân đến phỏng vấn.

Quản lý:.....

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thể Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Viện nghiên cứu

[...]

"Du Tư Duật là tên khốn, chết tiệt, chó má, đàn độn, ngu si, não heo, argggg sao không đập hấn ngã chết quách dưới hầm tối luôn đi cho rồi!!!"

"All right Nam Co, I still be there, không thể đợi tôi ra chỗ khác rồi hăng nói xấu sao. Bad girl "

" Bà đây là Nam Co, Nam Co cái đầu nguoi đồ chết tiệt!!!"

"Tên gọi theo English làm gì có dấu?"

"ARGGGG"

".."

"Hai người kia lúc nào cũng như chó với mèo ấy nhỉ, không thể chung đụng yên tĩnh được 5 phút sao?" Một người đàn ông ngoài 50 mặc áo blouse trắng đeo kính mắt bảo hộ đang cầm ống nghiệm lắc lắc trong tay, về mặt chuyên chú với thành phẩm đang dần đổi màu.

"Cháu thấy có rất nhiều cặp đôi đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán mới hiểu nhau được ấy" Cô gái có mái tóc đen dài được túm gọn gàng sau gáy thành thạo xoay kính hiển vi trong tay nhìn mẫu mô mới lấy được lúc sáng, về mặt cười nhẹ nhàng.

"Sao? kết quả thí nghiệm lần này có chuyển biến tốt hơn chứ?" Từ hành lang đi vào không gian nghiên cứu rộng lớn, người đàn ông trung niên với mái tóc điểm bạc toàn thân kín mít đồ bảo hộ đang từ từ cời găng tay và mũ treo vào tủ khử trùng, mặc vào áo blouse đồng bộ.

"Giáo sư Mạc, mẫu mô lần này có chút khuyết điểm nhưng tốt hơn lần trước gấp mấy lần, nếu bỏ ra thêm tầm 4 tháng nữa và tích cực thí nghiệm trên cơ thể người thì vấn đề loại bỏ nó sẽ rất nhanh thôi" Người đàn ông đeo kính mắt bảo hộ quay đầu lại. "Cũng nhờ con gái giáo sư làm trợ lý nếu không tôi đã không phân tích được nhanh đến thế"

"Tâm Nhi, không phải ngày mai con có bài kiểm tra sao?"

Mạc Văn Túc là cha đẻ của Mạc Tổ Tâm, giáo sư trưởng phụ trách toàn bộ quá trình nghiên cứu quan trọng lần này của Viện. Mọi phân tích đều đã đi đúng hướng thế nhưng chỉ còn kệt một bước duy nhất mà tất cả nghiên cứu viên đều chưa tìm ra để đi đến phần hoàn thiện dung dịch, thế nên Mạc Tổ Tâm sợ Mạc Văn Túc và mẹ cô Dung Phương không được nghỉ ngơi đầy đủ cứ thu xếp xong việc học là lại chạy đến đây giúp đỡ được phần nào hay phần đấy.

"Cha, con đã ôn tập đầy đủ rồi, kết quả chắc chắn sẽ nằm trong top 10 toàn khối mà. Hôm nay đến đây do con có chuyện này muốn nói riêng với cha" Mạc Tổ Tâm bỏ kính bảo hộ xuống, tất công tác kính hiển vi hướng về phía ông kéo ra phòng riêng bên cạnh.

"..."

"Con nói sao? Có người bình thường đang sử dụng HX-N06" Mạc Văn Túc kinh ngạc, thí nghiệm này của ông chỉ mới dám sử dụng lên từ tù, các bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối hoặc có ý niệm bán mạng sống trả món nợ quá lớn mà thôi chứ chưa hề để loại thuốc độc nguy hiểm này lan truyền ra ngoài. Phải biết rằng nếu nghiên cứu bị lộ, toàn viện của họ sẽ bị diệt khẩu sạch sẽ tránh lan truyền tin đồn thất thiệt cho quốc gia. Đó cũng là lý do thí nghiệm nguy hiểm này được đặt ngay tại thủ đô, nơi đông dân cư để tung hoành mà tránh kẻ không có ý tốt dòm ngó.

"Vâng, ba hôm trước con có đến bệnh viện Khiêm gia thăm bạn học bị tai nạn, thì tình cờ thấy người lần trước con từng gặp qua có dấu hiệu bị nhiễm độc HX-N06. Con chưa nói với cha vì chưa chắc chắn lắm.

Lần đầu gặp là ngày 13, người đó nước da trắng xanh, mạch máu chìm, móng tay xám và không có chân bán nguyệt. Ngày 17 gặp lại thì người đó lại yếu ớt đến đáng sợ cứ như bệnh nhân không còn sống được lâu vậy, tuy bị thương toàn thân nhưng con sẽ không nhận lầm được"

"Vậy là người này có đầy đủ dấu hiệu thành công của HX-N06. Con có thăm dò được đó là ai không?" Mạc Văn Túc vô cùng hưng phấn hỏi con gái, phải biết rằng việc này cực kỳ quan trọng đối với bước tiếp theo của thành phẩm, các nghiên cứu viên đã mất rất nhiều thời gian mà vẫn chưa tìm được điều kiện thích hợp để HX-N06 hoàn thành. Nếu nắm được đầu mối này trong tay, ông không tin sẽ không giao được cho quốc gia kết quả hài lòng nhất.

"Đó là một cô gái tóc đen ngắn đến cổ hình dáng nhỏ gầy, hơn nữa được Khiêm gia cho người bảo vệ rất chặt chẽ con thực sự không tìm được chút thông tin nào. Tin rằng nếu cho hacker đột nhập dữ liệu bệnh viện cũng sẽ chỉ cho kết quả nặc danh mà thôi. Con còn thấy thấp thoáng bóng dáng của viện phó Khiêm Tấn Hạo gọi cô ấy là "Khanh" gì đó, chứng tỏ cô gái này khá có địa vị"

"Được, trước hết cha sẽ cho người điều tra xem HX-N06 bị tuồn ra ngoài bằng cách nào. con cứ về nhà nghỉ ngơi đi mai còn đi thi"

"Vâng, con về đây ạ"

Mạc Tổ Tâm cời áo blouse trắng vắt ở tay, vừa mở cửa bước ra ngoài thì đâm sầm vào một người vừa đứng lúc định đi vào.

"Oh my God... Sweetheart làm gì mà vội vậy, lipstick của em dính hết ra áo anh rồi"

Mạc Tố Tâm nhìn vết son màu hồng của mình nổi bật trên phần ngực áo vest trắng, liền hốt hoảng rút khăn tay từ túi ra lau cẩn thận: "Duật ca, em xin lỗi. Anh cởi áo ra đi về em sẽ giặt sạch lại cho anh"

"E, không phải em fall in love anh đó chứ mà muốn take it off?" Du Tư Duật vừa nói vừa rất hào hứng cởi áo ra..

"Chúng ta là anh em họ, anh nghĩ nhiều quá rồi, không cần làm động tác cởi cả áo sơ mi như vậy" Mạc Tố Tâm như đã quá quen với tính cách của người anh mới đi du học về này nên cô đã dần thích nghi với sự bông đùa tự nhiên của Du Tư Duật. "Anh đến tìm cha em à?"

"Uh, chú đang trong đây hả? Có bận bịu gì quá không?"

Mạc Tố Tâm lắc đầu "Không, anh vào đi. Em về trước đây"

"Sweetheart về cẩn thận nhé!!! "

Du Tư Duật mỉm cười chào tạm biệt, ngay khi bóng Mạc Tố Tâm vừa khuất sau hành lang liền thu lại nụ cười vui vẻ thay vào đó là cong khóe môi ẩn ý như vừa được biết một điều rất thú vị. Huýt sáo vài tiếng nhẹ mới đẩy cửa đi vào tìm Mạc Văn Túc.

"..."

[...]

"Tiểu thư, thế này nghe về không hay lắm!"

"Có cái gì mà không hay, mau mau công ta nhảy xuống tầng 1 coi. Nhanh lên mưa sắp nặng hạt rồi"

"Y tá sẽ kiểm tra"

"Kiểm cái mông, vừa nãy lúc uống thuốc ta có bảo bản thân buồn ngủ chỉ cần ngơoi trông chừng rồi. Nhanh nhanh cái chân lên"

Từ tối qua tỉnh dậy đến giờ cô bị bó hẹp trong phòng bệnh hết ăn lại nằm người cũng sắp mốc meo hết cả lên rồi, ngoài kia còn bao nhiêu vật tư cần cô chăm sóc, không thể phí phạm thời gian quý báu ở đây được.

A Nhất im lặng không nói câu nào nữa, rất tròn trách nhiệm hạ thấp lưng xuống cho Mạc Khanh nhảy lên ôm chặt lấy cổ, còn hai chân cô thì quắp vào hông của mình. Được rồi, tuy người nào kia đã có võ công nhưng có A Nhất ở đây quả thực chính là lười không hề muốn vận động.

Thân thủ của A Nhất rất tốt, chẳng mấy chốc nhảy lên lan can này bám xuống lan can dưới mấy lần đã từ tầng 5 đáp xuống an toàn ở tầng 1 rồi.

Mạc Khanh vẫn ôm lấy cổ A Nhất không buông, lười động chỉ đơn giản trùm khăn lên đầu tránh nước mưa và tránh người nhìn thấy biết mặt, liền chỉ tay nắm ngón ra lệnh: "Nhanh chạy ra xe."

A Nhất lại cặm cùi cồng theo bị thịt trên lưng một mạch vừa lẩn tránh vừa chạy ra phía cổng bệnh viện nơi thuộc hạ đã lái xe đến đợi sẵn. Có vẻ như đã quá quen với cảnh tượng đội trưởng của mình chiều hết mức tiểu thư ra sao, nên mấy người vệ sĩ này nhanh gọn đưa chìa khóa xe sau đó im lặng dịch sang một bên đợi chỉ thị.

Mạc Khanh tụt xuống khỏi lưng A Nhất, ném cho vệ sĩ nhỏ gầy tóc dài bọc quần áo mà cô cho rằng A Nhất đã đặc biệt gọi một cô gái đến, nhanh chóng chui vào xe vẫy vẫy bớt nước mưa sau đó bảo: "Cô lên phòng bệnh của tôi nằm ngủ đi, thay bộ vest bằng bộ bệnh nhân này vào, nhớ là ngủ như lợn chết đợi đến khi tôi về mới được dậy. Được rồi, A Nhất thẳng tiền ra ngoại thành."

Nhìn bóng xe khởi động rồi lao vun vút rời đi, người vệ sĩ tay cầm bọc quần áo ào não.

Tiểu thư, tôi là nam mà.

"..."

Trên xe, Mạc Khanh mở laptop ra check một loạt tiến độ các công việc mấy ngày qua cô không thể sờ đến. Khu căn cứ đã dọn dẹp xong sạch sẽ, tường rào bê dày 1,5m, đang nâng đến chiều cao 1m2, khu vực sản xuất đã dựng xong khung nhà, hai ngày nữa bắt đầu lắp đặt máy móc, 10 kho hàng riêng của cô đã lắp đầy ắp,...

"A Nhất"

"Vâng tiểu thư"

"Tường rào phải xây thật kiên cố hơn nữa, chuẩn bị thêm các chòi canh gác có thể lắp đặt được súng tiểu liên, xây dựng hai cổng một cổng chính và cổng phụ ẩn bí mật sau núi để làm đường lui nếu có quân địch tiến đánh, ngoài ra thuê thêm người đào hào nước rộng và sâu xung quanh căn cứ nữa"

A Nhất cảm giác tiểu thư của mình như đang biết điều gì đó tồi tệ sắp đến. Sơ đồ căn cứ này không phải chỉ một chỉ thị của cô là xong mà thực ra bản

thiết kế này do chính tay Mạc Khanh làm, cô vừa vẽ vừa chỉnh sửa, xem báo cáo của hân rồi tìm khuyết điểm lại sửa chữa tiếp khiến nơi này giống một căn cứ quân sự nhiều hơn là nơi "nghỉ dưỡng an toàn" như lời cô nói trước đó.

Cảm nhận được tầm nhìn của A Nhất, Mạc Khanh không ngẩng đầu lên mà điềm tĩnh nói: " Dù sao thời gian cũng không còn nhiều, lát nữa khi đến các kho hàng ta sẽ nói cho người biết chuyện gì sắp xảy ra"

1 tiếng đồng hồ sau chiếc xe dừng lại ở tỉnh M, nơi A Nhất thuê phần lớn các kho hàng gần biển để tiện vận chuyển số lượng lớn đến cũng như bảo quản vì dân cư khá thưa thớt. Mạc Khanh khoác cái áo gió to sự tránh gió lạnh và mưa bụi quất vào mặt, tò tò đi qua hàng rào theo A Nhất.

Cửa sắt kho hàng đầu tiên nặng nề mở ra, theo lệnh của cô mỗi khi một kho đã đầy vật tư thì toàn bộ công nhân ở đó chỉ cần khóa kỹ cửa và bật chế độ camera an ninh lên kiểm tra là được rồi nên ở đây ngoài hai người ra chẳng còn ai cả.

Nhìn các container 40 feet đã đánh dấu tên mặt hàng đầy đủ nằm ngay ngắn sát nhau xếp chồng lên tận nóc nhà Mạc Khanh vô cùng vừa lòng.

"Tất camera chưa?"

"Đã tắt rồi thưa tiểu thư"

Cô gật đầu, chân bước tới đặt tay lên một container sau đó nhắm nhắm ý niệm trong đầu, ngay lập tức toàn bộ kho hàng trống không một cách thần kỳ như thể chưa từng có bất kỳ đồ vật nào từng xuất hiện ở đây vậy.

Đến A Nhất được rèn luyện đã từng chứng kiến rất nhiều sự việc khó tin thế nhưng hy hữu đến tận mức này vẫn là lần đầu tiên có chút luồng cuồng mở to mắt giật mình, hơi há miệng mãi vẫn chưa thể nói ra câu nào.

Mạc Khanh thu tay lại, vẻ mặt cũng thập phần nghiêm túc xoay người nhìn thẳng vào A Nhất bắt đầu tiến lại gần, bước chân cô thả chậm vô cùng từ tốn mơ hồ tỏa ra khí thế bức người.

Cũng là một người luyện võ hơn 20 năm sao A Nhất lại không cảm nhận được khí tức mạnh mẽ của người rõ ràng 5 phút trước vẫn còn vô cùng vô hại này chứ? Cơ thể bất giác lui lại về sau nửa bước, Mạc Khanh đưa tay đặt lên vai anh, A Nhất mơ hồ cảm thấy nếu ngay bây giờ không đưa tay ra thủ thế phản đòn thì sẽ bị cánh tay mảnh mai này một chương đập quỵ sạt xuống dưới đất không thể gượng dậy được không biết chừng.

Thế nhưng cảnh tượng thể hiện sức mạnh như trong phim mà mọi người hay xem lại không hề xảy ra, trái lại Mạc Khanh nở nụ cười tươi rói như mặt trời ban trưa vỗ vỗ vai cận vệ thân tín nhất của mình hào hứng nói:

"Ngầu vãi không? Tận thế sắp ập đến đấy rồi nên là có nhiều bất ngờ hơn nữa nữa nữa cơ. Này đã là gì. Đến kho thứ hai thôi!"

Hôm nay chúng ta không có tiểu kịch trường, thay vào đó sẽ kể một chút về một phân cảnh không xuất hiện của đêm nay.

"..."

.....

[...]

"Ồ, hay thật trời mưa rồi, mây có thích mưa không?"

Dưới cơn mưa tầm tã trong đêm tối, ánh sáng từ ngọn đèn đường heo hắt vẩy một ít lên hai bóng hình gần đó, một người đàn ông tao nhã khoan thai giương chiếc ô đen lên che những hạt nước đang chảy hững hờ qua mái tóc bạch kim, rơi xuống vai. Người đàn ông còn lại quần áo lấm lem nước bùn, cả hai chân đều bị thương nên không thể đi được chỉ có thể đáng thương hèn hạ liên tục dùng tay lùi ngược lại về sau. Hân nghiêng răng rít lên từng chữ như thể cố giảm bớt cơn đau dưới chân mang lại:

"Du Tư Duật, nếu lúc này mày giết tao thì nhiệm vụ bắt con nhỏ đó về viện nghiên cứu sẽ không được hoàn thành, mày mà nguyên vẹn trở về chắc chắn sẽ bị nghi ngờ và trở thành vật thí nghiệm thay thế"

"Há?? Ha Ha!!!" Du Tư Duật cười nhạt, đá thêm một phát vào cục đá dưới chân bay thẳng một đường cong đập vào mặt của kẻ đang chột vật kia.

"Mày quên à??

Tao là người xấu!!

Đây là công việc đương nhiên tao phải làm...

Kìa.... bình thường mày hay lên giọng bảo tao cợt nhả khó nhìn lắm mà, sao giờ lại chui rúc như một con chó thế? Hay là do chưa thấy tao thể này bao giờ?"

"....

...Du...Du Tư Duật, rút cuộc thì mày định làm gì? Hay mày muốn phản bội? Viện nghiên cứu sẽ không tha cho mày!!!"

Du Tư Duật nhẹ nhàng mân mê con dao Thụy Sĩ trong tay, khoe miệng cong lên nở nụ cười lạnh lẽo....

"Đừng hỏi nhiều mấy câu đần độn như vậy. Tao thích thì tao giết thôi.

Tao nghiêm túc đấy."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: The Ninth Day

Hai buổi đêm liên tiếp Mạc Khanh đều theo A Nhất ra ngoài thu vật tư và kiểm tra tiến độ xây dựng căn cứ đến tận tờ mờ sáng mới mò về.

A Nhất cuối cùng thì vẫn là một cận vệ tài năng có sức thừa nhận rất cao nên khi lần thứ 3 cô thi triển làm trống không kho hàng lần nữa anh đã có thể mặt không đổi màu bình tĩnh nhìn, sau đó lại tiếp tục điều thuộc hạ đặt thêm hàng số lượng như cũ.

Khi thu đến kho hàng thứ 10 thì không gian của cô cũng đã đầy ắp không còn chỗ chứa cho những thứ khác nữa, buộc Thứ Nguyên ở bên trong lúc nào cũng trong tình trạng chăm chỉ dọn container để căn nhà gỗ và hồ nước không bị Mạc Khanh thu quá tay đè bẹp.

Trong lòng thăm than đến bao giờ chủ nhân của em mới chịu tu luyện lên cấp, không gian đã hết sạch chỗ chứa rồi a....

Ngủ một giấc đến 10h sáng mới mệt mỏi dậy uống thuốc theo đơn y tá kê mỗi ngày, Mạc Khanh bỗng cảm thấy khớp xương có vẻ đau nhức khó nhin hơn thường ngày, lồng ngực phập phồng nếu hít thở hơi sâu cũng gây cảm giác rất đau đớn.

"Thứ Nguyên, đây là dấu hiệu gì?"

[Chủ nhân, hôm nay là ngày thứ 9 của giai đoạn tang thi hoá. Thời gian càng đến gần thì cơ thể của chủ nhân sẽ càng suy yếu hơn, có thể ngày mai sẽ rất khó đi lại cũng không biết chừng]

A Nhất sau khi đặt ngay ngắn bữa sáng lên chiếc bàn gấp đặt trước mặt Mạc Khanh, thấy cô ngồi thất thần thì có vẻ khá ngạc nhiên. Tiểu thư nhà anh công việc ưa thích nhất ngoài gom góp vật tư ra thì chính là ăn uống, hầu như bất cứ lúc nào rảnh rang không còn việc gì làm hoặc chờ đợi cái gì đó cô đều sai anh chuẩn bị đồ ăn vặt, thậm chí là rất nhiều.

Bữa sáng này cũng là trên đường quay trở lại bệnh viện cô nói muốn ăn Tiramisu rắc hạt macca và bong bóng cafe nên anh đã đặc biệt đến Lâu Dương bảo bếp trưởng làm gấp kịp mang đến khi cô tỉnh dậy, rõ ràng lúc ngủ còn nói mơ ăn uống rất hào hứng sao bây giờ nhìn thấy món yêu thích lại thờ ơ như vậy?

A Nhất cẩn thận quan sát sắc mặt và cử động nhẹ của Mạc Khanh thì thấy cô còn yếu ớt hơn cả ngày hôm qua nhiều, không lẽ hai đêm liên tục đi thu vật tư khiến vết thương không được trị liệu tốt?

Hay là... sử dụng năng lực hy hữu kia quá độ dẫn đến suy kiệt cơ thể?

Cộc!! Cộc!!

Đúng lúc A Nhất định mở miệng hỏi thì Phó Kiệt cùng Khiêm Tấn Hạo và hai y tá nữa đẩy cửa đi vào. Mạc Khanh hồi thần nhìn y tá đứng hai bên người thì thay bình truyền dịch, người thì đo huyết áp cho cô, ngay cả Khiêm Tấn Hạo về mặt cũng thập phần nghiêm túc.

"Viện phó Khiêm, quả là huyết áp thấp hơn hôm kia đã đo", Một y tá lấy tay ghi chép lại số liệu, so sánh với kết quả trước đó báo cáo.

Phó Kiệt âm trầm đi đến bên giường cúi nhìn người bệnh nhân từ đầu đến cuối vẫn chưa nói câu nào, rất tự nhiên cầm tay cô xem xét màu móng, vạch ống tay áo lên quan sát mạch máu nổi ở cổ tay rồi nhìn chăm chú vào mắt của cô như thể muốn xem có sợi lông mi nào rơi vào đó không vậy?

"Này, ăn đậu hũ khi tôi chưa cho phép là xấu lắm nhá" Mạc Khanh vô tư chớp chớp mắt hỏi.

Tên khốn này đang xem cô biến thành tang thi chưa à?

"Hai ngày vừa rồi cứ đêm xuống lại chạy đi đâu? Sao giọng lại khàn đi thế kia? Dính mưa?"

Mạc Khanh quyết không để bản thân chịu thiệt liền cầm lấy tay Phó Kiệt lặp lại các động tác giống hệt như hấn vừa làm với mình, vẻ mặt còn biểu hiện vô tội hơn cả vừa nãy. "A Nhất nói trong này quá chán ngắt ở bên ngoài vui hơn nhiều nên tôi chạy theo anh ấy ra ngoài."

Đề tăng thêm độ chân thực cô còn dí sát mặt mình gần Phó Kiệt, hất mặt về phía người vừa bị kéo tên: "Không tin anh hỏi A Nhất xem"

Hay lắm!

Khiêm Tấn Hạo vỗ tay thầm ở trong lòng tán thưởng cách hất cục than nóng hay nhất của tiểu thư nhà họ Mạc. Người một nhà có khác, tính cách giáo hoạt y như nhau.

"Nếu đã khỏe mạnh như vậy thì thay đồ đi tôi đưa cô đi ăn", Phó Kiệt lạnh mặt nhấc cái móng heo kia ra khỏi tay mình rồi cùng Khiêm Tấn Hạo cảm hồ sơ bệnh án của cô rồi đi.

Đi ăn? Yay.

Từ khi biết tính cách vệ sĩ thân tín của mình rất kiệm lời, ngoài kiệm lời còn là phong cách điếc không sợ súng sẵn sàng dùng cứng đối cứng để giao thiệp nên cô càng ngày càng nghiện ý lại ném mọi việc cho A Nhất xử lý.

Về phần ngoài người nhà họ Mạc ra A Nhất có cho ai sắc mặt tốt không, đương nhiên là không rồi. Anh không hề lạnh lùng, chỉ là lạnh nhạt và mọi hành động luôn đặt cô lên hàng đầu mà thôi.

Phó Kiệt lười đời cô với cô gái mà hắn đã không thể nào nhìn thấu được này nữa. Mấy ngày qua quả thực hắn đã bố trí người xung quanh bệnh viện hòng quan sát từng động tĩnh của cô xem sao thì ngoài phát hiện có mấy vết máu khả nghi ở một con đường cách đó không xa ra thì chẳng còn dấu hiệu bất thường nào khác chứng tỏ chưa có kẻ tiếp cận để tiêm thuốc lây nhiễm virus cho cô.

Trái lại thuộc hạ báo cáo vệ sĩ thân tín tên A Nhất kia mỗi đêm đều cống cô ta trốn khỏi bệnh viện từ 1h đêm đến 5h sáng mới về, mỗi lần về đều trong trạng thái ngủ say trên lưng vệ sĩ đến lúc anh ta muốn leo lên phải dùng dây buộc hai tay cô ta lại cho khỏi rơi mới bắt đầu bám lan can leo lên tầng 5.

Đêm đầu tiên bọn họ có đuổi theo lần dấu vết nhưng xe chạy rất lắt léo chẳng mấy chốc đã cắt đuôi và chạy mất hút, đến đêm thứ hai rút kinh nghiệm bọn họ chuẩn bị sẵn xe và người lái có nghề, thế nhưng thật tài tình là xe kia lại chạy quá nhanh, quá nguy hiểm, căn bản không cần lắt léo đã cắt đuôi được bọn họ rồi. Thật không hiểu Mạc gia đào tạo vệ sĩ kiểu gì đa năng quá thế đáng đến vậy nữa. Nên cuối cùng báo cáo gửi cho hắn chỉ có thể tóm lược vài dòng đơn giản như vậy.

Xin đừng trách họ vô dụng, có trách hãy trách vệ sĩ quái vật của cô tiểu thư kia đã nằm ở một đẳng cấp hoàn toàn khác họ thì đúng hơn.

"A Kiệt, đừng nói là cậu có tình cảm với vị hôn thê mới bãi nhiệm của cậu đấy nhé. Quan tâm người ta như vậy không phải đồ rồi đấy chứ"

Vừa bước vào phòng làm việc của Khiêm Tấn Hạo đã thấy Đường Vũ Hán ngồi lù lù ở đó vất chân chơi game, bộ dáng thập phần hưởng thụ không sợ chết chóc ngoáy nhìn qua vô cùng gọi đồn.

"Hừm, làm quân nhân nghe vẻ dạo này rất nhàn rồi. Có cần tôi gọi điện bảo Trác Chi Tĩnh tốt nhất nên nuôi thêm vài con chó nữa để đảm bảo an toàn không?" Khiêm Tấn Hạo không chút nề tình đáp trả, mỗi khi nhớ đến bộ dáng Đường Vũ Hán rất thích Trác Chi Tĩnh mà không dám lại gần cô khiến hắn cảm thấy sáng khoái cực kỳ.

Nghe thấy tên của Trác Chi Tĩnh, quả nhiên Đường Vũ Hán ngoan ngoãn hơn hẳn, vẻ mặt ai oán như thể muốn nhảy bổ lên đập cho Khiêm Tấn Hạo một trận: "Tên khốn kiếp, hóa ra cậu chính là kẻ đầu sỏ xúi giục Chi Tĩnh nuôi chó. Ông đây ghi thù" ㄟ(ˋˋ)ㄟ

Phải biết tên này bẩm sinh trời không sợ, đất không sợ, kể cả gia chủ Hạ gia ông nội hắn uy danh thượng tướng nghiêm khắc cũng không trị được hắn. Càng ngày càng can quấy. Duy có một người duy nhất chỉ cần nghe tên thôi là Đường Vũ Hán đã bay sạch kiêu ngạo, ngoan ngoãn nhu thuận vô cùng chính là hôn thê được đính ước từ nhỏ của hắn - Trác Chi Tĩnh. Con gái thứ hai của Trác gia cũng là một quân nhân, ông ngoại của cô là cấp dưới của ông nội Đường Vũ Hán, cả hai từng vào sinh ra tử ân tình cũng nặng liên định ra hôn ước này mong muốn giao hảo hai nhà sẽ mãi mãi tốt đẹp.

Trái ngược với sự yêu thích không chút phản đối của Đường Vũ Hán, Trác Chi Tĩnh y hệt như cái tên, tâm chính là tính lạnh như mặt hồ không chút gợn sóng. Có thể nói là thái độ rất giống Phó Kiệt, hoàn toàn bơ đẹp coi như bản thân cô chưa hề có vị hôn phu nào.

Thế nhưng Đường Vũ Hán yêu thích đến nghiện, mặc kệ Trác Chi Tĩnh có bao nhiêu thờ ơ hắn vẫn một lòng một dạ tuyên bố nguyện không phải cô cả đời không khai trai.

Phó Kiệt có chút chột dạ giả vờ cúi đầu nghiêm túc xem xét bệnh án của người mà ai cũng biết là ai kia. Hồi đầu năm sinh nhật của Trác Chi Tĩnh được tổ chức, khi đó Phó Kiệt có việc bận phải tham dự Cannes không ở trong nước tham gia sinh nhật của cô được, mà cô là hôn thê của Đường Vũ Hán giao tình cũng không tồi nên Phó Kiệt gọi điện về chúc mừng cô. Trong lúc vài ba câu qua lại vô tình nói Đường Vũ Hán rất ghét chó, thế là mấy hôm sau Trác Chi Tĩnh mang về một con Ngao Tạng thuần chủng thể tích khối phải bàn, lại còn lăm lăm.

Mỗi lần cặp này đụng mặt nhau vô cùng khôi hài, lúc đó Đường Vũ Hán quân hàm thiếu tá đứng trước quân địch lên đến mấy trăm người cầm súng cũng không may mắn lùi bước, mà gặp Trác Chi Tĩnh cô tiến một bước hắn lùi một bước, con chó thì biết điều hơn tiến lên hắn hai bước. Đường Vũ Hán chỉ còn cách ngậm ngùi nhượng bộ thôi không bám lấy cô nữa.

Thay vào đó là bộ dáng tiểu tức phụ đứng nép một bên ngắm nhìn cô từ xa. Thỉnh thoảng theo phản xạ phui phui ống tay áo sợ rằng nó dính đầy lông chó không bằng.

[...]

Thế nhưng Phó Kiệt bỗng cảm thấy rất tán thành ý kiến xúi Trác Chi Tình nuôi thêm mấy con chó nữa của Khiêm Tấn Hạo, vì lúc này thay vì chỉ cần đưa Mạc Khanh đi ăn hải sản, hẳn phải chấp nhận đến 3 cái đuôi nữa bám theo mặt dày vô cùng ngồi vào bàn ăn khệnh khạng chiếm chỗ.

"Viện Phó, phó tổng, thiếu tá thời nay thực nhàn rồi. Trong giờ cao điểm cấp dưới phải nhanh chóng ăn com hộp 15 ngàn để kịp tiến độ công việc, người làm sếp lại có thời gian hưởng thụ đi ăn chực" Phó Kiệt không chút nề tình châm chọc.

"Ồ, cantin bệnh viện Khiêm gia tương đương khách sạn 5 sao. Đãi ngộ vô cùng tốt, đến đây ăn chất lượng phục vụ có khi còn thấp hơn. Thành thạo ủy khuất mình một chút mới không quên xã hội khắc nghiệt" Khiêm Tấn Hạo cầm ly nước lên nhấp một ngụm, rất ra dáng viện phó nói đạo lý.

"Công ty tôi vốn có quy định bữa trưa kéo dài 3 tiếng, nếu khách hàng muốn làm việc thì phải đợi, không đợi được thì cắt. Quý gia cũng không thiếu đối tác. Bây giờ mới trôi qua 20 phút, thời gian còn rất nhiều" Quý Viêm cũng là một biểu tình nhân nhả tay chống cằm gõ gõ lên mặt bàn.

"Nghe đầu Chi Tình trưa nay dùng bữa ở đây, mà chỗ này lại cấm mang theo chó tôi đang muốn đến phục kích thì gặp toàn bạn tốt, không lẽ lại bỏ giao tình thân thiết của chúng ta ra bàn khác ngồi nên đành phải lại đây vậy" Đường Vũ Hán một bộ vô sỉ đến không thể vô sỉ hơn nói ráo hoảnh. Rõ ràng là bám theo từ bệnh viện, phục cái con khi.

Mạc Khanh vô cùng khâm phục với độ mặt dày mày dạn của đám bạn thân nam chính, cô chỉ múa may vài câu thoại một chút để biểu lộ tình anh em thân thiết làm tiền đề về sau cùng vào sinh ra tử của bọn họ thôi. Ai ngờ đầu quả là vật hợp theo loài, chắc chắn nam chính nhà cô cũng vô sỉ không kém, chỉ là chưa đến lúc bộc lộ ra mà thôi.

Nam chính lãnh khốc a~ Ngươi ở đâu vậy chứ.

Tuyển nhân vật a~~ Sao mà rắc rối đến thế chứ.

Tiểu kịch trường:

A Nhất: Tiểu thư, lại có xe bám đuôi theo chúng ta giống hôm qua, chạy chuyên nghiệp thế kia chắc cũng là dân nhà nghề.

Mạc Khanh: Ngươi lo làm gì, không phải ta vẫn đang cầm lái sao?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hôm nay và ngày mai

"Cá song đồ hấp xì dầu Trứng cá nấu canh chua Cua hấp bia nhồi hạt sen Ruốc bạch tuộc xào lăn Tôm càng nướng mọi Cá lạng nướng mỡ hành Ba ba om chuối đậu. Tất cả đều 6 phần. 1 kết bia. Được rồi mọi người muốn gọi gì thêm không?" Mạc Khanh sau khi chọn xong các món yêu thích mới đưa menu về phía đám người Khiêm Tấn Hạo, vắt chân lên hưởng thụ chuẩn bị vận sức chờ ăn.

Cô sắp không còn được thưởng thức đồ ngon nữa rồi, nếu có ăn thì không khác gì nhai sáp chỉ bằng hôm nay thả cửa một phen, nếu không kẹt ở đây còn lâu biết đến bao giờ mới quay lại hiện thực mà được ăn tiếp chứ.

"Tiểu thư của tôi ơi, cô chắc chắn gọi nhiều như vậy sẽ không ảnh hưởng tiêu hoá chứ?" Đường Vũ Hán tuy là quân nhân nhưng khẩu phần ăn rất điều độ, chưa bao giờ tùy hứng mình ăn thiên về chất đạm quá nhiều cả rất hại sức khỏe. Ấy vậy mà cô gái này nghĩ dạ dày mình tốt lắm sao lại còn nói một mạch không nghĩ. Đói đến vậy???

"Phó Kiệt chủ yếu đưa tôi đi ăn chứ đâu phải mấy người. Nếu có ý kiến mời sang bàn khác ngồi." Cô liếc trắng mắt.

"Bọn tôi mà đi thì cả hai lại chả chán chết ấy"

"Mấy người ngồi ở đây mới khiến bọn tôi chán chết thì có!!"

Nhìn Đường Vũ Hán và tiểu thư nhà họ Mạc đấu võ mồm, Khiêm Tấn Hạo kín đáo nhìn lướt qua Quý Viêm một cái, ấn ý cảm điện thoại lên mở chat.

- Quả thật thay đổi lớn, tưởng cô ta là con chim trĩ nhát gan. Ngày trước chẳng phải là bộ dáng thềm nhỏ dãi chỉ dám đứng nhìn A Kiệt từ xa sao.

- Không biết, kết quả xét nghiệm thấy mạng sống cô ta khá mong manh. Chắc A Kiệt báo đáp vì hai viên đạn.

- Nhìn tính cách kia tôi đoán chắc cô ta bị huyệt chân*

(Ở chap 27 Quý Viêm thắc mắc Mạc Khanh đỡ đạn thay Phó Kiệt là do tin đạn sẽ không bay vào mình hay do vấp chân)

- Tuy không thể hiện rõ ràng nhưng A Kiệt có vẻ khá nuông chiều vị tiểu thư này nhé.

- A Hạo, vệ sĩ cô ta đang nhìn về phía này.

-..... tên quái vật đó hả? Dừng dừng.

Với khả năng của tay này nếu có ý định ám sát thì chết chắc. Mong là hắn không biết bọn họ đang nói gì.

Đường Vũ Hán và Quý Viêm nhanh tay cắt điện thoại đi nhìn bàn ăn đã được dọn lên họ khan một tiếng bắt đầu động đũa, ánh mắt không kiềm chế được thoáng liếc về phía A Nhất thì thấy anh ngồi riêng bàn phía sau lưng Mạc Khanh khinh thường hừ một tiếng, nhất thời cả hai cứng người có chút cảm thấy khẩu vị hào hứng ăn uống quấy phá đôi kia mất sạch.

Quên mất A Kiệt hôm trước vừa đặc biệt cảnh cáo phải đề phòng vệ sĩ thân cận của cô ta, nếu không có gì đặc biệt thì phải hạn chế tiếp xúc.

Đó là vệ sĩ thân thủ đứng đầu của Mạc gia được đích thân gia chủ quá cố và Mạc Quân dạy dỗ, khi Mạc Vĩ chết thì tay vệ sĩ này theo ý nguyện của ông bắt đầu đi theo Mạc Khanh khoảng 3 năm trước. Nhìn với hắn thì được, chứ nhìn với tiểu thư quý hoá của hắn chỉ có nước cầu nguyện sáng mai còn được nhìn ánh nắng mặt trời.

"A... Chi Tĩnh!! Thật tình cờ em cũng đến đây dùng bữa sao?"

Khi bữa trưa bắt đầu được một nửa thì Đường Vũ Hán bật dậy bằng tốc độ kinh người vọt lên chỗ Trác Chi Tĩnh vừa xuất hiện, thế nhưng khi chỉ còn cách cô một bước chân thì Đường Vũ Hán lập tức lùi lại phía sau, da gà da vịt nổi hết cả lên.

"Gru.. gru!!!"

Đường Vũ Hán khóc không ra nước mắt, thằng khốn nào lại vi phạm quy định cho Chi Tĩnh yêu dấu mang theo chó vào thế kia.... Hắn muốn tố cáo ban quản trị nhà hàng.

"Kiwi, về chỗ ngồi nào"

Trác Chi Tĩnh cung chiêu vồ vồ lên cái đầu to như bòm sư tử của con chó Ngao, ánh mắt lạnh lẽo bắn về phía Đường Vũ Hán sau đó theo mấy người bạn của mình đi vào bàn phía trong khuất xa nơi bàn bọn hắn đang ngồi. Trong đám người đó có một bóng dáng tao nhã ánh mắt như có như không liếc về phía cô gái đang cặm cụi ăn, nở nụ cười nhẹ rồi ngấm nga vui vẻ đi vào.

"Quân nhân lại sợ chó à?" Mạc Khanh tay cầm càng cua chăm chỉ khều thịt, ánh mắt ánh lên nghi hoặc.

"Sợ chó không phân biệt qua công việc."

"Quân nhân không phải tiếp xúc với chó nghiệp vụ à?"

"Con ông cháu cha muốn làm gì cũng không bố con thằng nào dám ý kiến. Ý kiến thì cút"

"Súc sinh" Mạc Khanh hừ lạnh.

Đường Vũ Hán trán nổi gân xanh: "Này này Mạc tiểu thư, đừng tưởng tôi dễ tính mà cô muốn trèo lên đầu cũng được nhé"

A Nhất đang ngồi phía sau dùng bữa của mình, dùng động tác lại đơn giản ngẩng đầu nhìn về phía bàn ăn.

"Được rồi, tôi không chấp con gái" Đường Vũ Hán cảm giác nguy hiểm liền chấp nhận hoà hiệp.

Kẻ tốt nghiệp với tổng điểm tối đa ở lò luyện West Point - học viện quân sự quốc tế không phải là người dễ chọc vào. Nhất là cái ngón tay đang cầm đũa kia dễ nếu hắn nhôm người dậy một cái thì có khi trên ngực bị cắm thêm 2 cái que không biết chừng.

Hừ một tiếng khinh thường, sau khi chén xong món cua Mạc Khanh đứng dậy đi vào nhà vệ sinh rửa tay.

Không hiểu sao cô bỗng cảm thấy có ánh nhìn nóng rực cứ chĩa vào mình không buông, thế nhưng khi ngừng rửa ngó quanh lại không thấy có điều gì bất thường.

Cảm giác bất an càng lúc càng lớn, cô quyết định rời khỏi đây thật nhanh thì một bóng người đã đứng chặn ở cửa từ lúc nào.

Chưa kịp hô lên thì người thanh niên mặc đồ trắng kia dường như đoán được hành động tiếp theo đã cực kỳ nhanh nhẹn dơ một miếng dán phết keo nho nhỏ chụp vào miệng cô. Mạc Khanh ưm ưm giãy dụa lùi về sau đưa tay lên định giật xuống thì cảm giác đau đến rách từng té bào đánh úp lại.

Mẹ kiếp, là miếng dán wax lông!!

Người thanh niên nhếch miệng lên cười một cách khoái trá, sau đó bắt đầu vào thế liên tiếp dùng tay tấn công khiến cô trở mình có chút khó khăn.

Cô là đang bị thương, lại còn động tác gấp khúc do sắp đến ngày tang thi hóa. Đầu phải trâu bò gì cho cam.

Nhưng cũng chỉ trong khoảng thời gian ngắn Mạc Khanh đã lấy lại được phản xạ, thế thuật của cô đột phá Tầng 1 của Phá Âm Thuận Chi Cốt hơn nửa còn có nội lực hộ thể bao phủ giúp động tác thêm trôi chảy, rất nhanh đã có thể phản đòn bức lui người thanh niên kia mấy lần bị dồn vào góc tường.

"Gi thế? Cửa nhà vệ sinh bị khóa trái rồi. Có tiếng đánh nhau"

Nghe thấy loảng thoảng tiếng người đứng tụ lại ngoài cửa, người thanh niên có chút phân tâm thầm mắng biết thế kéo cô lên phòng VIP riêng ở tầng trên cho dễ hoạt động chứ không phải nơi chật hẹp đông người qua lại này. Hắn còn chưa có chơi đủ.

Cổ áo sơ mi trắng bị túm lấy rồi Mạc Khanh hình dáng nhỏ gầy mà động tác như con thú hoang dùng sức đẩy đập mạnh vào tường, bây giờ Du Tư Duật mới gian nan hô lên:

"Tổ sư diệt con cá mắm này!!! Hóa ra mày trốn ông đây đi tìm bác Mạch luyện võ né. Nhìn dáng vẻ mày hồng hào khỏe mạnh thế này giống tang thi ở chỗ *** nào hả???"

Mạc Khanh liền khựng lại xiết cổ áo Du Tư Duật chặt hơn, mở trừng mắt chất vấn: "Ao à ỉt???? ày à ai ừng ề à ày ài ỉt ết ự ày"

Du Tư Duật trán nổi gân xanh, gắng sức giật bàn tay mảnh khảnh đang siết lấy cổ mình không buông khiến mặt hắn tái lên màu tím, sau đó gian nan dùng bàn tay còn lại cầm góc miếng dán bịt miệng của Mạc Khanh giựt ra một phát thật mạnh.

"!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! "

(Thực xé lòng)

Du Tư Duật chưa bao giờ cảm thấy yêu không khí như lúc này, mặc kệ mùi nhà vệ sinh nữ hít lấy hít để bổ sung dưỡng khí, bàn tay cầm miếng wax lông phẩy phẩy nhìn thành quả trên đó.

"Anh mày thì bôn ba bắm lấy hết đũa này đến đũa nọ xuất hiện trong tiểu thuyết của mày để xem mày xuyên đi đâu, cứ tưởng với cái tính nhát gan sợ chết mày sẽ tìm nơi an toàn trốn biệt tích. Ai ngờ lại bắm lấy cái thang tương lai sẽ xin tiết của mày thị uy chúng sinh.

Khanh cá mắm, cảm giác được đu bám nam thần thế nào? Có giống mình tình Phó Kiệt ngoài đời thực không?"

Mạc Khanh tay bịt miệng bông rất do miếng wax lông gây ra, khi nghe Du Tư Duật nói mấy lời lẽ kỳ lạ thì ngạc nhiên miệng sung đỏ há hốc đến mức có thể nhét được quả trứng chim cút. Người thân thiết gọi cô là cá mắm tại vì lúc nhỏ cô rất gầy, ngoài chị gái phù thủy ra thì hầu như chưa có ai từng gọi cả, huống hồ ở đây còn là chiều không gian khác lại càng không thể.

Du Tư Duật miết cổ áo lại cho phẳng phiu, lấy lại dáng vẻ nho nhã thư sinh thường ngày nhìn vào gương soi vuốt vuốt mớ tóc hỗn độn:

"Tuy anh đây chuyên viết teenfic nhưng xu hướng thị trường xuyên không vẫn không phải là không biết gì.

Lúc biết em gái anh bỏ nhà bỏ cửa mặc đồ ngủ đến vùng đất mới anh đã rất thương tâm, liền quyết định mua một con chó để khi nào mày trở về nó sẽ không nhận ra mày mà rượt sủa đuổi đi. Chắc chắn rất khôi hài.

Haizzz... thế nhưng nuôi chưa được hai ngày thì anh mày cũng xuyên về đây. Chó ở nhà không biết ai nuôi nữa. A Nguyên đáng thương"

Mạc Khanh lắp ba lắp bắp tay chỉ vào mặt Du Tư Duật: "Chị... Chị phù thủy???"

Du Tư Duật trề miệng một cái, đầu gật gật như thể "nhìn cũng ngu nhưng mà lúc này thông minh đấy". Lạnh lùng hất ngón tay của Mạc Khanh ra khỏi mặt mình.

"Chị cái gì mà chị. Người ngoài nghe được thì nghĩ oan ông đây không có chim nhỏ, hình tượng phong hoa tuyết đại, nhã nhặn thượng lưu của anh mày có hắt nước thánh cũng không rửa sạch được. Giờ bốn công tử đây có thân phận là học sinh ưu tú Cambridge mới -trốn học- về nước, dùng trí óc thiên tài của mình để phục vụ nghiên cứu virus tang thi đã cấy vào người của mày đây.

Ồm, thực ra là làm nhiệm vụ bắt người là chính (Cả giết người) " Hắn khệnh khạng bước lại gần Mạc Khanh, nâng cằm cô lên đối diện với mình.

"Thân thể nam giới rất tuyệt, lần sau nếu xuyên không hãy xuyên vào thân thể cực phẩm như này này. Nhìn mồm anh mày đây. Bây giờ tên của anh là Du - Tư - Duật - nha <3"

Mạc Khanh nhú mày tỏ vẻ ghét bỏ: "Tên gì thực khó nghe, nếu nói nhanh chẳng phải sẽ cắn vào lưỡi sao?". Thế nhưng không khó để nhận thấy cô nghèn nghẹn xúc động vì không ngờ ở thế giới này lại được gặp chị gái mình, cô cứ tưởng bản thân sẽ một mình lạc lõng ở đây với các nhân vật không có thực cho đến lúc lại được xuyên quay trở về.

Du Tư Duật hưởng thụ cảm giác bản thân cao hơn Mạc Khanh hẳn một cái đầu, rất tự nhiên ôm lấy eo cô vuốt vuốt lưng vỗ về như mình vẫn hay làm, tay còn lại lau nước mắt đọng ở mi em gái, hẳn hừ lạnh: "Biết sao được, lúc anh tỉnh dậy thấy thang này có khả năng tiếp cận tuyến nhân vật của em nên

giết nó luôn để lấy được visa về nước. Lúc đầu định tìm Mạc Thiên nhưng mà không hiểu sao hắn lại cuốn gói từ lúc nào"

Đột, Mạc Thiên may mà trùng sinh đúng lúc, nếu không chậm mất vài ngày thì nằm thế xác của Du Tư Duật kia rồi. Khả năng truy tìm của chị gái cô cũng quá khủng bố đi.

"MẠC KHANH!! MẠC KHANH!!!"

"Quý khách, ngài không thể phá cửa nhà hàng chúng tôi được, quản lý đang đi lấy chìa khóa" Nhân viên nhà hàng khóc không ra nước mắt trước bộ dáng khủng bố của vị khách này.

Tiếng đập cửa rầm rầm thô bạo vẫn chưa ngừng lại và giọng của Phó Kiệt giận giữ gầm lên:

"Cút ra!!!"

"Thưa.. thưa ngài....!!!"

Du Tư Duật nhỏ giọng thắc mắc: "Giao tình của em và cá sát thủ nghe vẻ tốt"

"Mấy hôm trước gặp mai phục em đỡ thay hắn hai phát đạn." Mạc Khanh thăm thì.

"Hừm, ra là thằng này khiến em gái ông đây bị thương"

RẦM!!

Cánh cửa không giữ được lâu lập tức bung bản lề đập xuống mặt sàn, đám người Phó Kiệt và Đường Vũ Hán lập tức vọt vào thì thấy cảnh tượng vô cùng chói mắt.

Tên thanh niên thư sinh lạ mặt đứng quay lưng, mặt ngoảnh ra sau nhìn về phía bọn họ, Mạc Khanh thì nhỏ bé nằm lệt thềm trong lòng hắn, tóc tai có chút rối loạn, miệng sung đỏ, ngẩng cổ ra khỏi bờ vai hắn ngược đôi mắt tỏ non mở to óng ánh vệt nước.

Ánh mắt Phó Kiệt trầm xuống.

A Nhất - vệ sĩ toàn năng này giờ đứng yên một bên để mặc Phó Kiệt xả thân đập cửa - cho rằng đương nhiên hắn phải làm vậy, chạy lên trước kéo Mạc Khanh sang một bên chắn sau lưng mình, ngữ điệu nhiễm mấy phần sát khí.

"Tiểu thư, có muốn giết hắn ngay bây giờ không?" Thân thủ của tiểu thư nhà mình A nhất đã được lĩnh ngộ, cô chỉ thua anh về kinh nghiệm chiến đấu và thủ đoạn, còn phản xạ cùng sự dẻo dai, phán đoán tình huống thì anh tin tưởng nếu không có mình đi theo bảo vệ cô vẫn sẽ an toàn. Kẻ này có thể dễ dàng tiếp cận cô gần như vậy chứng tỏ hoặc là hắn quá giỏi, hoặc là cả hai có quen biết.

Thế nhưng đi theo sát Mạc Khanh 3 năm nay anh chưa từng nhìn thấy qua người này.

"Không, đó là bạn. Chỉ là xảy ra chút hiểu lầm nên động thủ một chút. Giờ xong rồi"

"Duật ca, sao anh lại ở đây?" Một giọng nữ dịu dàng quen thuộc vang lên khiến Mạc Khanh lập tức quay đầu nhìn lại.

Là nữ chính Mạc Tổ Tâm nha, đi cùng còn có cả vị hôn thê Trác Chi Tĩnh của Đường Vũ Hán, ra là đám người này lúc này đi vào nhà hàng với nhau mà cô không hề ý. Hôm nay nữ chính ăn vận còn xinh đẹp hơn cả lần trước.

Nhìn trước mắt một người mang dáng vẻ của chị gái, một người thì mang tâm hồn của chị gái, kiểu gì cô cũng thấy thực sự quá vi diệu.

"Nothing, this's girl you wanted to find, vừa hay gặp cô ấy ở đây nên anh informed một chút tiện thể invite her visit the Research institute"

Nghe Du Tư Duật nói vậy sắc mặt của Mạc Tổ Tâm lập tức tái nhợt, liền cố tình nói lái đi: "Anh nói gì lạ vậy, chúng ta mau chóng quay trở lại bàn ăn thôi"

"Quay lại? Hắn ta là kẻ liên quan lớn nhất đến chuyện giam giữ bạn tôi ở đây. Tại sao cô lại muốn đưa cô ấy đến viện nghiên cứu, hừm?"

Phó Kiệt không phải người kém ngoại ngữ mà nghe không hiểu từ ngữ chuyên ngành Du Tư Duật vừa nói. Kiếp trước khi mặt thế xảy ra Mạc Tổ Tâm là con gái của giáo sư trưởng của viện nghiên cứu, mỗi lần ra ngoài làm nhiệm vụ đội ngũ của hắn đều có trọng trách phải đi cùng để bảo vệ nên ít nhiều cũng có giao tiếp qua, sát cánh chiến đấu. Là một người phụ nữ thông minh, độc lập, dị năng Tinh Thần mạnh mẽ nên để lại ấn tượng với hắn khá sâu.

Nếu ở kiếp trước thì việc Mạc Tổ Tâm biết Mạc Khanh là tang thi và có ý định bắt cô về nghiên cứu thí nghiệm thì hắn không phản đối. Thế nhưng kiếp này cô gái kia vẫn là người hoàn toàn bình thường, nếu bọn họ có ý định đưa cô về viện thì hắn rất thắc mắc Mạc Tổ Tâm, hoặc viện nghiên cứu này kiếp trước tốt cùng đã từng làm cái gì mà lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm muốn bắt Tang Thi Vương về tay mình bằng được.

Hay nói đúng hơn là bọn họ đã làm cái gì đó lên cô gái này nên kiếp trước mới dốc toàn lực tập trung sức mạnh để có đủ thực lực bắt được Tang Thi Vương Mạc Khanh. Đáng tiếc, cuối cùng bọn họ vẫn phải bỏ mình và hậu quả là toàn căn cứ bị diệt sạch sẽ trong một đêm.

Mạc Tố Tâm cảm thấy có sức mạnh vô hình ép chặt lấy mình không buông, nếu cô không nhắm thì đây chính là minh tinh nổi tiếng Phó Kiệt đang có tin đồn bị trọng thương phải nằm viện, lại còn có cả viện phó thiên tài Khiêm gia. Lúc này cô nghe vị minh tinh này gọi to tên Mạc Khanh, rất có thể là cô gái đang được bảo vệ chặt chẽ kia.

Mạc Khanh...

Mạc Khanh...

Hôn thê cũ của minh tinh Phó Kiệt.

Anh trai Phó Thanh.

"Đã tìm được người đưa thuốc ra ngoài là ai. Tay nghiên cứu sinh kia là bạn thân của một vệ sĩ làm việc cho con trai thứ hai Phó gia. Giao tình khá tốt nên đã đồng ý lên giấu một ống nghiệm HX-N06 đưa cho cậu ta. Hào môn thế gia phức tạp con không biết cũng phải, từ nay ở trường nhớ tận lực tránh xa cậu ta ra. Mọi thứ không phải chỉ dựa vào bên ngoài để đánh giá"

Sắc mặt của Mạc Tố Tâm lúc này có thể nói đã khó coi đến cực điểm.

Lúc được cha cô thuật lại sự việc, có thể trong thâm tâm cô vẫn còn giằng dụa né tránh vì không tin về ngoài ôn nhu của Phó Thanh lại có thể âm mưu gây hại cho anh trai mình. Thế nhưng móc nối các thông tin lại với nhau, hình ảnh cô gái kiêu ngạo lộng lẫy chuyên gia đối đầu châm chọc cô ở trường, người có nước da trắng xanh với mạch máu chìm ở khu phổ gần trung tâm thương mại, người thương tích đầy mình nằm trên cánh bệnh viện Khiêm gia và cô gái vẻ ngoài mảnh mai yếu ớt trước mắt dần chập lại làm một.

Mạc Tố Tâm có thể xác định, bằng một lý do nào đó Mạc Khanh đã vô tình trở thành người nhiễm độc HX-N06 thay Phó Kiệt và thời gian sống chắc chắn sẽ không còn bao lâu nữa.

Tiểu kịch trường:

Du Tư Duật: Phong thái bảo vệ chủ nhân thật ngẫu nha. Anh tên là gì nà, tôi tên Duật. Ừm, anh có làm lão đại của bang phái hắc đạo nào khi chưa đủ 20 không? Tên của anh có chữ Phong hồ? IQ hẳn phải 200 là ít nhẽ. Chưa có cô gái nào khiến anh cảm thấy "thú vị" chứ? Tôi thực muốn đổi tên là Băng nha.

A Nhất: Cút ra!!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Chìm vào bóng tối (1)

"Thôi đi, chẳng phải cô ấy vẫn an toàn sao, với lại cô ấy đã nói bọn họ có chút hiểu lầm đã được giải quyết. Đừng chuyện bé cứ xé ra to và ít lo chuyện bao đồng đi. Tô Tâm, Duật ca, chúng ta về thôi. Muốn rồi"

Trác Chi Tĩnh nhủ mảy lại cảm tay Mạc Tố Tâm lướt qua Đường Vũ Hán rồi đi như thể không muốn nán lại thêm một giây một phút nào nữa.

Tất cả những kẻ liên quan đến Đường Vũ Hán cô đều căm ghét, chỉ cần đứng chung một lúc cô đã chịu không nổi. Những kẻ tự cho mình là cái rốn của vũ trụ thích làm gì thì làm, tự cho mình cái quyền quyết định số phận của người khác chỉ vì không thuận theo ý bọn họ.

Cô đều căm ghét.

Du Tư Duật trước khi đi không quên kéo Mạc Khanh lại, rất tự nhiên lấy điện thoại của cô bấm một dãy số gọi sang điện thoại của mình:

"That's my phone number, khi nào về đến bệnh viện don't forget text me back. I'm waiting, my honey <3 "

Gửi đến cô một nụ hôn gió rồi khiêu khích lướt qua Phó Kiệt rồi đi.

Mạc Khanh nhìn vào điện thoại thấy danh bạ lưu số mới "Duat Handsome <3" Không khỏi giật giật khoe miệng nổi cả da gà.

Bà này đóng vai nam nhân đến nghiện rồi sao? Dám cá lúc mới xuyên đến bà sẽ tìm đến nhà vệ sinh đầu tiên lắm.

Phó Kiệt mặt đen sì giật lấy điện thoại của cô gái vẫn đứng ngốc lẳng nhìn chăm chú vào điện thoại ở đó, vào mục danh bạ chặn số của Du Tư Duật rồi xóa tất cả mọi dữ liệu của hắn, lấy lý do:

"Hắn là người lạ, không đáng tin"

Đường Vũ Hán: Có chó Chi Tinh mới tin ấy.(¬_¬;)

Quý Viem: Cái này gọi là khi không còn hôn ước nữa mới thấy nuôi tiếc.ヽ(ー_ー)ノ

Mạc Khanh ngỡ ngàng gật đầu như già tòi. Nam chính đang lên cơn thần kinh à? Lúc này cô thực nhớ hệ thống, nếu có nó ở đây lúc này thì cô đã có thể phân tích được tình hình đầu óc hơn rồi chứ không phải ù ừ cạc cạc trước hành động bất ngờ của Phó Kiệt.

Quả thực càng lúc cô càng không đoán được trong hồ lô của hắn chứa cái gì. Gặp Mạc Tổ Tâm xinh xắn dịu dàng đáng lẽ đã phải có màn "hào cảm" tiếng sét ái tình thường xuất hiện giữa nam chính và nữ chính mới phải.

Cô nhớ đã từng miêu tả cả hai thỉnh thoảng sát cánh ra ngoài căn cứ làm nhiệm vụ, sau khi sống lại Phó Kiệt cũng đặc biệt lưu tâm đến Mạc Tổ Tâm nhiều hơn vì ý chí kiên cường và cá tính của cô.

Ấy vậy mà lần gặp này hắn như có thâm cừu đại hận với vợ hắn không bằng, lại còn giọng chua lè chất vấn y hệt chồng bất gian vợ ngoại tình.

Khi nào Thứ Nguyên hấp thu hết đồng ngọc thạch cô cho vào không gian mấy hôm trước để tấn cấp thoát khỏi trạng thái ngủ đông, cô sẽ hỏi xem có thưởng vật phẩm nào cây nhiệm vụ để bề "thăng" lại nam chính không. Chứ "cong" thế này cô quả thực không nhận ra đây là đứa con tinh thần mình mất bao sức lực sáng tạo.

"Mạc tiểu thư, cô và tên thư sinh áo trắng vừa rồi quen nhau à?"

Đường Vũ Hán tỉnh tỉnh ư ra tặc mạch, lại còn bộ dáng không sợ chết muốn tiếp tục trêu bạn tốt.

Mạc Khanh không thể gật đầu được vì quả thực thân phận bên ngoài cả hai hoàn toàn không biết nhau một chút nào, nếu bọn họ muốn điều tra về chuyện này thì rất dễ bị bại lộ, liền quyết định phủ nhận: "Đương nhiên không, anh ta nói học cùng Cambridge với anh hai tôi nên làm quen một chút"

Đường Vũ Hán cảm thán: "Làm quen thực quá biết chọn lựa địa điểm đi. Đã là nhà vệ sinh nữ thì chớ lại còn nhìn đáng vẻ cô rất khả nghi nha. Thực cuồng nhiệt." Nếu hai người này có hôn nhau thật thì tên kia nghe vẻ khá thú tính, găm cắn con gái nhà người ta đỏ rực hết cả vùng xung quanh miệng.

Bấy giờ mọi người mới chú ý đến quần áo hơi xốc xếch, vùng miệng sưng đỏ và mái tóc đen ngắn có chút loạn của Mạc Khanh. Nhìn Phó Kiệt mặt đen đến không thể đen hơn tuy thời như có thể bùng phát, Mạc Khanh liền nhặt miếng wax lông còn nguyên vẹn Du Tư Duật vớt lại trên bồn rửa mặt úp vào miệng Đường Vũ Hán miết một cái rồi giật thật mạnh.

"!!!!!!!!!!!!!!!!"

Cô nhếch khoe miệng hả hê: "Hiểu chưa? Bồn tiểu thư nói cả hai có chút hiểu lầm đã giải quyết. Chính là đánh nhau theo nghĩa đen. Bớt bớt cái tật nói nhiều đi nếu không lông cả người anh sẽ bay sạch trong một đêm đấy"

"Hừm, đánh nhau xong đã có thể tình tứ ôm nhau khóc sụt sướt được. Mạc Khanh, ra đây mới là lý do cô nóng lòng hủy hôn??"

Phó Kiệt cười lạnh nhớ lại cảnh tượng khi vừa mới phá cửa xông vào kia. Hai người mới quen lại có thể thân mật đứng ôm nhau như vậy, dù mới thật sự tiếp xúc với cô không lâu nhưng hắn thừa biết cô sẽ không gỡ bỏ phòng bị tùy tiện với ai.

Đáng vẻ đó rõ ràng là có tình ý cùng xúc động vui mừng.

Một cỗ cảm xúc khó chịu dâng lên trong lòng khiến Phó Kiệt cực kỳ không vui khiến đầu mày xô lại với nhau càng chặt.

Mạc Khanh há hốc miệng không biết trong đầu tên này đang phát điên cái gì nữa, chỉ số hảo cảm mở ra biết là nam chính sẽ có thiện cảm với mình hơn nhưng thái độ gay gắt thế này thì hơi quá rồi.

"Phó Kiệt, lý do tôi hủy hôn tôi cũng đã giải thích anh đừng lôi nó ra vô lý như vậy"

"Vô lý?" Hắn hí hóp mắt âm vực càng thêm lạnh lùng. "Có người vừa nói chỉ làm quen một chút vì học chung trường với người nhà, lại có thể tự nhiên cho hắn ta đụng chạm như vậy thì ai mới là người vô lý?"

Dirty pig!!!!

Mạc Khanh thở hắt ra một hơi không biết phải cãi lý thế nào nên cô quyết định im lặng, sau đó hậm hực bỏ ra ngoài.

Khiêm Tấn Hạo trừng mắt liếc Đường Vũ Hán một cái trách cứ. Chuyện xảy ra khiến tất cả không còn hứng thú ăn uống liền rời khỏi nhà hàng quay trở lại bệnh viện, Mạc Khanh cảm thấy tâm tình cực kỳ buồn bực liền dựa đầu vào cửa sổ xe thiếp đi quyết không để ý đến Phó Kiệt đang ngồi đối diện. Cô đoán có lẽ lúc ở nhà vệ sinh giao đầu với Du Tư Duật khiến bản thân mất khá nhiều sức nên mới thấy mệt mỏi như vậy.

Bỗng nhiên cô thấy ý thức càng lúc càng mơ hồ, cơ thể mình cũng nhẹ bẫng giống như đang bay, cơn đau đầu do va vào cửa xe biến mất và tay chân lạnh buốt như được hơi ấm bao bọc khiến cô thấy vô cùng thoải mái. Bên tai ồn ào thanh âm như có như không nhiễu loạn ập vào màng nhĩ.

"Tĩnh lại, Mạc Khanh, Mạc Khanh"

"Huyết áp và nhiệt độ cơ thể đang giảm. Đặt cô ấy lên cáng đi"

"Không cần, Mạc Khanh... Tiểu Khanh, có nghe thấy tôi nói gì không?"

"..."

"Cách ly bệnh nhân vào phòng đặc biệt"

"Chuẩn bị máy kích tim"

"Bệnh nhân đang hôn mê sâu"

"..."

"Chết tiệt!!"

"..."

"Cố lên..."

"...."

[... 9H tối]

"... Có??"

[Chủ nhân, hù hồn ngài làm bản hệ thống sợ muốn chết. Chủ nhân phải mau tìm cách rời khỏi đây nếu không sẽ muộn mất]

Giọng nói quen thuộc của Thứ Nguyên rõ mồn một trong đầu khiến Mạc Khanh mông lung tỉnh lại. Trước mắt là màu trắng toát quen thuộc của bệnh viện, quanh thân cô cắm rất nhiều các mạch điện và dây truyền. Mạc Khanh khàn giọng hỏi như người bị cảm cúm nặng:

"Sao ta lại ở đây? Khó chịu quá"

[Lúc bản hệ thống thoát khỏi trạng thái ngủ đông thì thấy chủ nhân đang được cấp cứu. Lỗi do bản hệ thống không nhắc nhở ngài khi cơ thể đang trong trạng thái yếu ớt không nên dùng nội lực nếu không sẽ suy yếu rơi vào hôn mê sâu.

Hôm nay là ngày thứ 10 rồi ngài có 3 tiếng đồng hồ thoát khỏi đây trước khi biến thành tang thi hoàn toàn.

Máu thịt con người trong thời gian đầu đối với tang thi vô cùng hấp dẫn chủ nhân sẽ không cưỡng lại được đâu]

Mạc Khanh khó khăn cử động khớp ngón tay cứng nhắc như thể đây không còn là cơ thể của mình nữa, cố gắng quay đầu ra ngoài gọi A Nhất. Bỗng một mùi hương thơm ngon bay vào mũi cô, đúng lúc này thì cửa phòng bệnh được mở ra 3 người mặc đồ đen lẹ mạt đi vào nhanh chóng giật phăng tất cả các dây cắm, bọc người cô lại trong tấm chăn mỏng rồi vác lên vai di chuyển ra khỏi phòng bệnh.

Trời đất bỗng nhiên đảo lộn quay cuồng dạ dày bị co ép khiến cô muốn ói, Mạc Khanh thoáng thấy vài y tá và bác sĩ phụ trách chăm sóc cô nằm gục trên bàn, vệ sĩ canh ngoài cửa cũng ngã lộn ra đất. Hẳn là do những kẻ đang bắt cô đi ra tay.

Vậy đám người Phó Kiệt đâu? Không có ai giám sát camera bệnh viện phát hiện ra sao?

A Nhất??

Bọn áo đen hành động cực kỳ nhanh nhẹn, chưa đầy 3 phút sau đã mang cô ném vào một chiếc xe Range đời sẵn. Một tên trong đám đó thúc giục.

"Nhanh lên nếu không 10 phút nữa thôi sẽ không cảm chân được vệ sĩ cô ta lâu đâu. Mẹ kiếp đúng là thằng quái vật"

Mạc Khanh đau đớn gượng xoay người tìm tư thế thoải mái nhất, cố gắng hít thở sâu kìm chế xao động muốn cắn người lại, lạnh mắt nhìn kỹ mặt từng kẻ một.

Xe chạy được khoảng 30 phút thì dừng lại ở một con hẻm tối tăm cạnh bờ sông. Đám người mặc áo đen một lần nữa lôi Mạc Khanh ra khỏi xe vác cô lên vai rồi chạy đến một chiếc xe con khác đang đợi sẵn.

"Sao rồi? Đúng người chứ?" Tên áo đen vác Mạc Khanh hỏi.

Một tên thanh niên đeo khẩu trang y tế người nồng mùi khử trùng và mùi máu nhân nhát túm tóc Mạc Khanh nhắc lên xoay mặt cô sang chăm chú quan sát, gật đầu:

"Bỏ lớp trang điểm đi thì giống hệt với cô gái hôm đó rồi. Thật yếu, chắc sắp chết thật"

Mạc Khanh đảo mắt nhìn quanh, cộng cả những kẻ bắt cóc cô thì có tất cả 7 tên. Nếu lúc này đánh tất cả chúng nó thì chắc mất một lúc mới xong. Thế cũng được.

"Thứ Nguyên, có cách nào nâng cao sức mạnh không cần dùng nội lực không? Nếu không nhanh lát nữa ta sẽ ăn thịt bọn chúng mất"

[Có đầy chủ nhân, hoa sen trong hồ có tác dụng cường hoá tế bào trong 5 phút. Ngài dùng ý niệm lấy là được]

Theo lời hệ thống cô nhắm trong đầu một câu, chẳng mấy chốc trong bàn tay đã có nhiều thêm một bông sen nhỏ toả mùi thơm phức. Khó khăn cử động ngón tay nhét vào miệng khớp hàm xơ cứng làm vài động tác nhai nhai nuốt xuống bụng, Mạc Khanh khóc ròng trong lòng.

Bữa ăn cuối cùng lúc làm con người của cô lại là một bông hoa sen, thực khó ăn. Đau lòng làm sao...

Từ trong bụng rất nhanh toả ra một luồng khí tươi mát bao trùm toàn thân, Mạc Khanh cảm thấy cơ thể đã linh hoạt lại như chưa từng có chút bệnh tật nào liên hưng phần lấy tay túm vào vai kẻ đang vác cô, lấy lực cong chân về sau lên thật cao rồi dùng đầu gối thúc mạnh vào bụng hắn.

Tên áo đen lập tức bị phản lực bay về sau đập vào tường ngắt đi. Thấy thế, những tên khác không chậm trễ lao vào hòng chế trụ kẻ mới 1 phút trước còn yếu đến mức ngọn gió có thể thổi bay mà lúc này như con cây hoang giờ nanh múa vuốt mạnh mẽ cực kỳ.

Mạc Khanh cong lưng ra sau tránh cánh tay của một kẻ có ý định túm lấy đầu của cô, cơ thể xoay một vòng giật lấy khẩu súng giắt ở hông hắn dứt khoát chìa vào thái dương kẻ gần mình nhất bóp cò.

Tạch! Tạch! Tạch!

Cái bà nội mày!!!

Quên mất không biết dùng súng.

Bọn áo đen lấy lại tinh thần tiếp tục nhảy vào tấn công Mạc Khanh. Cô ném khẩu súng trong tay xuống đất, vận hết tốc lực chạy ra phía bờ sông nơi xe của những kẻ bắt cóc cô còn để đó.

Mất thấy bóng bọn chúng càng ngày càng gần, Mạc Khanh vờ nhanh cây gậy sắt dựng ở đầu ngõ quay lại làm động tác vung lên cực nhanh đập vào đầu hai kẻ đi đầu tiên rồi tiếp tục lao người về trước.

Thấy đồng bọn đã gục, mấy kẻ phía sau định rút súng ra thì tên thanh niên kia hét lên:

"Không được bắn, bắt sống nó cho tôi nếu không sẽ rất khó ăn nói với giáo sư trưởng"

Giáo sư trưởng?

Mạc Khanh nhớ kỹ thông tin này trong đầu, chân chạy đến chỗ xe Ranger đang đậu chưa kịp ngồi vào thì một kẻ đã túm lại được cô giật ra thật xa khỏi chiếc xe.

Mạc Khanh lộn hai vòng dưới đất rồi lấy đà vung gậy sắt đập hai cái vào cẳng chân và ngực của một kẻ đứng ngay cạnh tên thanh niên.

Còn hai tên nữa, cảm giác sức lực cơ thể chuẩn bị hư thoát, Mạc Khanh quyết định tấn công kẻ ra dáng tên cầm đầu nồng nặc mùi thuốc khủ trùng kia.

Thấy cô ta lao về phía mình, tên thanh niên lùi về sau đẩy hai tên áo đen còn lại ra, tay vờ loạn lấy một thanh gươm nằm ven bờ sông thế nhưng vừa chạm vào chiếc gậy hắn bỗng nghe thấy tiếng xé gió vang lên bên tai.

Nhìn đôi mắt vằn lằn tơ máu và răng nanh của Mạc Khanh sáng lên dưới ánh đèn đường, tên thanh niên bỗng thấy vô cùng sợ hãi cuống quýt dùng tất cả sức lực phang một cái thật mạnh vào đầu của Mạc Khanh khiến thần kinh cô lập tức choáng váng chao đảo, bàn tay vờ loạn giật được khẩu trang của hắn, toàn thân văng ra ngoài rào chắn rơi xuống sông, hoàn toàn mất dạng.

Nhìn đầu gậy còn dính máu của Mạc Khanh vương lại, tên thanh niên đảo mắt nhìn một lúc dưới sông vẫn không thấy bóng người nào nổi lên liền chửi tục một câu rồi quay đầu chạy vào hẻm.

[Ting... Chia khoá sinh mệnh được khởi động.

Thỉnh người chơi cẩn thận hơn trong lần giao tranh sau. Cảm ơn]

"..."

"Cái gì? Mạc Khanh biến mất rồi?" Phó Kiệt đang ở nhà chính Phó gia, nhận được điện thoại của Khiêm Tấn Hạo liền tức tốc chạy xe quay lại bệnh viện Khiêm gia.

Vừa đến nơi thấy vệ sĩ canh gác, y tá và bác sĩ phụ trách trông chừng Mạc Khanh đang nằm ngất một chỗ, trong phòng bệnh thì đồ vật lộn xộn, dây truyền dịch còn vương bóng dính nhỏ từng giọt xuống đất.

Hiển nhiên người nằm trên giường cũng đã biến mất không chút tung tích.

"Vệ sĩ thân cận của cô ta đâu??" Hấn gầm lên.

Chẳng phải tên đó lúc nào cũng bám dính lấy chủ không rời sao??

"Là hấn ta đã báo động nên tôi mới biết. Chính tôi cũng bị chuốc thuốc ngủ mãi đến lúc trợ lý đến lay tỉnh nên không kịp cử người hỗ trợ. Đếm sơ sơ cũng có khoảng 15 tên, 10 tên thì đánh lạc hướng vệ sĩ thân cận của Mạc Khanh, tất cả bọn chúng đều cầm theo súng gây mê.

Chỉ cảm chân vồn vện 5 phút người đã hoàn toàn biến mất rồi. Bây giờ cậu ta đã về Mạc gia điều người truy tìm"

Phó Kiệt nhìn vào góc trần nhà: "Camera có bị chúng làm hỏng không?"

"Không. Đây là video thu được cả quá trình bọn chúng hành động. Tôi đã gọi cho Đường Vũ Hán cho người thâm nhập vào các camera cửa hàng mọi ngõ đường hòng tìm tung tích chiếc xe rồi"

Phó Kiệt nhìn cô gái nhỏ đang động đậy ngón tay, quay đầu khó khăn nhìn ra cửa có vẻ vừa mới tỉnh dậy thì bị 3 tên mặc áo đen nhanh chóng bọc lại vác ra ngoài.

Một đường bọn chúng chạy ra xe có hai kẻ thủ sẵn súng gây mê cứ thấy bóng người là hạ gục vì thế rất nhanh đã mang theo cô chạy lên xe Ranger công sau bệnh viện chạy mất dạng.

Phó Kiệt siết chặt nắm đấm nhìn kỹ cô gái có nước da trắng xanh nổi bật trong đêm bị ném thô bạo vào xe.

Vụ bắt cóc này, quá thuận lợi đến khả nghi.

Tiểu kịch trường:

Bạn cùng phòng ký túc (gỗ cửa WC): Hey Calvin, làm gì trong đó mà lâu vậy? Còn thấy văng đầu sao? Ai bảo tối qua cậu uống nhiều quá.

Du Tư Duật: Vãi chưởng?? Có chim nhỏ thật này.

Bạn cùng phòng ký túc: What??

Du Tư Duật: Nothing!! Đi ăn trước đi tôi muốn tắm đã.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chìm vào bóng tối (2)

Trên dòng sông tĩnh lặng cách nơi Mạc Khanh rơi xuống một đoạn, khi cảm thấy không còn ai lảng vảng quanh đây nữa hai bóng người nhảy xuống sông ngụp lặn ra giữa dòng rồi khoảng 10 phút tìm kiếm liền ra hiệu di chuyển kéo thân người còn đang mặc áo bệnh nhân vào bờ.

"Đại ca, ghê thật cô gái này vẫn còn thơ"

Du Tư Duật đáp cho thuộc hạ một nhát: "Mấy bót nói nhầm đi, mau đưa con bé lên xe" Mấy thằng vừa đánh em gái của ông đây ông nhớ mặt từng đứa rồi nhé. Mẹ kiếp, Mạc Tổ Tâm nếu bỏ cái tật nhiều chuyện đi thì Tiểu Khanh đã không bị đánh suýt chết thể này.

Đã thế ông đây rất vui lòng không ngại thúc đẩy lũ ngu kia để mặt thể đến nhanh một chút.

Mạc Khanh lần nữa bị vác lên vai khiến cơ thể xóc nảy một hồi, chẳng mấy chốc phổi đã bị ép liền sặc ra một đồng nước khiến cô ho sù sụ đến mức muốn ho luôn ra cả ruột gan phèo phổi.

Mụ nội nó, hôm nay là ngày đêch gì tên nào cũng thích vác cô lên để di chuyển thế hả?

Bé công chúa đầu lũ mọi rợ!!

"Tiểu Khanh, Tiểu Khanh, có thấy mấy ngón tay đây không? Đầu óc có bị ngu đi???" Du Tư Duật thấy Mạc Khanh đã tỉnh liền vỗ vỗ mấy cái vào mặt cô.

"Nếu anh còn quơ tay trước mặt em nữa em sẽ cắn nát nó đấy" Cô nghiêng răng ken két, giọng nói khản đặc như tiếng gỗ mục còn khó nghe hơn cả lúc này.

"Anh mày vượt qua bao nhiêu nguy hiểm của viện nghiên cứu đến đây sao mày không tỏ ra biết điều một chút nhì. Đầu chảy đầy máu kia kìa"

Vừa nói, Du Tư Duật vừa lấy khăn giấy đắp tạm lên vết thương. Mạc Khanh để ý đồng hồ trên xe đã 10 rưỡi liền gắng sức tránh khỏi bàn tay của Du Tư Duật, nhỏ giọng dặn dò:

"Vài tiếng nữa em sẽ mất ý thức, anh mau nhốt em lại ở nơi chắc chắn càng kín đáo càng tốt, nếu không em sẽ nổi điên ăn thịt anh mất" Trước lúc rơi xuống sông cô đã suyết chút nữa không kìm được bản năng tang thi mà tấn công người sống, may thay cậu ta đánh cô một nhát, tuy đau thật nhưng nếu không phải ăn thịt người cô thấy đáng lắm.

Du Tư Duật bấy giờ mới để ý dị trạng của em gái. Mạch máu toàn thân cô đã hoàn toàn ẩn sâu dưới lớp da đang xuất hiện vài vết rạn khô cằn, móng tay cũng hoá thành thâm đen, ánh mắt đỏ vằn tơ máu toả quang mang ghê người, chưa kể nước da trắng xanh nổi bần bật trong đêm mờ hồ còn bốc lên một cỗ hương vị khó ngửi.

Con người Du Tư Duật co rút lại. Em gái hắn chuẩn bị biến thành tang thi hoàn toàn.

Tâm hần lập tức trầm xuống.

Nếu vậy phải mất bao lâu nữa để con bé có thể trở lại hoạt động bình thường như con người đây. Con bé ngốc này xuyên vào ai không xuyên lại chọn cơ thể của một tang thi để trú ngụ, về sau nếu da thịt thối rữa từ chi lủng lẳng lúc nào cũng đói khát máu người bảo hắn biết làm sao ăn nói với cha mẹ trên thiên đàng...

Cảm nhận được lo lắng của Du Tư Duật, Mạc Khanh lấy khuỷu tay đẩy hắn cách xa khỏi mình tránh lây nhiễm, thở hắt một hơi khó nhọc.

"Yên tâm, em sẽ không sao hết, chỉ là cần chút thời gian. Trong lúc đó anh ở yên gần em, khoá kỹ tất cả các cửa. 3/9 là mạt thế. Em có không gian, có đủ vật tư cho chúng ta sống.

Nhanh lên, em không kìm chế nổi mất" Cô rít lên.

Du Tư Duật dứt khoát mặc kệ máu của Mạc Khanh có dính vào mình hay không, hắn dùng khăn giấy cẩn thận lau đi vết máu trên trán Mạc Khanh rồi nhẹ nhàng đặt cô dựa vào ghế đắp chăn lại. Bảo thuộc hạ dừng xe, đeo khẩu trang che mặt, kéo mũ thể thao trùm lên đầu sau đó bước xuống tự mình ngồi vào ghế lái.

"Đại ca, anh muốn đi đâu?"

Du Tư Duật không trả lời, lạnh mặt rút súng ra không chút do dự bắn hai phát đạn găm vào đầu của hai tên đàn em, đá cái xác ra khỏi ghế ngồi rồi xuống lòng đường rồi khởi động xe lao đi chạy về hướng ngoại thành phía Bắc.

Xe chạy với tốc độ cực nhanh về khu biệt thự riêng của giới thượng gia mà hắn mới mua mấy ngày trước trên đồi, Du Tư Duật cho xe chạy vào garage rồi ôm lấy Mạc Khanh bế cô di chuyển đến căn hầm của biệt thự, đặt cô vào một căn phòng nhỏ chắc chắn theo yêu cầu của cô. Hắn nhẹ giọng hỏi:

"Em có cần thêm gì nữa không?"

Mạc Khanh thều thào khó nhọc: "Dù có nghe thấy bất cứ âm thanh gì anh cũng không được phép xuống... em sẽ tự ra khỏi hầm. Khửu giác tang thi rất mẫn cảm, nhớ khoá kỹ cửa tránh em phá hỏng"

"Được" Du Tư Duật gật đầu. "Anh đợi em, cố gắng vượt qua nhé"

Mạc Khanh gật đầu: "Giúp em báo cho A Nhất không cần tìm em. Nói với Mạc gia em vẫn an toàn"

"Được. Anh nhớ rồi"

Du Tư Duật vuốt sườn mặt tái nhợt không chút huyết sắc của em gái, có chút lưu luyến đi ra khỏi phòng khoá kỹ cửa lại rồi quay người bước ra khỏi căn hầm.

Mạc Khanh nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa, cho đến khi tiếng cửa khoá lần nữa vang lên, mùi người sống thơm ngon không còn vờn quanh chớp mũi nữa cô mới gắng gượng ngồi dậy dùng ý niệm lấy một chiếc thùng thiếc to từ không gian ra, đổ đầy nước hồ sen vào đó theo lời của Thử Nguyên rồi thả mình nằm sâu xuống đáy nước.

Cổ họng khản đặc không thể phát ra bất cứ âm thanh nào tròn vẹn nữa, chỉ có tiếng gầm gừ như dã thú trong cổ họng rên lên tỏ rõ khó chịu. Tế bào toàn thân như đình chỉ hoạt động khiến chân tay cô cứng ngắc lạnh buốt, dòng nước như ngàn vạn mũi kim đâm theo từng lỗ chân lông nhập vào cơ thể, liên tục chuyển ra ngoài thử nước tanh hôi hết mùi xác chết lâu ngày.

Móng tay chuyển hoàn toàn thành màu đen bóng sắc bén liên tục cào vào thành bồn làm từ adamantium do Thứ Nguyên tạo ra nên không lo bị cô phá hỏng. Con người đã hoàn toàn bao phủ một màu đỏ rực, răng nanh sắc bén lộ rõ cắn lên đôi môi tái nhợt mờ hồ còn nhiều cả ra dịch vàng tanh tưởi.

Mạc Khanh gầm lên một tiếng đau đớn.

Thứ Nguyên trong không gian cũng liên tục dẫn thông với ý niệm của cô tiếp tục thay nước trong thùng, sau khi hấp thụ hết ngọc thạch bây giờ Thứ Nguyên đã không còn mang dáng vẻ một đám mây nữa mà là viên minh châu trắng muốt bao bọc xung quanh là vàng sáng nhàn nhạt. Có thể tùy ý nhập xuất đồ trong không gian ra trợ giúp Mạc Khanh khi cô không rảnh tay.

Cảm giác ý chí của cô càng lúc càng mờ hồ, Thứ Nguyên lặng lẽ cô vũ.

[Chủ nhân, ngài cố gắng lên]

"..."

Du Tử Duật sau khi ra khỏi căn hầm liền như hung thần ác sát lên phòng riêng thay một bộ quần áo đen tuyền, hai chân, hai bên sườn, hai cánh tay, sau lưng giắt mỗi chỗ một khẩu súng, gót giày giắt hai con dao Thụy Sĩ rồi đeo một chiếc khăn đen che mặt chỉ để lộ hai con mắt lạnh lẽo.

Nghe loáng thoáng tiếng gầm trầm thấp từ dưới căn hầm phát ra, ánh mắt Du Tử Duật càng lạnh xuống thêm vài độ.

Tuy biết đây là diễn biến bất buộc của tiểu thuyết, nhưng tao sẽ không bỏ qua cho bất kỳ kẻ nào đã từng thương tổn em gái tao.

Đầu tiên là thằng chó chết đã đưa HX-N06 ra ngoài.

[...]

"Báo cáo, đã tìm ra được tung tích chiếc xe ở phía Đông Nam thành phố cách đây hơn 30 phút đi đường"

Nghe cấp dưới báo lại sau một hồi đột nhập tất cả các camera trên phố, Đường Vũ Hán đang ở phòng thông tin của doanh trại lập tức gọi điện cho Phó Kiệt rồi phát video qua.

Đoạn băng dài khoảng 10 phút, tua nhanh đoạn phát hiện chiếc xe cho đến khi dừng lại ở một con hẻm sát bờ sông.

Nhìn cô gái mặc nguyên quần áo bệnh nhân bị thô bạo vác lên vai như một món hàng, Phó Kiệt hít sâu một hơi cố gắng bình ổn cảm xúc đang nhiễu loạn.

Qua tầm 3 phút, ánh mắt hắn vẫn không dời nhìn chăm chăm vào đầu ngõ thông qua camera an ninh chất lượng cao của cửa hàng vàng nằm ngay đó, vài bóng người lấp ló di chuyển phản chiếu lên mặt đường ở đầu ngõ. Chẳng mấy chốc đã bắt đầu có người lao ra.

Là Mạc Khanh.

Phó Kiệt thâm hô trong lòng không ngừng mong cô chạy thoát khỏi bọn áo đen. Thế nhưng bọn chúng động tác cực kỳ nhanh nhẹn bạo lực, trực tiếp lôi cô ngã ra đường lại còn có kẻ định rút súng ra bắn.

Ánh mắt Phó Kiệt nhìn chăm chú vào thân hình nhỏ gầy nhưng nước da lại trắng xanh vô cùng nổi bật trong đêm.

Hắn ngạc nhiên khi nhìn thấy cô cong người bật lên như con thú hoang dùng tay không hạ gục hai tên áo đen. Khi thấy chúng đã bất động, bất ngờ động tác của cô khựng lại vài giây gương mặt quay ngoắt về phía camera gầm gừ, con người đỏ au, răng nanh nổi rõ sắc bén.

Khiêm Tấn Hạo cũng đang đứng xem liền giật mình.

"Chuyện... chuyện gì thế này???"

Phó Kiệt im lặng không trả lời, ánh mắt buộc chặt vào gương mặt đã dần nhập lại làm một với kẻ thù kiếp trước của hắn.

Là hình bóng của Tang Thi Vương Mạc Khanh nổi tiếng tàn bạo khát máu, kẻ đã đưa Chiêu gia và Phó gia vào tuyệt lộ, giết tất cả anh em đồng bạn của hắn cho thuộc hạ phanh thây mảnh xương cũng chẳng còn.

Cái ánh mắt dã thú kia... đã hoàn toàn không thể tìm ra bóng dáng cô gái nhỏ quần lầy hần suốt nửa tháng nay.

Tên còn lại vừa nhặt được cây gậy thì bóng dáng của Mạc Khanh đã nhanh như điện công người lao tới, bàn tay hình thành lợi trảo định xé nát kẻ trước mặt thì chiếc gậy gỗ tạo một lực cực mạnh đập vào ngay trên tai trái của Mạc Khanh, khiến thân thể cô như con rối mất dây rơi ùm xuống mặt sông đen ngòm màu bóng tối. Cứ thế hoàn toàn mất dạng.

Tìm Phó Kiệt lập tức treo cao, xúc cảm ngổn ngang lúc này vì hình ảnh biến đổi của Mạc Khanh đã biến mất hơn phân nửa, có trời mới biết khi thấy cô bị đánh vào đầu khiến hắn có ý nghĩ muốn đập chết tên thanh niên kia đến mức nào.

Cho dù lúc này cô đã mang dấu hiệu trở thành tang thi đi chẳng nữa thì phần đầu luôn là nơi yếu ớt nhất của chúng, chỉ cần tấn công vào đó thì ngay lập tức tang thi sẽ mất khả năng chống cự cứ thế chết đi.

Phó Kiệt siết chặt nắm đấm trầm giọng nói với Đường Vũ Hán trong video:

"Đã cử người đến đó chưa? Dù cô ấy có chết tôi cũng muốn đội của cậu phải tìm được xác"

Đường Vũ Hán có chút giật mình trước thái độ của Phó Kiệt.

"Đã điều người đến nơi gần nhất rồi, mấy phút trước tôi đã cử đội lặn đến phong toả và tiến hành tìm kiếm. Có người dân báo lại phát hiện hai xác nam nhân cách nơi xảy ra vụ việc 3km. Khoảng 10 phút nữa sẽ có báo cáo sơ bộ"

"Tôi cũng sẽ đến khu vực này, bảo người của cậu giữ nguyên hiện trường và tìm kiếm tung tích tên thanh niên đã lộ mặt đó cho tôi.

Còn nữa, quanh nơi đó nếu phát hiện bất kỳ ai bước đi chậm chạp, ánh mắt dại ra có màu đỏ, miệng chảy dịch vàng làn da thô ráp như sa mạc nếu không chắc chắn cơ thể sẽ bị thương khi bắt người thì tránh xa ra đội tôi đến"

Phó Kiệt nhanh chóng đứng dậy vỗ lấy áo khoác sau đó như một cơn gió biến mất sau cánh cửa.

Đường Vũ Hán còn tiếp tục video call liên tục: "Phản ứng cũng hơi mãnh liệt đi. Đừng nói A Kiệt động tâm thật đấy nhé. Con mẹ nó, mới hơn nửa tháng chứ mấy"

Khiêm Tấn Hạo thờ dãi.

"Quan trọng là cô gái này đang không rõ sống chết. Nếu có mệnh hệ gì xảy ra thì Mạc gia biết chuyện sẽ không buông tha cho tất cả những ai dính vào chuyện này"

"..."

".... ưm... ư hức"

"Nào nào mày khóc cái gì?"

Tại phòng thí nghiệm của viện nghiên cứu nằm giữa trung tâm thủ đô. Ánh sáng leo lắt từ ngọn đèn tường hắt lên hai bóng người, một áo đen, đang vô cùng khoan thai ngồi trước mặt một bóng đen mặc đồ ngủ đang run rẩy khác, tay hắn cầm một con dao dính chút máu gỗ gỗ theo tiết tấu xuống mặt bàn vang lên trong đêm, càng tăng thêm mấy phần quỷ dị rợn người.

"Tôi chỉ là một nghiên cứu sinh nhỏ nhoi... Thực sự không có tài cán gì.."

"CÂM MIỆNG!!!" Du Tư Duật gầm lên, tay hắn bóp chặt lấy cằm kẻ đối diện. "Không có tài cán gì mà lại có thể mang được thuốc độc ra ngoài hại người, mày cũng quá coi thường bản thân rồi"

Tay chân không bị trói chặt nhưng bản thân quả thực không thể cử động được, chỉ cần di chuyển một chút là một mũi dao của tên điên cuồng kia lập tức hạ xuống không chút lưu tình.

Lý Minh Vũ cũng không biết vì sao bản thân lại ở đây, rõ ràng khi vừa lái xe chạy khỏi bờ sông nơi suýt chết dưới tay của một đứa con gái tưởng chừng vô hại và về nhà. Mãi mới chợp mắt được khi tỉnh lại đã thấy bản thân nằm ở phòng thí nghiệm, tên nam nhân lạ mặt điên cuồng kia chẳng nói chẳng rằng đã hạ vài đao lên tay chân hắn, tiếng rít qua kẽ răng:

"Mỗi một cử động của mày tao sẽ dựa vào đó để rạch một vết lên da thịt bộ phận mày vừa động.

Muốn chết vì mất máu cứ việc, tao sẽ cắt lười mày nhanh hơn tốc độ mày hét lên đấy"

"..."

Du Tư Duật hít sâu một hơi như cảm nhận mùi máu tanh nhàn nhạt bay qua lớp khăn thấm vào phổi, hắn cười:

"Thời buổi này chẳng thể trông cậy bất cứ việc gì vào ai tuyệt đối được. Chẳng ai có thể làm hộ việc cho mày nhưng mày lại phải làm cho kẻ khác, vì mày yếu đuối. Mày biết không?"

Mày đang sắp chết để bịt đầu mối đấy, vì mày làm hỏng việc của kẻ đó. Hắn giao nhiệm vụ cho mày thế nào mày không tính toán kỹ lưỡng đã nóng lòng đi làm

Vì cái gì? Tiền? Danh vọng? Không phải...

À... em gái mày, con bé bị bệnh tim và cần có thứ tương tự thích hợp để thay. Hẳn kẻ đó hứa hẹn với mày như vậy"

"Sao... sao anh biết..?" Lý Minh Vũ run rẩy trừng lớn mắt không thể tin.

Du Tử Duật bước xuống khỏi ghế ngồi, đứng dậy đi một vòng quanh quan sát kẻ dưới tầm mắt mình như một con mồi, bất chợt tay Du Tử Duật nắm lấy tóc của Lý Minh Vũ, giữ đầu hắn kẻ sát lại gần miệng mình thăm thẳm:

"Mày có biết nhân vật phản diện cũng có người "xấu" và người "tốt" không? Tao chỉ hành động theo nguyên tắc của mình và không nhất thiết phải ra tay quá độc ác"

Buông đầu Lý Minh Vũ ra, Du Tử Duật nhẹ nhàng quay trở lại ghế ngồi bộ dáng thoải mái dựa vào lưng ghế, giọng nói sau lớp khăn càng thêm trầm thấp từ tính.

"Nhưng mà giết mày lại là một việc từ "ác" còn chưa dùng đến nữa là từ "quá", nên là mày không thoát được đâu, cứ thả lỏng đi.

Đẳng nào nếu tao không giết mày thì kẻ sai khiến mày cũng sẽ ra tay nên tao không vội. Đương nhiên, em gái mày cũng không thoát được vì đã từng gặp hắn rồi"

Du Tử Duật cười khẩy.

Lúc này Lý Minh Vũ thực sự hoảng sợ, hắn bắt chập Du Tử Duật có dùng con dao sắc bên kia bấm vào mình ra hay không, hai tay hắn nắm lấy áo Du Tử Duật gần từng chữ:

"Tôi chết cũng được nhưng con bé phải sống. Tất cả bọn nhà giàu các người đều giống hệt nhau, bức bọn tôi đến đường cùng cũng không muốn buông tha. Khốn kiếp!!!"

Du Tử Duật hờ hững liếc nhìn Lý Minh Vũ đang phẫn nộ như nhìn một con chó ngu ngốc, hắn cười nhạt:

" Tao không đủ từ bị nghe mấy lời mùi mẫn kẻ khổ của mày.

Mày biết không, nếu mày không cố gắng thử làm việc gì đó hết mình một lần trong đời...

... thì mày sẽ không biết được thế nào là tuyệt vọng"

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Khi anh trai là một kẻ biến thái

Àm!! Âm!! Âm!!

Nhìn ngọn lửa rực rỡ bùng cháy trong đêm đen, Du Tử Duật tựa người trên đầu ô tô nằm ở đường cái cách viện nghiên cứu không xa khoan thai châm một điếu thuốc lên hút một hơi. Sau đó nhứ mày ghét bỏ ném xuống đất dùng đầu ngón chân đi đi, miệng chậm rãi nhả khói trắng.

"5... 4... 3..." Hắn nhẹ đếm

Đúng lúc này tiếng điện thoại trong túi quần vang lên dồn dập, hắn liếc nhìn tên hiển thị trên màn hình cười nhạt một cái rồi bắt máy.

- " Duật ca anh đang ở đâu vậy, viện nghiên cứu xảy ra chuyện rồi anh mau đến đó nhanh đi"

"What? Sweetheart please calm down. Everything will be alright. Có chuyện gì đang xảy ra? " Du Tử Duật ôn nhu trấn an Mạc Tổ Tâm ở đầu dây bên kia.

- " Mau nhanh lên ở nhà em còn nghe thấy tiếng nổ nữa, có kẻ đột nhập ý đồ phá hoại dữ liệu nghiên cứu ba và mẹ em sau khi gọi cứu hỏa đã cấp tốc đến đó rồi. Anh mau điều người đến hỗ trợ dập lửa và bảo vệ dữ liệu còn nguyên vẹn đi"

Du Tử Duật ngược mặt lên nhìn ngọn lửa hung tàn càng lúc càng cháy dữ dội ở khu viện nghiên cứu rộng lớn, nụ cười trên khoé môi càng thêm lạnh nhạt.

"Ok ok sweetheart, anh đến ngay"

Sau khi cúp máy, Du Tử Duật mở cửa xe ra ngồi vào, chẳng mấy chốc đã có tiếng còi xe cứu hỏa phía xa xa đang tiến lại gần rồi chạy lướt qua tiến về

phía đám cháy.

Hắn nhưn mảy cầm chiếc điều khiển nhỏ nằm gọn trong lòng bàn tay, huyết sáo một tiếng rồi ấn mấy nút liên tiếp.

Ầm!! Ầm!! Ầm!!

Ba tiếng nổ lớn chấn động vang lên, Du Tư Duật như có thể tưởng tượng cảnh khu vực rộng lớn đó cháy cỡ nào dữ dội, dù có điều thêm mấy đoàn cứu hoả nữa cũng vô dụng thôi, hắn nói băng quơ:

"Em gái tao từng nói nhiệt độ chính là chất xúc tác để virus lan rộng. Dưới căn hầm của chúng mày đã giam hơn 500 tang thi do thất bại của HX-N06. Nếu cháy lớn... chắc chắn..."

"Em. Em gái?? Mạc Tổ Tâm??" Lý Minh Vũ cắn răng run rẩy thay một bộ quần áo mới che chắn vết thương ngồi ghế sau xe của Du Tư Duật này giờ, cũng đã biết rõ thân phận của hắn cũng như hai bộ mặt trái ngược của con người này.

Lý Minh Vũ cảm thấy Du Tư Duật bình thường ngả ngớn, nhưng chính ra mới là kẻ nguy hiểm nhất luôn dùng ánh mắt thờ ơ của một kẻ vô lại nhìn mọi việc, sau đó âm thầm điều khiển phía sau không ai hay.

Giống như việc gài bom khắp nơi trong viện nghiên cứu, Lý Minh Vũ hoàn toàn không biết Du Tư Duật đã làm từ lúc nào.

Du Tư Duật cười nhẹ hai tiếng trầm thấp, quay đầu ra phía sau nhìn Lý Minh Vũ cong khoe môi vui vẻ:

"Sao nào? Mày đã sẵn sàng chết chưa?"

"..."

"Cái gì? Mấy tiếng nổ kinh người liên tiếp vừa này là vị trí viện nghiên cứu quốc gia??"

- "Vâng thưa Thiếu tá, hơn 15 xe chữa cháy lớn đang hoạt động hết công suất cũng không địch lại được ngọn lửa hung tàn. Rất nhiều người đang làm việc ở đây đều tập trung đến có vẻ vô cùng sốt ruột kêu gào chúng ta nhanh chóng dập lửa"

Nghe giọng nói của cấp dưới phát ra từ bộ đàm vệ tinh, Đường Vũ Hán im lặng một lúc như có điều suy xét sau đó ấn nút:

"Bọn họ có làm gì cản trở không?"

- "Báo cáo Thiếu tá, có vài vị giáo sư đang kêu khóc oán than công trình nghiên cứu tâm huyết của họ bị huỷ, có người còn đòi lao vào trong"

"Ai cản trở đánh ngất tại chỗ không cần nhiều lời, kiện tụng gì đã có tôi chịu. Điều thêm 10 xe cứu hoả nữa đến, cả 2 trực thăng hỗ trợ trên cao dập lửa nhanh nhất cho tôi"

- "Tuân lệnh"

Đường Vũ Hán công tác ở cục hậu cần nên những việc lớn thế này không tránh khỏi hắn phải trực tiếp chỉ huy, nhìn Phó Kiệt này giờ vẫn đi quanh hiện trường nơi tiểu thư Mạc gia biến mất sau 2 tiếng đồng hồ tìm kiếm không thu được kết quả gì khác, Đường Vũ Hán vỗ vỗ vai bạn tốt.

"A Kiệt cậu cũng thấy đấy, ven bờ sông cách đây 3km có dấu vết bùn đất ướt nước và chân người, chắc đã có ai đó cứu cô ấy rồi cũng nên"

Phó Kiệt nhìn chăm chú vào cây gậy dính vết máu khiến hắn có thể tưởng tượng lực đạp lên đầu Mạc Khanh lúc đó có bao nhiêu sức lực, dời tầm nhìn về phía ánh sáng bập bùng và cột khói đen như đám mây khổng lồ cuộn cuộn phía xa. Phó Kiệt trầm giọng:

"Sắp tới sẽ có một trận mưa lớn kéo dài mấy ngày liền, cậu hãy nhắc nhở người nhà và cấp dưới dự trữ lương thực không được phép ra ngoài, càng không được dính một hạt mưa nào. Sau khi mưa dừng nếu thấy bất kỳ ai có dấu hiệu da thịt thối rữa khô cằn như sa mạc, mắt đỏ au, răng nanh móng vuốt sắc bén còn chảy ra dịch vàng nhớ không do dự bắn vào đầu giết chết đừng để nó cào trúng."

Còn nữa, tranh thủ lúc này cậu có bao nhiêu tiền mua hết vật tư dự trữ đi nếu không sau này trở thành giấy vụn dù cậu có 10 tỷ trong tay cũng không mua được một gói mì đâu"

Đường Vũ Hán vô cùng sững sốt với những điều Phó Kiệt vừa nói, hắn hướng theo tầm mắt của Phó Kiệt nhìn về phía đám cháy của viện nghiên cứu có chút ngờ vực:

"A Kiệt, có phải cậu đã biết chuyện gì đó đúng không? Với lại về mặt của vị tiểu thư Mạc gia trong video... sao lại giống thứ nguy hiểm cậu vừa miêu tả đến mấy phần vậy??"

"Cậu chỉ cần biết cơn mưa sắp tới có mang theo độc tố và làm hại người bình thường nếu dính phải nó là được. Có gì tôi sẽ báo lại với A Hạo và A Viêm" Phó Kiệt nói xong lập tức xoay người lên xe lái đi mất.

Ánh mắt hần ánh lên sắc lạnh trong đêm tối nghĩ về những chuyện đã xảy ra. Dù sao cô và hần cũng từng có hôn ước không phải hoàn toàn là người xa lạ, hơn nữa thời gian qua tiếp xúc hần nhận thấy tính cách của cô hoàn toàn không phải kiểu ngạo âm ỉ như ấn tượng trong quá khứ. Trái ngược lại ở cô có cái gì đó vô hình khiến hần phải chú ý, có cái gì đó khiến hần không thể bài xích cự tuyệt từng cử chỉ, từng hành động của cô.

Cảm giác, giống như đáng lẽ ra cô và hần vốn đã rất thân thuộc.

Điều khó hiểu này thực sự khiến hần không thể bỏ mặc sống chết của cô được...

[...]

"Cái gì? Vẫn chưa tìm được tung tích của Tiểu Khanh?"

Mạc Trí Tường gấp đến độ xoay vòng đi tới đi lui trong văn phòng làm việc tại Mạc thị. Suốt 1 ngày đêm cả anh và hai em trai điều rất nhiều thuộc hạ lùng sục tất cả các cung đường hòng tìm dấu vết khả nghi, thế nhưng chiếc xe chở Mạc Khanh như bốc hơi hoàn toàn không có chút manh mối.

A Nhất đứng một bên từ ngày Mạc Khanh biến mất không ngủ chạy tới lui đột nhập các hệ thống camera giám sát toàn thành phố cuối cùng cũng tra được chiếc Ranger chở Mạc Khanh đậu ở bờ sông phía Đông Nam thành phố. Thế nhưng có vẻ video đã có kẻ động tay động chân xóa sạch dữ liệu nên hoàn toàn không thu hoạch được gì khác.

"Hừm, nếu anh không chăm chỉ thu mua mấy cái vật tư gì đó xao nhãng bảo vệ Tiểu Khanh thì con bé không đến nỗi bị trúng đạn nhập viện, lại còn bị mấy thằng điên bắt cóc."

Khốn kiếp!!"

Mạc Tần Ân cúi gắt hướng Mạc Thiên chửi thề, hần đi máy bay riêng suốt hai ngày trời về thăm Tiểu Khanh thì biết tin em gái hôn mê chưa kịp tỉnh lại. Đến lúc con bé tỉnh thì hần lại vướng vụ đồ sắt quy mô lớn ở thành phố Y, Mạc Quân và hần phải đích thân xuống đó giải quyết.

Vụ việc dưới đó còn chưa đâu vào đâu thì nhận được điện em gái hôn mê sâu suốt nửa ngày kịch, hần và cha tức tốc quay lại thủ đô thì em gái tự nhiên bị một đám người mặc áo đen bắt cóc.

Khi bọn hần chạy đến thì bên Khiêm gia cũng chẳng thể đưa ra được lời giải thích nào thỏa đáng. Mạc Quân cha hần còn gọi điện cầu gắt một hồi với gia chủ Khiêm gia về sự tình này nữa, khiến hai nhà bỗng chốc nảy sinh mâu thuẫn không nhỏ.

Điều đáng giận là mọi thương tổn của em gái hần đều do cái thằng khốn Phó Kiệt gây ra, ấy vậy mà thằng đó không có chút áy náy nào bỏ về nhà ngủ, lại còn cách ly em gái hần về khu riêng biệt lập vắng người mới để bọn bắt cóc ra tay dễ dàng đến thế.

Mạc Thiên day day thái dương đau nhức: "Việc anh đi thu thập vật tư sau này chú sẽ phải cảm ơn anh. Đừng vội kết luận ầu trĩ như vậy"

"Mẹ kiếp!! Rốt cuộc đối với anh thì tính mạng Tiểu Khanh quan trọng hay vật chất quan trọng??? Nếu con bé còn không đáng giá bằng đồng vật tư của anh có phải sau này anh sẵn sàng bán đứng em và đại ca chỉ vì mấy thứ này không???"

"Chú đừng có nói lung tung, con bé không..."

Không thực sự là em gái của chúng ta, những lời này Mạc Thiên không thể nào thốt ra khỏi miệng. Chính hần từng nói sẽ coi cô như là em gái mình mà đối đãi, thế nhưng khi biết tin cô bị thương phải nằm viện hần chỉ gọi điện hỏi thăm một chút cho tròn bổn phận, cử vài vệ sĩ nữa đến bảo vệ cô còn lại đều là đi khắp nơi kiểm soát đặt hàng không mấy may suy nghĩ đến việc gì khác.

Trong khi cô lại tin cậy hần cử A Nhất đến hỗ trợ và đưa cả bản đồ xây dựng căn cứ cho hần giám sát.

"Cả hai đứa thôi đi, việc quan trọng bây giờ là tìm được Tiểu Khanh về. Cha đã nhận nhiệm vụ về quê ngoại đón mẹ và thông báo việc này rồi. Nếu mấy ngày tới chúng ta không có chút manh mối nào thì tất cả cứ đợi lãnh hậu quả đi." Mạc Trí Tường lạnh mặt nhìn hai đứa em trai cãi nhau. Rõ ràng là sinh đôi sao mà cứ hở ra là cãi nhau liên miên không dứt.

Năm xưa cũng vì cả hai xảy ra bất đồng lớn xung đột hơn 1 tháng liền mà Mạc Thiên quyết định ra nước ngoài du học chứ không muốn ở trong nước đụng mặt cãi nhau với em trai.

"Giám đốc, có bưu kiện gửi đến cho ngài"

Thư ký đứng ngoài gõ cửa xin phép đi vào, trên tay còn cầm theo một phong bì thư màu đỏ điểm lệ.

Mạc Trí Tường nhận lấy, sau khi thư ký khép cửa rồi đi mới quan sát kỹ thấy phong bì chỉ viết đơn giản một dòng chữ rỗng bay phượng múa:

My sister <3

Không chút chần chừ Mạc Trí Tường có chút gấp lật tức xé ra xem sợ là của bọn bắt cóc thì thấy bên trong có một USB nhỏ gọn màu đen.

Hắn trực tiếp cầm lên cắm vào laptop trên mặt bàn sau đó xoay về hướng cả ba anh em đều có thể quan sát được, Mạc Trí Tường bắt đầu truy cập file mở lên video duy nhất lưu trong đó.

Màn hình laptop tối đen, có tiếng nam nhân rầm rì.

||... Mẹ kiếp, nút xoay cam ở chỗ *** nào vậy???

.. xạch xạch...

... Xạch!!!

A... ra là nút này, cái cô nãi nãi, không biết thằng thiếu năng nào tặng cái điện thoại ghê này cho con bé.||

Nghe đến đoạn này Mạc Thiên và Mạc Trí Tường không hên cùng liếc nhìn về hướng Mạc Tàn Ân.

Tiếng trong video tiếp tục phát ra.

|| Hello?? It's me...

...

Hello from the other side~~

I must have called a thousand times~~

"..."

... Khụ... I'm kiddin'!! Mạc Khanh có nhờ tôi gửi đôi lời tới Mạc gia ||

Nói đoạn, màn hình xoay chuyển từ ngực áo người cầm điện thoại về phía một chiếc cửa sắt phía cuối bậc thang, nhìn qua có vẻ là đường đi xuống căn hầm

Màn hình di động xuống dưới, có bàn tay thanh niên gõ gõ lên cửa sắt sau đó hắn hô lên:

||Hello, can you hear me~~~?

...

RỔNG!!!!...

GRÀO GRÀO!!!!||

Đáp lại lời người đàn ông trong video là tiếng dĩa thú gầm thét vọng lại sau cánh cửa.

|| Chậc!! Rất sung sức, very stronger ~~~ *tiếng huyết sáo*

Mạc Khanh vẫn khoẻ, I believe you know the reason why her scream looks like ~~~ AWWW, sau này nếu dạ dày của con bé không quấy rối nó sẽ tự động về thăm mọi người.

And... don't looking for us... If you don't want to die by her hand. Ha ha ha.

Oh, I forgot. Nếu không phiền thì đừng để lộ cho thằng lèn nam chính... à, Phó Kiệt chết tiệt chuyện này. Để hắn tự đi tìm đi. Hừ||

Video kết thúc, cả ba người Mạc Trí Tường vẫn ngây ngốc một lúc chưa kịp hiểu chuyện quái gì vừa xảy ra. A Nhất đứng đằng sau nhìn chăm chú màn hình laptop không rời như có điều suy nghĩ.

Mạc Thiên cầm con chuột tua lại đoạn tiếng kêu gào sau cánh cửa, bất giác da đầu hắn run lên một trận.

Là tiếng kêu của tang thi.

Mạt thế... không lẽ mạt thế đã bắt đầu còn sớm hơn cả dự định??

Số phận của em gái hắn, thực sự không thể thoát khỏi quỹ đạo kiếp trước được sao?

Mạc Thiên trầm mặc một lúc, tay chống lên trán cúi gằm mặt nhìn xuống đất có vẻ đắn đo suy nghĩ khá cẩn thận.

Mãi sau, hắn mới khàn giọng cất tiếng: "Anh cả, Tàn Ân, có chuyện này muốn nói với hai người"

Đồng thời, từ lòng bàn tay Mạc Thiên hình thành một quả cầu nước trong suốt lơ lửng dần bay lên trên cao.

Tiểu kịch trường:

Du Tử Duật phóng mí nhân qua camera: Phong a~ anh đi đứng cái kiểu gì vậy?? Thật quá đáng nha.

A Nhất:...

Du Tử Duật: Đi đường nào không đi cứ chạy vào đôi mắt tôi mới chịu được sao?

A Nhất: Cút!!!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Một thoáng rồi loạn

[...]

"Nhi thiếu đã về thừa đại thiếu gia"

Tổng quản gia gõ cửa phòng riêng của Phó Kiệt nhẹ giọng thông báo, nơi mà suốt một ngày vừa rồi Phó Kiệt vẫn ở yên trong đó chưa hề ra ngoài.

Rạng sáng hôm trước trở lại nhà chính Phó gia Phó Kiệt đã hạ lệnh bất cứ ai cũng không được phép đến quấy rầy kể cả cha hắn, đến giờ dùng bữa thì chỉ cần gõ cửa rồi đặt xe đẩy thức ăn trước cửa phòng hắn là được. Nhưng riêng Phó Thanh nếu từ trường đại học thì cứ xong xuôi quay về nhà thì báo ngay với hắn một tiếng.

Khi Tổng quản gia dứt lời, lát sau cửa phòng luôn đóng im lìm mở ra, Phó Kiệt một thân quần áo năng động thoải mái, đầu tóc hơi ẩm giống như vừa tắm xong đăm đăm gật đầu với ông. Nhìn qua Phó Thanh đứng phía sau biểu tình vẫn ôn hoà như trong ấn tượng chưa từng thay đổi, Phó Kiệt cố nén xúc động muốn bám vằm đứa em trai cùng cha khác mẹ này thành ngàn mảnh, hắn thấp giọng:

"Cậu đợi tôi ở thư phòng"

Sau đó không nhiều thêm một lời nào nữa đóng cửa lại.

Phó Kiệt thay một bộ quần kaki vàng nhạt áo sơ mi đen đơn giản sau đó khép cửa tiến về phía thư phòng cuối hành lang tầng 2.

Ngay khi vừa bước vào Phó Kiệt trông thấy Phó Thanh biểu tình nhàn nhã ngồi ở bộ ghế gỗ đàn uống trà, tay cầm quyển sách Tôn Tử Binh Pháp và 36 Kế rất nghiền ngẫm chú tâm, cho dù thấy Phó Kiệt đi vào cũng chỉ từ tốn chào một câu:

"Anh, khỏe" Ánh mắt vẫn không rời khỏi quyển sách.

Phó Kiệt lại không hề để tâm đến thái độ của Phó Thanh, nếu Phó Thanh đã có thể bình tĩnh nghênh đón hắn thế này hắn đã có sự chuẩn bị từ trước, hắn ngồi xuống phía đối diện tự rót cho mình một ly trà, nhấp một ngụm cười nhạt:

"Thuộc hạ của cậu làm việc thực năng suất"

Phó Thanh thấp giọng cười cười: "Anh quá khen, bọn họ sao có thể địch lại đám bạn thân vào sinh ra tử của anh được. Một gia tộc truyền thống về Y học, một gia tộc ai cũng ở trong quân đội, một gia tộc hô mưa gọi gió trên thương trường. Đây mới đúng là - chọn bạn mà chơi - trong truyền thuyết"

Phó Kiệt đặt ly trà đã uống vui đi một nửa xuống bàn, lấy từ trong túi quần một xấp ảnh lia xuống trước mặt Phó Thanh:

"Còn nhỏ thì đừng có học mấy cái âm mưu xây dựng từ trí tưởng tượng góp nhặt trong truyện trinh thám. Nếu cậu muốn vị trí kế thừa Phó gia, ngay lúc này tôi cũng có thể báo với cha vứt cho cậu ngay lập tức không cần bày trò làm ảnh hưởng liên lụy đến người khác".

Còn mặt thể đến Phó Thanh có sử dụng được tiền của Phó gia hay không, cũng chẳng liên quan đến hắn.

Nhìn lướt qua vài tấm ảnh thấy các thuộc hạ thân tín của mình làm nhân vật chính, đang thay hắn đi bố trí các công việc, sắc mặt Phó Thanh thoáng biến đổi trong chớp lát.

Phó Kiệt với bàn tay ra trước kéo tấm ảnh một thuộc hạ của Phó Thanh đứng nói chuyện cùng một nhân viên mặc áo blouse trắng của viện nghiên cứu

quốc gia chính ngay ngắn cho Phó Thanh thấy rõ:

"Tuy không biết động cơ cậu tìm người của viện nghiên cứu để làm gì, thế nhưng nơi này mới xảy ra hỏa hoạn nếu tấm ảnh được gửi đến cho các tòa báo và cảnh sát, dù cậu không làm nhưng cũng không thoát khỏi bị tạm giam khá lâu để điều tra đâu. Chưa kể.... vị trí kế thừa cũng bị ảnh hưởng."

Đến lúc này thì Phó Thanh không thể giữ bình tĩnh được nữa, hắn gấp quyển sách lại nhìn thẳng vào mắt Phó Kiệt:

"Anh muốn gì?"

"Muốn gì là muốn gì? Tôi mới là người hỏi cậu muốn gì mới đúng" Phó Kiệt đan tay để trên đùi rất ra dáng một người làm anh trai giảng đạo lý đúng sai mà đối đáp Phó Thanh.

"Tôi muốn toàn quyền thừa kế tất cả gia sản của Phó gia, một các anh cũng không có. Anh đồng ý?" Phó Thanh hí mắt nghiêng răng nói.

"Tôi chỉ hỏi cậu muốn gì chứ tôi không nói sẽ đáp ứng cậu muốn gì" Phó Kiệt hừ lạnh. "Với lại đạo này tôi đang thiếu tiền, tại sao là con trai cả mà lại không có đồng nào của Phó gia trong tay chứ?"

Phó Thanh như vừa nghe phải chuyện buồn cười nhất trong đời liền cười lớn hai tiếng: "Minh tinh nổi tiếng nhất nhì đại lục lại có thể phun ra câu thiếu tiền?? Phó Kiệt, tôi nói cho anh biết, không cần anh ban phát lòng tốt tôi cũng sẽ tự đạt vị trí người kế thừa xứng đáng nhất của Phó gia. Anh cứ đợi đó"

Phó Thanh bỏ lại một câu toan đứng dậy thì Phó Kiệt chậm rì rì lên tiếng không để Phó Thanh kịp làm động tác tiếp theo:

"Kế Phán Khách Vi Chủ của Tôn Tử có nói: Chủ động thì có thể không chế đại cục; bị động luôn luôn bị người khác sai khiến, trong tình huống địch mạnh ta yếu, bất luận thế nào đều phải tranh thủ nắm lấy quyền chủ động; không chủ động không thắng lợi..."

Cậu rất thông minh khi mấy hôm trước để thuộc hạ tung tin giả lừa tôi rời bệnh viện Khiêm gia khiến Mạc Khanh dễ dàng bị bắt cóc, Mạc gia liền chữa mũi nhọn về phía tôi đầu tiên tỏ thái độ bất hảo đến bây giờ. Thế nhưng cậu lại quá hấp tấp để lộ sơ hở.

Quyền chủ động lúc này của cậu, có vẻ như không dùng não nhiều cho lắm thì phải.

Hừ, đúng là thanh niên chỉ biết đọc mấy cái truyện trinh thám vớ vẩn học đòi mà ra"

Nhìn Phó Kiệt không chút nào che giấu coi thường mỉa mai, Phó Thanh giận đến tím mặt không nói thêm một lời nào nữa cứ thế hậm hực bỏ đi, dáng vẻ ôn nhu tao nhã thường ngày cũng chẳng buồn giữ.

Nhìn cánh cửa thư phòng bị đóng thô bạo, Phó Kiệt điềm nhiên cầm ly trà lên tiếp tục thưởng thức, liếc nhìn vào quyển sách Tôn Tử Binh Pháp và 36 Kế chỗ ngồi lúc này của Phó Thanh đang lật ở phần Phán Khách Vi Chủ nhỏ giọng một câu:

"Hình như đọc sai thì phải. Đúng là thứ sách vớ vẩn"

[Chủ nhân, công di tích bậc 3 sắp khai mở, chủ nhân có muốn tiến nhập không gian ngay bây giờ không?]

Nghe giọng nói vang lên trong đầu, Phó Kiệt ngẫm nghĩ một lát rồi từ chối: "Không cần đâu. Chẳng bao lâu nữa trời sẽ mưa, ta đi thu thập thêm vật tư một chút. Người ở trong đó hấp thu ngọc thạch tấn cấp đi"

[Thủy Lam đã biết. Tạ chủ nhân]

Không gian im ắng trở lại, Phó Kiệt cầm lấy xấp ảnh trên mặt bàn, nhìn vào một bức cùng địa điểm chỗ thuộc hạ của Phó Thanh nói chuyện với người của viện nghiên cứu đã rời đi.

Ở đó xuất hiện một kẻ mặc đồ trắng vẻ ngoài thư sinh thanh tú đang bước đi, giờ tay hình chữ V về phía ống kính vẻ mặt tươi cười vô cùng gọi đòn.

Càng nhìn càng thấy chướng mắt, bỗng nhiên một ngọn lửa đỏ rực bùng lên thiêu cháy toàn bộ xấp ảnh, hóa thành tro bụi phiêu tán biến mất. Phó Kiệt uống nốt ly trà rồi cũng đứng dậy rời đi.

[...]

"Các người nói xem, con gái của tôi hiện nay đang ở đâu hả????"

Mụ nội cả dòng họ nhà nó!!!

3 thanh niên to xác cộng thêm một lão ngoan đồng, có mỗi cái việc trông nom một đứa con gái bé nhỏ 19 tuổi chưa được 50 kí cũng không xong.

Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi hả? Con bé là đứa con gái duy nhất trong nhà ai cũng phải nhường nhịn nó, yêu thương nó để mắt đến nó. Trước đến nay tính khí nó sáng nắng chiều mưa trưa nắng thực mất mồm hay để cho trời quản, đầu chính là để mọc tóc chứ không biết suy nghĩ.

KHÔNG - ĐƯỢC - CHẤP!!!

Ấy vậy mà 1 ngày 24 tiếng 4 người chia nhau ra để mắt đến nó mỗi lần 6 tiếng có chết ai, nó đang bị bệnh, không trông được thì đánh điện gọi mẹ các người về trông sợ tổn tiền điện thoại à??

HAY LÀ CHÊ TÔI CÒN ĐỂ ÍT????

Cái cô nải nải các người, còn để nó cho một tên đàn ông lạ mặt không biết ở đâu chui ra cấp tha đi không rõ tung tích. Lại còn nghe lời hấn dạn không đi tìm!!! Có tức chết tôi không????? "

Mạc gia suốt từ sáng đến trưa nay vô cùng náo nhiệt với tiếng nói như quát nặng tựa thái sơn của Đường Lệ. Bà vừa ở thành phố Y quê mẹ đẻ xa xôi bay về không những không chút nào mệt mỏi mà còn có thể tổ chức "họp gia đình" với bà là người chủ trì nói suốt mấy tiếng đồng hồ chẳng cần nghỉ.

Vậy cũng đủ biết cuộc họp cỡ nào nghiêm trọng.

Mạc Trí Tường lí nhí: "Mẹ, con cũng đã phát video cho mẹ xem. Đừng sinh khí nữa được không?"

"Không cái mông!!!!

Con bé là em gái người kém đến gần hẳn 1 con giáp cũng không biết suy nghĩ thấu đáo bố trí người trông nom canh gác lại bị mấy thằng nòi bất mất. Khiêm gia cái con khi, Khiêm gia có bao nhiêu bệnh nhân mấy người nghĩ bảo vệ quản hết được sao???"

Mạc Quân kín đáo quắc mắt trừng đũa con trai cả. Tính khí mẹ người người còn không hiểu? Tự nhiên nói vào làm gì làm bà ấy lại có thêm vấn đề tể.

Suốt từ lúc thông báo vụ việc đến bây giờ Mạc Quân đã nghe Đường Lệ rủa xả tròn 1 ngày từ thành phố Y về đến đây, tai ông đã đau đến mức muốn rí máu nhưng cũng không dám hé răng thêm một lời, cúi gằm mặt chịu chung số phận ngồi trên ghế mà cảm giác như đang quỳ cùng với ba đứa con trai. Quả thực bọn họ đều sai, sai vì đã quá coi thường tình trạng đang xảy ra với Mạc Khanh. Chính bọn họ cũng không ngờ lại có kẻ cả gan dám đụng vào người của Mạc gia để ra tay, bắt cóc con gái duy nhất của bọn họ.

Thế nên lúc này họ hoàn toàn không có quyền phản kháng.

Đúng lúc Đường Lệ vẫn thao thao bất tuyệt thì Mạc Thiên nắm chặt tay đứng lên như đã hạ quyết tâm:

"Mẹ, con làm vậy cũng có lý do riêng, Tiểu Khanh bây giờ đang trong tình trạng rất nguy mẹ cũng không thể tưởng tượng được, tiếng gào thét trong video..."

"GÀO CÁI MẢ CHA NGƯỜI, NGUY CŨNG KHÔNG BIẾT ĐƯỜNG LẾT CÁI MÔNG ĐI TÌM NHANH LÊN À!!!!"

Đường Lệ hét lên, đồng thời nhấc chân rút chiếc dép ra phi thẳng vào trán Mạc Thiên khiến người hắn lập tức ngã ngửa về sau nằm yên vị trên ghế vì choáng váng. Mạc Quân cùng Mạc Trí Tường và Mạc Tàn Ân nhìn thấy tình cảnh Mạc Thiên nguy nan cũng làm như không thấy, quyết định sống chết mặc bay.

Đây mới là chân lý sống còn đóc rút từ bao nhiêu cuộc họp gia đình đã diễn ra trước đó.

"Con bé là em gái ruột của bọn người, là tấm chân bóng âm duy nhất của ông khi về già. Tôi không cần biết mấy người làm cách nào. TÌM CON GÁI CỦA TÔI VỀ ĐÂY NGAY!!!!!"

"..."

Nghe tiếng quát tháo ầm ỹ dội vào trong điện thoại, Du Tư Duật đầu dây bên kia cười càn càn lúc càn khoa trương. A Nhất đứng ngoài ban công nhận điện của Du Tư Duật bất ngờ gọi đến không nghĩ nhiều chỉ biết lập tức bắt máy, hồng nghe tin tức của tiểu thư nhà mình đâu còn quan tâm phải tránh đi xa xa chút đỡ người ngoài nghe được việc riêng trong nhà cơ chứ.

A Nhất nhíu mày: "Tiểu thư đâu?"

Du Tư Duật vừa nói vừa cười: "Cũng biết Tiểu Khanh đang ở chỗ tôi hả? Goodjob *huyết sáo*. Có phải nghe giọng nói của tôi cái là nhận ra ngay? Hay là nhờ bàn tay trắng trẻo thon gầy?"

"Bớt nói nhảm, không cần người chỉ điểm ta cũng có thể lừng sục khắp khu biệt thự phía Bắc để tìm tiểu thư về bất kể mất bao nhiêu thời gian" A Nhất tỏ vẻ không kiên nhẫn muốn cúp máy.

"Hey hey, wait!!!!" Du Tư Duật nhân nhượng: "Hắn Tiểu Khanh đã cho anh xem năng lực khác thường của con bé rồi đi"

"Người cũng biết?" A Nhất ngờ vực.

Sao không, tôi đây còn đọc đến chương mới nhất của nó rồi nhé. Và anh còn ngầu vãi lông đến muốn rụng tim nữa cơ.

"Tiểu Khanh đang gặp chút rắc rối. Nếu bây giờ xuất hiện con bé sẽ giống hệt một bệnh nhân tâm thần tấn công con người. You know, like a crazy dog

<3. And I must control until there's no harm from her.

"I'll send you a short vid. You should give to her parent and that vid will explain it all"

"Sao người không gửi sớm hơn?" Nghe tiếng quát tháo của nữ gia chủ vẫn rất náo nhiệt, A Nhất có chút cảm thông cho các vị thiếu gia và lão gia. Trong khi chính anh mới là người trực tiếp phải bảo vệ tiểu thư một bước không rời lại dễ sợ hãi không đáng có.

Du Tư Duật cười mỉa: "Mấy người đó không nghe Đường nữ bá giảng đạo gia quy thường xuyên sẽ dễ gây họa".

Nhớ khi hai chị em còn nhỏ mỗi khi phạm lỗi gì đều bị mẹ lôi ra họp gia đình tra tấn lỗ tai đến mức đi ngủ vẫn còn ám ảnh. Bị mắng suốt nên vốn từ khi sẵn ống tay áo lên chửi người khác của cả hai đều chưa từng thua ai cả, ngòi bút đặt lên giấy cũng áp theo đó mà thiên ngôn vạn chuyển chẳng bao giờ lo bí văn.

"Đến bao giờ tiểu thư có thể an toàn trở lại Mạc gia? Tiểu thư có đang chịu đau đớn nào quá sức không?" A Nhất sợ tiểu thư nhà mình từ bé đến lớn đều là bàn tay giọt nước chưa lọt, quãng thời gian không có người hầu cận chăm sóc sẽ chịu khổ khiến cơ thể chịu áp lực, vết thương do đạn bắn không được chăm sóc tốt.

Du Tư Duật nghe xong thoáng im lặng, thờ dài một hơi, sau đó cất giọng thập phần nghiêm túc:

"Phong, cái của anh có to hơn cái của tôi không? Tôi cũng sợ đau"

A Nhất trực tiếp cúp máy.

"..."

Đầu dây bên kia Du Tư Duật nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi kết thúc rất vui vẻ ôm bụng cười khẽ mấy tiếng. Quả đúng như những gì hắn dự đoán khi đọc bản thảo của Mạc Khanh, trêu chọc A Nhất mặt than thực rất vui, mà càng chọc thì càng nghiện.

Tay làm vai thao tác ấn phím tiện thể liếc nhìn về phía cửa căn hầm im lìm, nếu tập trung để ý kỹ có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng dã thú kêu gào thống khổ vang lên từng đợt nhỏ trong gian phòng lớn.

Du Tư Duật ấn nút gọi, ngón tay gõ gõ nhịp xuống bàn nhìn ra ngoài cửa sổ mây đen âm u đang dần hình thành. Nụ cười cũng thu lại trên môi.

--- -----

Tiểu kịch trường:

Trong bóng đêm có hai bóng hình khẽ nhại mò hôi quấn lấy nhau tư thế cười ngửa xem hoa.

"A... Phong... tại sao không động? Để mình tôi tự thân từ nãy đến giờ mỗi người muốn chết"

"Có người từng bảo sợ đau. Nên tốt nhất tôi nên nằm im."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Thành Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.